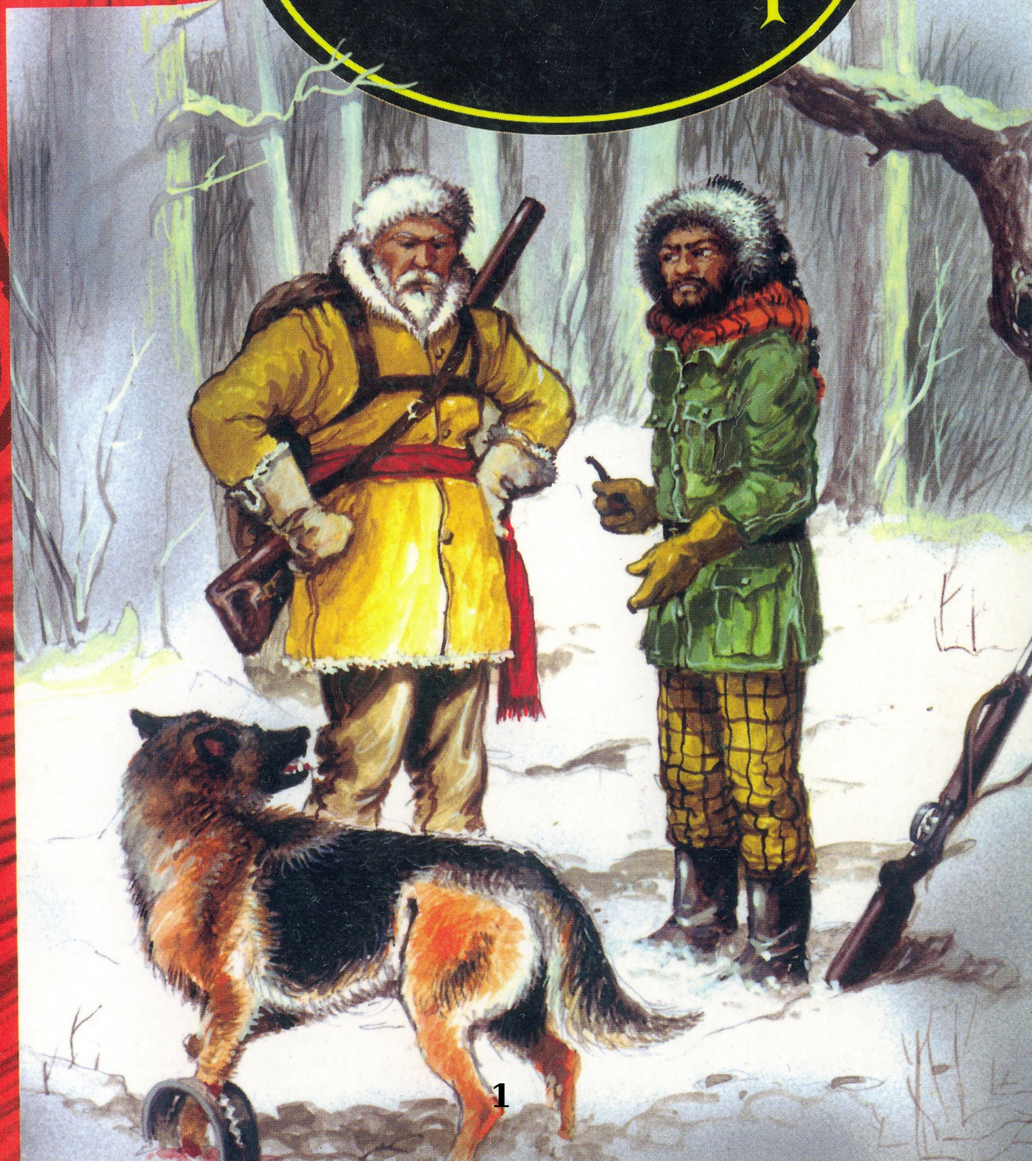
Editura CORINT

James-Oliver Curwood

Bari, câinele-lup

JAMES OLIVER CURWOOD

BARI, CÂINELE-LUP

V.3.0

James-Oliver Curwood
BARI, THE WOLF HOUND
Editura CORINT
Bucureşti, 2001

J. O. Curwood, jurnalist şi scriitor american, s-a născut în iunie 1879 în orăşelul Owosso din Michigan (S.U.A.). Părinţii săi aveau aici un magazin de încălţăminte. Ruinându-se, ei cumpără o mică fermă în Ohio, într-o regiune izolată şi aridă, unde îşi câştigă existenţa muncind din greu. Curwood şi-a petrecut aici cea mai mare parte a copilăriei, anii cei mai frumoşi – spune el.

În hoinărelile sale prin împrejurimi, a învăţat să iubească natura sălbatică, care a trezit în el de timpuriu setea de aventură şi de necunoscut. Va fi contribuit la asta, mărturiseşte scriitorul şi faptul că bunica sa dinspre mamă era o adevărată piele-roşie, din tribul Mohawk.

În 1908 apar primele sale romane: *The courage of Captain Plum (Curajul căpitanului Plum)* şi *The Wolf Hunters (Vânătorii de lupi)*, care s-au bucurat de succes. Având existenţa asigurată, părăseşte gazetăria pentru a se consacra exclusiv literaturii. Se stabileşte lângă Owosso, pe malurile râului Shiawassee, în locurile care îi erau atât de dragi. Călătoreşte mult, ca şi mai înainte şi îndeosebi se simte atras de lumea de basm a ţinuturilor din nordul Canadei. Guvernul canadian îi oferă mijloacele de a străbate aceste regiuni puţin cunoscute, pentru a scrie despre ele. Cutreieră astfel imensele singurătăţi din jurul golfului Hudson, pe jos, călare sau cu piroga pe râurile Athabaska şi Mackenzie. An de an apoi s-a reîntors aici, pătrunzând tot mai adânc în ţinuturile sălbatice din nord. Cunoaşte astfel viaţa aspră, dar plină de farmec a vânătorilor şi băştinaşilor indieni, nu ca un călător, ci ca un om al acestor locuri. Aici au trăit, au suferit şi au murit mulţi din eroii cărţilor lui, oameni şi animale.

J. O. Curwood a avut o existenţă frământată. Dotat însă cu o tenacitate şi o putere de muncă excepţională, a învins toate greutăţile, realizându-şi până la urmă visul din copilărie, acela de a deveni un scriitor cunoscut.

Moartea l-a surprins în plină activitate creatoare, la 13 august

1927, la Owosso.

A scris mult. Socotind numai lucrările mai importante, au rămas de la el peste treizeci de volume. Deşi diferite, povestirile lui înfăţişează, aproape în totalitate, locurile, oamenii, viaţa din Nordul îndepărtat al Canadei, pe care a cunoscut-o trăind acolo ani de zile şi pe care a iubit-o cu pasiune. Cele mai numeroase sunt romanele de aventuri. O acţiune captivantă, într-un decor de basm, face ca acestea să fie citite cu plăcere.

În toată opera lui, descrierile de natură au un loc important, scriitorul căutând să redea farmecul neasemuit al acestor locuri. Pădurile nesfârşite de brad, întinsele câmpii îngheţate, adevărate ţinuturi ale tăcerii, splendoarea aurorei boreale sunt admirabil descrise.

Personajele sale îmbrăţişează rând pe rând toate aspectele vieţii aspre din acele locuri: indieni, eschimoşi, metişi, vânători, trapperi, căutători de aur sau aventurieri atraşi de mirajul unei îmbogăţiri rapide. Un loc aparte îl ocupă câinele, credinciosul şi adeseori singurul tovarăş al omului în Nordul îndepărtat.

A cunoscut îndeaproape viaţa animalelor, le-a iubit şi a scris despre ele. Prima sa carte despre animale este Kazan, povestea plină de peripeţii a unui câine-lup. Kazan are multe asemănări cu *Colţ alb* al lui Jack London, pe care Curwood l-a admirat şi care de altfel a exercitat o influenţă considerabilă asupra întregii sale opere. Alte povestiri despre câini sunt: *Baree son of Kazan (Baree, fiul lui Kazan)* şi *Swift Lightning (Iute ca fulgerul). Nomads of the North (Nomazii Nordului)* înfăţişează prietenia duioasă dintre un urs şi un câine, crescuţi de mici împreună, iar *The Grizzly king (Grizzly, stăpânul munţilor)* întâmplări din viaţa urşilor.

A mai scris romane istorice şi documentare despre Canada.

Foarte interesante sunt cărţile cu caracter autobiografic şi în special *Son of the Forests (Fiul pădurilor),* în care, povestind cum a muncit, cum a trăit şi a scris, exprimă limpede concepţiile sale despre viaţă.

Idealul său era sănătatea morală şi fizică. De aceea, personajele sale sunt oameni curajoşi, cinstiţi şi optimişti.

CAPITOLUL I
MARELE NECUNOSCUT

Pentru Bari, câteva zile după ce s-a născut, lumea n-a fost decât o scorbură întunecoasă şi uriaşă. În timpul acelor prime zile din viaţa sa, adăpostul se găsea într-un enorm trunchi dezrădăcinat, unde Lupoaica, mama lui, lipsită de vedere, îşi făcuse vizuina. Acolo, Kazan, tovarăşul ei, nu venea decât rareori, cu ochii lucindu-i prin întuneric asemenea unor flăcări verzui. De fapt, ochii lui Kazan îl făcuseră pe Bari să înţeleagă că mai exista şi altceva în afară de sânul mamei sale şi datorită lor descoperi că putea vedea.

El simţea, mirosea, auzea, dar în bezna aceea, sub grămada de lemn răsturnat, nu văzuse nimic înainte de apariţia acelor ochi. La început îl speriaseră, apoi îl miraseră, după care teama i se preschimbase într-o imensă curiozitate. Era preocupat să-i privească, mai ales când dispăreau brusc, în momentul în care Kazan îşi întorcea capul. Apoi ardeau din nou în partea în care se găsea el, prin beznă, cu o strălucire atât de neaşteptată, încât se strângea fără să vrea lângă mama lui şi tremura ori de câte ori Kazan intra la ei.

Bineînţeles că Bari nu le cunoştea povestea. N-ar fi aflat niciodată că Lupoaica, mama lui, era una pursânge, iar tatăl lui era un câine. Natura îşi începuse lucrarea uimitoare în fiinţa lui, dar nu trecea peste anumite limite. Tot natura avea să-l facă să înţeleagă, atunci când avea să vină vremea, că mama rămăsese lipsită de vedere în urma unei teribile lupte cu linxul. Nimeni însă nu-i putea spune nimic de răzbunarea nemiloasă a lui Kazan, de acei uimitori ani ai convieţuirii lor, de loialitatea, de aventurile lor în imensităţile canadiene. Ea nu putea zămisli decât un pui de-al lui Kazan.

Dar, la început, timp de multe zile, pentru pui nu exista decât mama lui. Chiar şi după ce i s-au deschis ochii şi şi-a simţit picioarele, clătinându-se prin beznă, nu exista nimic altceva pentru el în afara ei. Când fu destul de mare ca să se joace afară cu beţe şi cu muşchi în lumina soarelui, tot nu ştia cu ce semăna mama lui. Pentru el, era puternică, tandră, caldă, îl lingea pe faţă cu limba ei şi îi vorbea printr-un scâncet blând, ceea ce îl făcu şi pe el să îşi găsească propriul glas, un lătrat slab şi ascuţit.

Apoi veni ziua aceea uimitoare când flăcările verzui, ochii lui Kazan, se apropiară din ce în ce mai mult de el, cu mare grijă. Până atunci, Lupoaica Cenuşie îl avertizase să se retragă. Singurătatea fusese prima regulă a vieţii ei sălbatice, în timpul maternităţii. Un mârâit surd scos din gâtlej şi Kazan se oprea. Dar în ziua aceea nu se auzi nici un mârâit. Din gâtlejul Lupoaicei abia răzbi un geamăt slab. Semn de singurătate, de mulţumire.

— Totul e bine, îi zicea ea lui Kazan.

Iar el, oprindu-se o clipă ca să se asigure că aşa stăteau lucrurile, răspundea printr-un sunet grav din adâncul gâtlejului său.

Cu mare încetineală, ca şi cum nu era sigur peste ce avea să dea, Kazan înaintă către ei şi Bari se îndesă mai mult în mama lui. Îl auzi pe Kazan lăsându-se greoi pe burtă, lângă Lupoaică. Nu-i mai era frică şi devenise foarte curios. Ca şi Kazan, de altfel. Îl mirosea. Prin beznă, urechile i se ciuliseră. După câteva clipe, Bari începu să se mişte şi se îndepărtă de mama sa. Lupoaica nu schiţă nici un gest. Nici un muşchi nu i se clinti. Tot trupul ei părea un arc de oţel. Ascultă foarte atentă. Sângele ei de lup era treaz. Exista o primejdie pentru Bari. Fără zgomot, buza inferioară i se retrase, scoţându-i la iveală colţii. Gâtlejul îi tremura, dar nu scotea nici un sunet. Prin beznă, de la doi metri de ea, se isca un schelălăit slab, de căţel, ca şi zgomotul făcut de limba lui Kazan ce lingea micul pui.

Bari trăise emoţia primei sale mari aventuri. Îşi descoperise tatăl.

*

Asta se întâmplase în cea de-a treia săptămână din viaţa lui Bari. Se împliniseră exact optsprezece zile de când se născuse, atunci când Lupoaica îi permisese lui Kazan să-l cunoască pe fiul lor. Dacă n-ar fi fost oarbă şi nu şi-ar fi amintit de ziua aceea în care râsul îi crăpase ochii pe Stânca Soarelui, ea l-ar fi născut pe Bari afară, iar labele i-ar fi fost tari de la început. Ar fi cunoscut soarele, luna şi stelele. Şi-ar fi dat seama de ceea ce înseamnă tunet şi ar fi văzut fulgerele pe cer. Dar nu avea ce să facă în scorbura întunecoasă din trunchiul de copac răsturnat, decât să se poticnească prin beznă şi să-şi lingă cu limbuţa oasele crude ce atingeau solul ici şi colo.

Multă vreme fu lăsat singur. O auzea pe mama lui plecând şi întorcându-se şi aproape mereu se distingea glasul ei ca un ecou îndepărtat la un lătrat de-al lui Kazan. N-a simţit nevoia

arzătoare de a-i urma. Până în ziua în care limba rece şi mare a lui Kazan l-a lins pe botic. În acele minute uimitoare, natura lucra. Instinctul încă nu se născuse în el. După ce Kazan plecă, lăsându-l singur în beznă, Bari schelălăi, chemându-l înapoi, ca şi cum ar fi plâns după mama lui, atunci când, uneori, dispărea de lângă el pentru a răspunde apelului tovarăşului ei de viaţă.

Soarele era deja deasupra pădurii, când, la un ceas sau două după vizita lui Kazan, Lupoaica plecă de lângă el. Între vizuina lui Bari şi vârful copacului prăbuşit erau cam patruzeci de picioare distanţă. Pe acolo nu putea pătrunde nici o rază de lumină. Întunericul acela nu-l speria, căci el nu ştia ce înseamnă lumina. Ziua şi nu noaptea, avea să-i cauzeze prima mare spaimă. Astfel că, fără cea mai mică teamă, cu un geamăt ce o ruga pe mama lui să-l aştepte, se luă după ea. Chiar dacă Lupoaica zăbovi, ea nu dădu atenţie acelei chemări, iar râcâitul lemnului uscat produs de ghearele sale se stinse repede, o dată cu depărtarea.

De această dată, Bari nu se opri la trunchiul de opt picioare care îi închidea mereu orizontul în orice direcţie. El se căţără pe vârful acestuia şi trecu dincolo. În spatele trunchiului se deschidea marea aventură şi Bari se lansă, cu îndrăzneală, în necunoscut.

*

Îi trebui destulă vreme ca să parcurgă primii douăzeci de metri. Apoi ajunse la un trunchi însemnat de paşii Lupoaicei Cenuşii şi ai lui Kazan. Oprindu-se la fiecare înaintare, oricât de mică, pentru a scoate un geamăt, el continua să avanseze. Şi, în timp ce mergea, universul lui se schimba. Nu cunoscuse decât întunericul. Acum, bezna rămăsese departe, sub formă de pete şi umbre ciudate.

O dată, întrevăzu strălucirea unei linii de foc deasupra lui – o rază de soare – şi asta îl sperie într-atât, că se lipi de trunchi şi nu mai mişcă vreo jumătate de minut. Apoi îşi reluă drumul. O hermină strigă de sub el. Auzi un zgomot slab provocat de lăbuţele unei veveriţe, ce se frecau între ele. Mai surprinse un sunet ciudat, ce nu se asemăna nici unuia dintre cele scoase până atunci de mama lui. Pierduse urmele după care se luase. Trunchiul încetase de a mai fi neted şi îl ducea din ce în ce mai sus, prin încâlceala de ramuri ale copacului răsturnat, devenind tot mai îngust, la fiecare pas făcut. Schelălăia. Năsucul lui delicat căuta zadarnic mirosul mamei sale. Deodată, ajunse la o extremitate, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Scoase un ţipăt de

spaimă şi simţi că lunecă şi se rostogoleşte pe pământ. Probabil că se urcase destul de sus pe copac, fiindcă Bari căzu rău de tot. Trupul lui micuţ şi delicat se prăbuşi de pe o creangă pe cealaltă. Când se opri, în cele din urmă, abia mai respira. Dar se ridică repede pe cele patru lăbuţe ale sale, tremurând năucit.

O altă spaimă îl ţintui pe loc. Într-o clipă, întreaga lume se preschimbase. Era inundată de lumină. Peste tot, încotro se uita, vedea lucruri ciudate. Dar soarele îl speria cel mai tare. Era prima lui senzaţie legată de foc, iar ochii parcă îi ardeau. S-ar fi întors să se ascundă în bezna protectoare a copacului căzut, dar, în clipa aceea, Lupoaica, urmată de Kazan, ocoli extremitatea unui trunchi uriaş. Ea îl linse veselă pe Bari, iar Kazan, ca un câine adevărat, dădea din coadă. Acest gest, specific unui câine, avea să fie şi o particularitate a puiului. Pe jumătate lup, el avea să dea mereu din coadă. Chiar şi în clipele acelea încerca să o mişte. Poate că tatăl lui observase efortul său, căci scoase un schelălăit slab de mulţumire, în vreme ce se aşeză pe labele din spate. Parcă i-ar fi zis Lupoaicei Cenuşii:

— Nu l-am scos noi pe micuţ din scorbura copacului prăbuşit?

Pentru Bari a fost o zi mare, de neuitat. Îşi descoperise tatăl, dar şi lumea.

CAPITOLUL II
PRIMA LUPTĂ

Şi era o lume uimitoare, tăcută, lipsită de aproape orice, în afară de animale sălbatice. Clădirea de pe ţărmul Golfului Hudson, cea mai apropiată dintre toate, era la o sută de mile distanţă, iar primul oraş civilizat, la trei sute de mile, dacă ai fi mers drept către sud. Cu doi ani în urmă, Tusoo, vânătorul indian, îşi întinsese stăpânirea pe acele locuri. I se cuveneau de drept, după legea pădurii, datorita generaţiilor de înaintaşi ai săi. Dar Tusoo fusese ultimul din familia lui şi murise de variolă, iar nevasta şi copiii lui pieriseră o dată cu el.

De atunci, nici un alt picior de om nu mai călcase pe potecile acelea. Râşii se înmulţiseră. Elanii şi căprioarele caribu nu mai fuseseră vânate de oameni. Castorii îşi construiseră adăposturile, fără a mai fi deranjaţi de cineva. Urmele urşilor negri erau la fel de mari precum cele ale cerbului lopătar. Acolo unde, altădată, armele aducătoare de moarte şi momelile otrăvite ale lui Tusoo ţinuseră la distanţă lupii costelivi, nu mai exista nici un pericol pentru acei mohicani ai câmpiei.

După soarele acelei prime zile uimitoare, apărură luna şi stelele celei dintâi nopţi adevărate trăite de Bari. A fost una minunată, cu lună plină, ce împrăştia o lumină roşiatică peste păduri, inundând pământul cu raze ce i se păreau puiului de lup frumoase şi blânde. Dar el era urmaşul unui animal puternic, iar forţele ce se năşteau în el nu-l lăsau să stea pe loc. Dormise ziua la căldura soarelui, dar nu putea să facă asta sub razele lunii. O adulmeca pe Lupoaică, ce stătea culcată pe burtă, în vreme ce frumosul ei cap ridicat asculta suspinele şi zgomotele nopţii.

De şase sau de şapte ori, cum Bari se învârtea în jurul copacului răsturnat, auzi un foşnet slab deasupra capului său şi văzu o umbră plutind prin văzduh. Erau bufniţele cele mari, din nord, care coborau să-l cerceteze şi, dacă ar fi fost iepure în loc de pui de câine-lup, prima noapte petrecută de el sub clar de lună şi de stele ar fi fost şi ultima. Spre deosebire de Wapoos, iepurele, el nu era deloc prudent. Lupoaica nu-l supraveghea de aproape. Din instinct ştia că, prin pădurile acelea, pe Bari nu-l ameninţau mari primejdii. Poate doar mâna omului. În vinele lui curgea sânge de lup. El vâna toate celelalte animale sălbatice, în

vreme ce nici o altă fiară, înaripată ori cu gheare, nu-l ameninţa. Bari înţelegea asta. Bufniţele nu-l speriau. Nu-i era teamă de ţipetele ciudate şi urâte, venite din vârfurile întunecate ale brazilor, care altora le îngheţau sângele în vine.

Totuşi, o dată se sperie şi alergă repede să se ascundă lângă mama lui. Asta a fost când a văzut un vânător înaripat aruncându-se asupra unui iepure cu picioare albe ca zăpada. Ţipetele fiinţei condamnate la moarte îi făcură inima să-i bată nebuneşte. Simţi în ţipetele acelea apropierea unei tragedii mereu prezente în sălbăticie: moartea. O simţi din nou în acea noapte când, lipit de Lupoaică, auzi urletele sălbatice ale unei haite de lupi ce urmărea un căprior caribu. Înţelegea lucrurile acelea şi se înfiora, ca atunci când, în zori, Kazan se întoarse aducând în colţi un iepure mare ce se zbătea încă, nevrând să moară.

Iepurele acela a fost punctul principal din primul capitol al educaţiei lui Bari. Ca şi cum Lupoaica şi Kazan se înţeleseseră dinainte să-i dea lui Bari prima lecţie în ştiinţa de a ucide. După ce tatăl lui lăsase jos iepurele, puiul se apropiase de el, cu multă prudenţă. Şoldurile animalului fuseseră sfărâmate. Ochii îi erau sticloşi. Nu mai simţea durerea. Dar, pentru Bari, el era încă viu atunci când îşi înfipse colţişorii în blana deasă de pe gât. Dinţişorii săi nu pătrunseseră în carne. Bari se înverşuna. Credea că îl ucide el pe iepure. Auzea ultimele răsuflări grele ce ieşeau din trupul ţeapăn. Se învârtea în jurul animalului şi trăgea de el, după care cădea pe spate, cu gura plină de blană. Când reveni la atac, Wapoos murise de mult, dar Bari continua să muşte şi să tragă de el, până ce Lupoaica, folosindu-şi colţii ascuţiţi, rupse iepurele în bucăţi. După care urmă ospăţul.

Astfel, puiul pricepu că a mânca înseamnă a ucide şi, de atunci, prinse gustul cărnii. Aşa simţea un lup adevărat. De la Kazan moştenise alte importante trăsături, specifice câinelui. Cum era negru tot, i s-ar fi spus, în acele timpuri, Kusketa Mukekun, adică Lupul Negru. Pe piept avea o pată albă, sub formă de stea. Urechea dreaptă avea şi ea puţin alb. Coada, la şase săptămâni, îi era deasă şi îi atârna în jos, ca a unui lup. Urechile sale se asemănau cu cele ale Lupoaicei Cenuşii. Pieptul promitea să se dezvolte foarte mult, precum cel al lui Kazan. Când stătea în picioare, părea un câine de vânătoare, dar se uita mereu câş la obiectul sau la locul pe care-l ţintea. Asta era o caracteristică a lupului, căci câinele se întoarce către partea în

care priveşte.

Când avea deja două luni, într-o noapte strălucitoare, cu un cer plin de stele, cu o lună de iunie ce lumina puternic, fără să se înalţe mai sus de vârfurile brazilor, Bari se aşeză pe labele din spate şi prinse să urle. Era prima lui încercare de acest fel. Dar nimeni nu se putea înşela. Scosese urletul unui lup. Totuşi, ceva mai târziu, când Bari se ridică şi se îndreptă către Kazan, de parcă s-ar fi ruşinat de efortul făcut, dădea din coadă, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare. Era tot un gest de-al câinelui. Dacă Tusoo, vânătorul care murise, ar fi putut să-l vadă atunci, ar fi spus, fără nici o îndoială, că, în adâncul sufletului său – dacă putem considera că avea aşa ceva – puiul era un câine!

De altfel, Tusoo şi-ar fi motivat felul în care l-ar fi judecat. La două luni, un pui de lup a uitat ce e joaca. Fiind un personaj al sălbăticiei, se furişează pentru a ucide fiinţe mai mici şi mai slabe decât el. Bari încă se juca. În timpul ieşirilor sale din trunchiul copacului răsturnat, nu mersese niciodată mai departe de pârâu, la abia o sută de metri de locul unde dormea mama sa. Ajutase la jupuitul iepurilor morţi sau muribunzi, dar aceasta reprezenta limita maximă a curajului şi a cruzimii sale. A trebuit să treacă nouă săptămâni, înainte ca el să-şi folosească ghearele şi să dea prima luptă cu o bufniţă tânără, la marginea pădurii.

Faptul că Oohoomisew, marea bufniţă albă, îşi făcuse cuibul într-un trunchi despicat, aflat nu departe de copacul răsturnat, era destinat să schimbe întregul curs al vieţii lui Bari, la fel cum orbirea Lupoaicei Cenuşii modificase destinul ei, dar şi pe cel al lui Kazan. Pârâul curgea prin apropierea acelui trunchi ce se înălţa într-un loc liniştit şi umbros al pădurii formată din brazi înalţi şi întunecoşi, chiar în plină zi. De mai multe ori, Bari se dusese până la marginea acestui loc misterios al codrului şi privise cu poftă şi curiozitate. În ziua luptei, necunoscutul îl atrăsese mai tare ca oricând. Înaintă treptat, cu ochii scânteietori, cu urechile ciulite, ca să surprindă orice zgomot.

Inima îi bătea mai repede ca oricând. Pătrunsese în zona de umbră. Uitase de copacul răsturnat, de Kazan şi de Lupoaică. Înaintea lui se auzea freamătul aventurii. Surprinse nişte zgomote ciudate, dar slabe, ca şi cum ar fi fost făcute de nişte picioare acoperite cu cârpe sau de aripi leneşe şi care îi sporiră atenţia. Sub lăbuţele sale nu se găsea nici pământ, nici iarbă, nici flori, ci doar un covor întunecat de ace moi şi verzi. Îi gâdilau plăcut pernuţele labelor şi erau atât de catifelate, că nu-şi putea

auzi propriile mişcări.

Se afla la mai puţin de trei sute de metri de copacul căzut, când trecu de trunchiul unde se găsea cuibul lui Oohoomisew şi pătrunse într-un tufiş des de arbori tineri. Acolo, în mijlocul drumului său, stătea ghemuit monstrul.

Papayouchisiou, bufniţa cea tânără, nu avea nici o treime din mărimea trupului lui Bari. Dar arăta îngrozitor. Lui Bari i se păru a fi toată numai cap şi ochi, fără a avea trup. Kazan nu amintise niciodată de aşa ceva. O jumătate de minut, puiul rămase fără glas, uitându-se speriat la făptura aceea. Papayouchisiou nu-şi clintea nici o pană, dar, cum Bari înainta cu prudenţă, ochii i se măriseră. Apoi, penele din jurul capului i se ridicară, ca şi cum ar fi fost bătute de vânt. Tânăra bufniţă provenea dintr-un neam de luptători sălbatici, rapizi şi necruţători. Chiar şi Kazan ar fi fost atent la penele ei ridicate. Doar o distanţă de două picioare îi separa pe cei doi. Căţelul şi bufniţa se priviră. În acel moment, dacă Lupoaica ar fi putut vedea, i-ar fi zis lui Bari:

— Foloseşte-ţi labele şi fugi de-aici!

Oohoomisew, bufniţa cea bătrână, i-ar fi spus lui Papayouchisiou:

— Prostuţule, întinde-ţi aripile şi zboară!

Dar, cum nimeni nu le zise nimic, lupta începu.

Papayouchisiou atacă. Cu un lătrat sălbatic, Bari se ghemui. Ciocul bufniţei îi prinsese nasul ca o menghină roşie. Lătratul de surprindere şi de durere fu singurul scos de Bari în timpul luptei. Lupul din el se dezlănţui. Furia şi dorinţa de a ucide puseră stăpânire pe el. În timp ce Papayouchisiou stătea agăţată de Bari, scoţând un fluierat straniu, căţelul scrâşnea şi se lupta să se elibereze de ciudata menghină care-i strângea nasul, scoţând mârâituri feroce din gâtlej. Timp de un minut, nu-şi putu folosi fălcile. Apoi, din întâmplare, îl împinse pe Papayouchisiou într-o furcă formată de ramurile unui arbust pitic şi îşi eliberă o parte din nas. Atunci ar fi putut fugi. În loc de asta, el se aruncă iar asupra duşmanului său, rapid ca fulgerul. Papayouchisiou căzu pe spate şi Bari îi împlântă în piept colţişorii săi ascuţiţi ca nişte ace.

Era ca şi cum ar fi încercat să muşte o pernă, într-atât de dese şi de stufoase erau penele bufniţei. Căţelul îşi împlânta colţişorii tot mai adânc. Chiar în clipa când începură să pătrundă în pielea lui Papayouchisiou, bufniţa, lovind cu ciocul la întâmplare, reuşi să-l prindă de o ureche. Durerea provocată căţelului fu atroce.

Cu un efort disperat, încercă să-şi înfigă colţişorii prin armura de pene a duşmanului său.

În timpul înfruntării, se rostogoleau printre tufele de pe malul pârâului. Se dădură peste cap până ajunseră pe fundul unei râpe. Izbindu-se de pământ, Bari îşi eliberă prada din strânsoarea colţilor. Papayouchisiou se prinse mai tare de el, astfel că ciocul îi râmase împlântat bine în urechea căţelului. Nasul lui Bari sângera, urechea îi era parcă smulsă din locul ei. Chiar în clipa aceea, tânăra bufniţa descoperi că avea la dispoziţie o nouă armă, aripile. O asemenea pasăre nu începe, de fapt, lupta până ce nu-şi foloseşte aripile. Scoţând un fluierat vesel, Papayouchisiou începu să-şi lovească adversarul atât de repede şi de tare, încât îl descumpăni cu totul. Bari fu nevoit să închidă ochii şi să muşte la întâmplare. Pentru prima oară de când începuse încleştarea, simţea o nevoie intensă de a fugi. Încercă să scape de bufniţă împingând-o cu lăbuţele din faţă. Dar, Papayouchisiou, care pricepea greu, se agăţa de urechea lui precum soarta rea de om. În acea clipă critică, în care gândul înfrângerii pusese stăpânire pe mintea căţelului, întâmplarea îl ajută. Prinse în colţişori un picior delicat al bufniţei. Urechea îi scăpase din ciocul adversarului şi Bari muşcă tare piciorușul lui Papayouchisiou. Cuprins de beţia luptei, nu auzise tumultul pârâului de sub ei. Împreună cu Papayouchisiou se rostogoli peste vârful unei pietre. Apa îngheţată a pârâului umflat de ploi înăbuşi ultimul mârâit şi fluieratul celor doi mici luptători.

CAPITOLUL III
O NOAPTE DE GROAZĂ

Pentru bufniţă, după prima înghiţitură de apă, se dovedi că pârâul era la fel de sigur ca văzduhul, căci plutea deasupra undelor fără efort, cu capul ei mare şi cu o aripă ridicată, de parcă ar fi fost un pescăruş.

Pentru Bari, lucrurile se schimbaseră total. Se dusese la fund ca o piatră. O vâltoare formidabilă îi umpluse urechile. Se găsea în beznă, se sufoca, era îngrozit. Curentul rapid îl dădea peste cap.

Reuşi să se ridice la suprafaţă şi începu să dea din lăbuţe. Lucrul acesta nu-l ajuta prea mult. De-abia avu timp să deschidă ochii, o dată sau de două ori şi să tragă aer în piept, că fu luat de un vârtej ca acela de lângă o moară şi purtat printre două trunchiuri de copaci. Pe o distanţă de vreo douăzeci de picioare, nici cei mai pătrunzători ochi n-ar fi văzut un petic de piele din el sau vreo bucăţică din blană. Ieşi iar la suprafaţă, la marginea unui stăvilar îngust, peste care apele se prăbuşeau în gol, asemenea unei Niagare în miniatură. Pe următorii cincizeci sau şaizeci de metri, se deplasă cu viteza unui glonţ. Apoi fu aruncat într-o baltă mare, adâncă şi rece. Pe jumătate mort, reuşi să se târâie pe mal.

Râmase multă vreme întins acolo, sub razele soarelui, fără să mişte. Urechea îl durea atât de râu, încât nu îndrăznea să se ridice. Când o făcu, îşi simţi nasul usturându-l de parcă şi-l băgase în foc. Picioarele şi trupul îl dureau, la rândul lor. Când începu să se târâie pe mal, era cel mai amărât căţel din lume. Părea dezorientat cu totul. Încerca zadarnic să dea peste vreun indiciu cunoscut, ceva ce l-ar fi putut ajuta să se întoarcă acasă, la copacul răsturnat. Totul din jur îi era străin. Nu ştia că apa îl dusese pe celălalt mal al pârâului. Ca să ajungă la copacul răsturnat, ar fi trebuit să traverseze iar undele. Gemu tare, ca şi cum şi-ar fi strigat mama. Lupoaica i-ar fi putut auzi lătratul, căci adăpostul nu se găsea la mai mult de două sute cincizeci de metri în amonte de pârâu. Dar lupul din Bari îl forţa să tacă, după ce scosese geamătul acela.

Porni apoi pe mal, până ajunse la fluviul în care se vărsa pârâul şi continuă să meargă de-a lungul acestuia. Se îndepărta

astfel de vizuină, cu fiecare pas. Deseori se oprea să asculte. Pădurea era mai deasă, mai întunecoasă, mai misterioasă. Tăcerea ei era înfiorătoare. După o jumătate de oră, Bari s-ar fi bucurat, chiar dacă s-ar fi întâlnit cu Papayouchisiou. Şi nu s-ar mai fi bătut cu el. L-ar fi întrebat, dacă ar fi fost posibil, care era drumul către casă.

*

Se îndepărtase la trei sferturi de milă de copacul răsturnat, când ajunse în punctul în care apa se despărţea în două braţe. Nu avea de ales. Trebuia să pornească de-a lungul celui ce o lua către sud-est. Curentul nu era prea rapid. Nu avea pe parcursul său baraje micuţe sau stânci în jurul cărora apele să se scurgă înspumate. Acestea deveneau întunecate ca pădurea. Erau liniştite şi adânci.

Fără să ştie, Bari se îndrepta către locurile în care îşi întinsese capcanele, mai demult, vânătorul Tusoo. De când murise el, acestea nu fuseseră atinse decât de lupi, fiindcă atât Kazan, cât şi Lupoaica nu mergeau după pradă pe acea parte a fluviului. Deodată, Bari ajunse la marginea unei bălţi adânci şi întunecate. Oglinda apei era nemişcată. Inima îi bătu să-i spargă pieptul, atunci când un animal lung, cu păr lucios, ieşi pe mal chiar sub nasul lui, apoi sări iar în apă şi înotă rapid până în mijlocul bălţii. Era Nekik, vidra. Nekik nu-l auzise pe Bari şi, după o clipă, Napanekik, perechea ei, ieşi la suprafaţă, însoţită de trei pui, lăsând în urma lor patru dâre strălucitoare prin apa liniştită.

Ceea ce urmă îl făcu pe Bari să uite că se rătăcise. Nekik dispăru de la suprafaţa bălţii. Acum urca iar, chiar în spatele tovarăşei lui, fără teamă, cu atâta vigoare, că o ridică pe jumătate afară din apă. De îndată îşi continuă drumul şi Napanekik îl urmă, cu elan. Pentru Bari, mişcările lor nu păreau a face parte dintr-un joc. Doi dintre pui se aruncară pe al treilea, care mimă a se lupta disperat cu ei.

Amorţeala şi durerea părăsiră trupul căţelului. Sângele i se puse în mişcare. Mârâi scurt. Imediat, vidrele dispărură. Timp de câteva minute, apa continua să se agite şi să fiarbă, apoi nu se mai observă nimic. Bari aşteptă o vreme, după care se întoarse în tufişuri şi porni mai departe.

Se făcuse cam ora trei după-amiază şi soarele trebuia să fie încă sus, pe cer. Dar acolo era din ce în ce mai întuneric. Ciudăţeniile din jur îl făceau pe Bari să se grăbească. Se opri o clipă să asculte. Într-una din haltele sale, auzi un sunet la care

răspunse cu bucurie. Era un urlet îndepărtat, de lup, ce răsunase în faţa lui. Bari nu se gândea la lupi, ci la Kazan. Începu să alerge prin întunericul pădurii, cât răsună urletul acela. Apoi se opri şi ascultă iar. Urletul nu se mai auzea. În locul lui, veni dinspre cer, de la răsărit, un mârâit puternic. Un fulger străluci peste vârfurile copacilor. O şuşotire a vântului preceda furtuna. Tunetul răsună mai aproape. Un al doilea fulger îl descoperi privirii pe Bari, care se ascunsese în adăpostul oferit de un copac prăvălit. Ceea ce putuse găsi mai bun era o gaură aflată sub o rădăcină uriaşă, în care intră, gemând încet. Era manifestarea unui pui, o chemare disperată către mama lui. În timp ce el plângea astfel, furtuna se dezlănţui deasupra pădurii.

Bari nu auzise niciodată un asemenea zgomot până atunci. Nu mai văzuse fulgere care să se întindă ca nişte şerpi de foc peste cer în timpul ploilor din luna iunie. S-ar fi zis, de fiecare dată, că întreaga lume lua foc şi că pământul se clătina şi se zdruncina din pricina tunetelor. Nu mai schelălăi, ci se făcu mic de tot sub rădăcina care-l apăra oarecum de îngrozitorul uragan şi de ploaia ce curgea şiroaie printre copaci. Acum se făcuse atât de întuneric, încât, fără fulgerele ce alungau o clipă bezna, n-ar fi putut vedea trunchiurile brazilor nici de la douăzeci de paşi. La o distanţă de două ori mai mare în faţa lui, se găsea un trunchi enorm de copac uscat, ce se ridica precum o stafie, de fiecare dată când fulgerele traversau cerul, ca şi cum ar fi provocat mâinile de foc de acolo, de sus, să-l lovească. Până la urmă, unul dintre ele îl izbi. O limbă albăstruie de flacără trecu prin trunchiul uscat, din vârf până la rădăcini şi, cum atinse pământul, se produse o explozie formidabila deasupra copacilor. Buşteanul masiv se clătină, apoi fu despicat în două, ca şi cum un ic gigantic ar fi pătruns în el. Se sfărâmă atât de aproape de Bari, încât bucăţi de pământ şi de lemn zburară în jurul lui, în vreme ce căţelul scoase un singur şi sălbatic geamăt de spaimă, încercând să se ascundă mai adânc în groapa întunecoasă de la rădăcina arborelui.

După distrugerea bătrânului cedru, tunetul şi fulgerul părură a se mai linişti. Tunetul se îndepărtă spre sud-est, peste pădure, asemenea zgomotului făcut de zeci de mii de roţi de car, iar fulgerele îl urmară. Ploaia cădea cu violenţă dublă. Timp de o oră după ce Bari văzuse ultima rază de lumină pe cer, continuă să plouă fără oprire. Gaura în care se crezuse la adăpost se umpluse de apă. Era ud până la piele, iar dinţii îi clănţăneau de

frig, în vreme ce se întreba ce avea să mai urmeze.

Aşteptă îndelung. Când ploaia încetă şi cerul se limpezi, se făcuse deja noapte. Prin domul de arbori, Bari ar fi putut zări stelele, dacă ar fi riscat să-şi scoată capul din ascunzătoare şi şi-ar fi ridicat ochii. Dar el se încăpăţâna să rămână în gaura lui. Trecu o oră, apoi alta. Pe jumătate înecat, cu labele ude, înfometat, nu mai mişca. În cele din urmă, căzu într-un somn agitat, în timpul căruia, în fiecare clipă, o chema cu tristeţe şi cu blândeţe pe mama lui. Când se aventură să iasă de sub rădăcina copacului, se făcuse dimineaţă şi soarele strălucea pe cer.

Mai întâi, Bari de-abia putu să se ţină pe picioare, căci îi erau amorţite. Fiecare vertebră din trup părea dezarticulată. Urechea îl durea acolo unde cursese şi se coagulase sângele şi, când încerca să se frece pe nasul rănit, schelălăia din pricina chinului îndurat. Părea mai suferind decât se simţea el. Blana îi era înţepenită datorită noroiului uscat. Era acoperit de mâl pe tot trupul, în vreme ce, doar cu o zi în urmă, arăta durduliu şi strălucind de curăţenie. Acum părea slab şi nenorocit, ca un animal blestemat. Şi era înfometat. Până atunci nu mai ştiuse ce însemna să-ţi fie foame cu adevărat.

*

Pe măsura ce înainta în aceeaşi direcţie ca în ajun, era tot mai descurajat. Capul şi urechile sale îşi pierduseră vioiciunea, iar curiozitatea nu-l mai stârnea. Nu avea doar burta goală. Dorinţa de a-şi regăsi mama era chiar mai puternică decât foamea. Avea nevoie de Lupoaică, aşa cum nu mai avusese niciodată până atunci. Dorea să fie răsfăţat, să-şi lipească trupul înfiorat de ea, să-i simtă atingerea catifelată a limbii şi să-i asculte glasul. Avea nevoie şi de Kazan, de copacul răsturnat, de spaţiul vast al cerului de deasupra vizuinii lor. Plângea după ei, ca un copil necăjit, în vreme ce-şi continua drumul pe malul apei.

Pădurea se lumină mai tare după câteva clipe, ceea ce îl făcu mai îndrăzneţ. Căldura soarelui îi îndepărtase durerea din trup. Îi era tot mai foame. Depinsese în întregime de Kazan şi de Lupoaică. Părinţii îl cocoloşiseră, într-un anume fel. Asta se întâmplase din pricină că Lupoaica era oarbă. De când se născuse el, nu se mai dusese la vânătoare împreună cu Kazan şi, fireşte, Bari rămăsese mereu lângă ea, deşi, nu doar o dată, simţise nevoia să plece după Kazan.

Natura trebuia să facă acum eforturi ca să recupereze întârzierea. Ea se chinuia să-l convingă pe Bari că venise timpul

să-şi caute singur hrana. Acest lucru evident pătrundea încet, dar sigur, în fiinţa lui. Începu să se gândească la cele câteva scoici pe care le prinsese şi le mâncase pe plaja pietroasă a pârâului, lângă copacul răsturnat. Îşi aminti şi de o stridie pe care o găsise deschisă şi de gustul delicios al bucăţii de carne ce se afla în interiorul ei. O nouă senzaţie începu să pună stăpânire pe el. Deveni, dintr-o dată, un vânător.

În vreme ce pădurea se rărea, pârâul devenea mai adânc. Curgea iar peste bancuri de nisip şi de pietre, iar Bari începu să adulmece. Vreme îndelungată, asta nu-i folosi la nimic. Puţinele crustacee pe care le văzu erau extrem de vioaie şi toate moluştele erau atât de bine închise, ca fălcile atotputernice ale lui Kazan de-abia le-ar fi putut sfărâma.

Pe la prânz, prinse primul lui rac, aproape la fel de mare ca degetul arătător al unui om. Îl devoră pe nerăsuflate. Gustul prăzii îi reînnoi curajul, în cursul după-amiezii, mai prinse doi raci. Soarele apunea, pe când un iepure se ridică şi fugi de sub o tufă. Dacă Bari ar fi fost ceva mai mare, l-ar fi prins, îi era încă tare foame, fiindcă cei trei raci devoraţi într-o după-amiază nu contribuiseră prea mult la umplerea golului din burta lui.

*

La apropierea nopţii, temerile lui şi senzaţia de singurătate reveniră, înainte ca ziua să dispară cu totul, îşi găsi adăpost sub o stâncă mare, unde se afla un pat de nisip călduţ şi catifelat.

De la lupta sa cu Papayouchisiou, străbătuse o distanţă impresionantă şi stânca sub care îşi făcuse culcuşul în acea noapte era la opt sau nouă mile de copacul răsturnat. Se găsea într-un luminiş, la un cot al pârâului. Pădurea întunecată de brazi şi de cedri acoperea malurile, de fiecare parte a apei. Şi când se ridică luna, iar stelele umplură cerul, Bari reuşi, uitându-se afară, să vadă pârâul ce lucea cu reflexe aproape la fel de intense ca în plină zi. Chiar înaintea lui, întinsă până la marginea apei, se găsea o plajă cu nisip alb.

O jumătate de oră mai târziu, un urs negru, uriaş, traversa plaja. Până când Bari văzuse vidrele jucându-se în unde, ideile lui despre pădure nu depăşiseră existenţa altor animale decât lupii, bufniţele, iepurii şi alte lucruri mici acoperite de pene. Vidrele nu-l speriaseră, căci le considera făpturi apropiate de mărimea lui. Nekik nu era decât jumătate din Kazan. Dar ursul era un uriaş, pe lângă care Kazan părea un pitic! Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mare!

Dacă natura alesese calea aceea ca să-i arate lui Bari că în pădure existau făpturi mai impunătoare decât lupii sau câinii, bufniţele şi racii, felul în care o făcea era cam forţat. Căci Wakayoo, ursul, cântărea şase sute de livre! Era gras şi lucea. O lună întreagă nu mâncase decât peşte. Blana lui soioasă părea de catifea, sub razele lunii. Mergea legănat, cu capul în jos. Păzea! Ursul se culcă la nici zece picioare de stânca sub care tremura Bari, de parcă ar fi avut febră.

Era clar că Wakayoo adulmecase prin aer prezenţa lui acolo. Bari putea să-l audă mirosind. Îi asculta şi respiraţia. Surprinse lucirea ca de stea din ochii săi de un roşu închis, în vreme ce şi-i rotea, bănuitor, în jurul stâncii sub care era căţelul.

Dacă Bari ar fi ştiut că el, o fiinţă mică şi neînsemnată, îl făcuse pe monstrul acela să se agite, ar fi scos un lătrat de bucurie. Căci Wakayoo, în ciuda taliei sale, era fricos când avea de-a face cu lupii. Iar Bari mirosea ca un lup! Acest lucru fusese simţit de Wakayoo şi, chiar în clipa respectivă, ca pentru a mări agitaţia ursului, de undeva, din spatele lui, răsună un urlet. Scoţând un mormăit semnificativ, Wakayoo plecă de acolo. Lupii sunt o primejdie, se gândi el. Nu atacau ca să se bată cu el. Odată, îl muşcaseră şi-i juliseră labele, ore în şir. Se fereau de el şi se îndepărtau cu repeziciune, ca să nu-i atingă cu ghearele sale ascuţite ori cu colţii.

Nu se putea odihni acolo unde erau lupi, într-o noapte atât de frumoasă! Se îndepărtă, cu paşi apăsaţi şi hotărâţi. Bari putu să-l audă bâjbâind greoi, prin apa pârâului. De-abia atunci îndrăzni să respire iar. A fost ca un oftat de uşurare.

Dar, pentru noaptea aceea, emoţiile nu se sfârşiseră. Bari îşi alesese adăpostul într-un loc unde animalele veneau să bea apă sau traversau pârâul, de la un mal la celălalt. La puţin timp după ce dispăru ursul, Bari auzi un tropăit apăsat şi nişte copite ce se izbeau de pietre. Un elan, cu nişte coame enorme, traversa păduricea sub clar de lună. Bari se holbă la el, căci, dacă Wakayoo cântărea şase sute de livre, făptura aceea gigantică, cu picioarele atât de lungi că părea a merge pe catalige, avea o greutate cel puţin de trei ori mai mare! Era urmat de o femelă şi de un pui. Acesta din urmă părea tot numai picioare. Era mai mult decât putea suporta Bari. Se ghemui sub stânca lui şi se făcu mic de tot. Rămase chircit acolo până în zori.

CAPITOLUL IV
VAGABONDUL FLAMAND

Când Bari îndrăzni să iasă din nou de sub stânca lui, la începutul zilei următoare, era un căţel-lup mult mai în vârstă decât atunci când se întâlnise cu Papayouchisiou, bufniţa cea tânără, pe cărarea de lângă copacul bătrân şi răsturnat. Dacă experienţa ar ţine loc de vârstă, am putea spune că se maturizase mult în timpul ultimelor patruzeci şi opt de ore.

De fapt, copilăria lui se terminase. Se trezise cu o viziune nouă şi mult mai largă despre lume, care îi apărea nesfârşită. Era plină de lucruri faţă de care Kazan şi Lupoaica nu ocupau poziţii principale. Monştrii pe care îi văzuse pe plaja de lângă pârâu, sub clar de lună, îl făcuseră deosebit de prudent şi cel mai important instinct al animalului – faptul elementar că cel puternic îl vânează pe cel slab – se deştepta rapid în el. Până atunci, crezuse, fireşte, că forţa brutală şi ameninţătoare a unei făpturi era proporţională doar cu mărimea acesteia. Astfel, ursul era mai îngrozitor decât Kazan, iar elanul mai de temut ca ursul. Din fericire pentru el, instinctul acesta nu se dezvoltase complet şi el nu înţelegea deocamdată că neamul lui, lupii, era cel mai de temut dintre toate neamurile pădurii, fie că acestea aveau aripi, copite sau gheare. Astfel, ca un băieţel ce-şi imaginează că poate înota înainte de a învăţa mişcările necesare, el ar fi putut merge grăbit mereu înainte, rătăcindu-se ori riscându-şi viaţa.

Vioi, cu părul ridicat pe piept, mârâind încet, adulmeca urmele mari lăsate de urs şi de elan. Mirosul ursului îl atrăgea. Se luă după el până la marginea pârâului, după care porni mai departe la întâmplare, încercând să vâneze ca să supravieţuiască. Timp de două ore, nu găsi nici un rac. Trecu din pădurea verde într-o zonă arsă. Acolo totul era negru. Trunchiurile copacilor se ridicau ca nişte enorme trestii calcinate. Incendiul avusese loc nu demult, în toamna trecută, iar cenuşa era încă moale sub labele lui Bari.

Prin mijlocul acestui ţinut negru curgea pârâul, sub un cer senin, albastru, pe care strălucea soarele. Mersul pe acolo îl tenta pe Bari. Vulpea, lupul, elanul sau căprioara caribu ar fi ocolit acea regiune a morţii. Nici măcar bufniţa n-ar fi găsit pe acolo ceva de mâncat. Peste un an, ţinutul avea să fie un mănos

teren de vânătoare, dar, în perioada aceea, era lipsit de viaţă. Însă cerul albastru, soarele şi pământul moale de sub labe îi conveneau lui Bari. Era plăcut să umbli pe acolo, mai ales după experienţele dureroase din pădure. Aşa că el urmă firul apei, deşi nu avea, deocamdată, nici o şansă să dea peste ceva bun de mâncat. Pârâul devenise leneş şi întunecat. Albia lui era înţesată de resturi ce căzuseră în timp ce arsese pădurea. Malurile erau umede şi noroioase.

Ursul se îndepărtă cu paşi apăsaţi şi hotărâţi...

După un timp, când Bari se opri şi se uită în jur, nu mai putea zări pădurea verde pe care o părăsise. Era singur în pustiul

acoperit de cadavrele arborilor arşi. Peste tot se întindea liniştea morţii. Nici măcar cântecul vreunei păsări nu tulbura tăcerea. Prin cenuşa moale, putea auzi fâşâitul stârnit de proprii paşi. Dar nu-i era teamă deloc. Se simţea în siguranţă. Doar dacă ar fi găsit ceva de mâncare! Acest gând îl preocupa. Instinctul nu-l avertizase că în jurul lui nu vedea decât imaginea foametei. Continua să meargă, căutând, plin de speranţă, hrană. Dar, cum orele treceau, speranţa începu să piară. Soarele apunea. Cerul devenea mai puţin albastru, un vânt slab începu să sufle peste vârfurile copacilor arşi, astfel că, uneori, câte unul se prăbuşea, cu un zgomot înspăimântător.

*

Bari nu mai putea înainta. Cu un ceas înainte de crepuscul, se culcă sub cerul liber, obosit şi flămând. Soarele dispăru cu totul în spatele copacilor. Luna se ridică, dinspre răsărit. Cerul strălucea de stele. Toată noaptea, Bari rămase întins şi nemişcat, de parcă era mort.

Când se iviră zorii, se târî până la pârâu ca să bea. Adunându-şi toate puterile, porni iar la drum. Lupul din el îl împingea înainte, obligându-l să lupte ca să supravieţuiască, în timp ce câinele din el ar fi vrut să se culce şi să doarmă. Dar flama lupului ardea mai puternic. În cele din urmă, aceasta se impuse. După ce străbătu încă o jumătate de milă, dădu iar de pădure verde.

În codru, ca şi în marile oraşe, soarta îşi face de cap după voie. Dacă Bari ar fi ajuns în pădure cu o jumătate de oră mai târziu, ar fi murit. Era prea obosit să vâneze raci sau chiar pasărea cea mai slabă. Dar ajunse acolo chiar în clipa în care Sekoosew, hermina, mica hoaţă, cea mai însetată de sânge dintre toate fiarele sălbatice, ucidea o pradă. Asta se întâmpla la nici o sută de paşi de locul unde stătea întins Bari, sub un brad, gata să-şi dea sufletul. Sekoosew era mare vânător pe teritoriul său. Trupul ei avea cam şapte degete lungime, la care se adăuga o coadă subţire şi ascuţită, cu puncte negre. Nu cântărea mai mult de cinci uncii. Degetele unui copil ar fi putut cuprinde trupul animalului oriunde între cele patru labe ale sale. Căpşorul, cu bot ascuţit şi ochii roşii, ca nişte perle, ar fi putut trece printr-o deschizătură cu diametrul de un deget. Vreme de secole, Sekoosew fusese un important personaj istoric. Datorită blănii sale, ce valora o sută de dolari aur, aventurierii trecuseră oceanul spre ţinuturile necunoscute ale Canadei, cu prinţul

Rupert în fruntea lor. Datorită micuţului Sekoosew luase viaţă Compania Golfului Hudson şi se descoperise o jumătate de continent. Vreme de trei secole, dusese o luptă îndârjită cu vânătorii, încercând cu disperare să supravieţuiască. Acum, hermina era cea mai îndemânatică, mai crudă şi mai necruţătoare făptură din pădure.

În vreme ce Bari dormea sub copacul său, Sekoosew se târa către pradă. Vânatul era o prepeliţă durdulie şi mare ce se ascunsese într-un tufiş. Nici cea mai fină ureche n-ar fi auzit mişcările lui Sekoosew. Hermina părea o umbră, un punct cenuşiu aici, o lucire acolo, când ascunsă după o tulpină nu mai groasă decât încheietura mâinii unui om, când ivindu-se dintre frunze ori dispărând sub tufe, de parcă n-ar fi existat niciodată. Astfel, ea se apropie de la cincizeci până la trei picioare de prepeliţă. Era distanţa ei favorită, de la care sărea asupra prăzii. Aşa făcu şi acum, aruncându-se la gâtul păsării. Dinţii ei, ca nişte ace ascuţite, pătrunseră, prin pene, în carne. Era pregătită pentru ceea ce avea să urmeze. Mereu se petreceau aceleaşi lucruri, de câte ori ataca o Napano, prepeliţă de pădure.

Prada ei avea aripi puternice şi prima mişcare consta în a se feri de acestea. Prepeliţa se ridică de îndată, lovind puternic cu aripile. Sekoosew nu-i dădu drumul, ci îşi înfipse mai bine dinţii în gâtul păsării, prinzându-se şi cu micile ei gheare ascuţite. Se învârti prin aer, o dată cu prepeliţa, muşcând continuu, din ce în ce mai adânc, depărtându-se la o sută de metri de locul unde o atacase. În cele din urmă, pasărea se prăbuşi la pământ. Căzu la nici zece paşi de Bari. Timp de câteva minute, el se uită mirat la acea grămadă de pene ce se zbătea. Nu înţelegea că mâncarea venise singură la el. Napano era pe moarte, dar aripile ei încă loveau. Bari se ridică repede şi, după ce, timp de un minut, îşi adună toate puterile, se aruncă asupra ei. Colţii săi pătrunseră în pieptul păsării. Până în clipa aceea, nu-l văzuse pe Sekoosew. Hermina îşi ridicase capul şi slăbise strânsoarea mortală de la gâtul prepeliţei. Ochii ei mici şi sălbatici se fixară o clipă asupra celor ai lui Bari. Dar, de data asta, avea de a face cu ceva prea mare ca să poată fi omorât. Cu un ţipăt furios, plecă de acolo. Aripile lui Napano nu se mai mişcau, trupul păsării nu mai palpita. Murise. Bari stătu o clipă, ca pentru a se asigura. Apoi începu ospăţul. Sekoosew nu se îndepărta. Trecea rapid dintr-o parte în alta, fără să se apropie la mai mult de şase picioare de căţel. Ochii îi erau mai roşii ca oricând. Din când în când, ţipa cu

mânie. Niciodată nu mai fusese atât de frustrată. A i se fura astfel o prepeliţă durdulie era un afront pe care nu-l mai trăise.

Hermina ar fi vrut să se arunce asupra intrusului şi să-i înfigă dinţii în gâtlej. Dar era prea şireată ca sa atace direct. Cu o bufniţă n-ar fi ezitat să se bată. Ba chiar şi cu sora ei mai mare, vidra. Dar Bari era un lup, de aceea, deşi furioasă, păstra distanţa. Până la urmă, se hotărî să plece de acolo şi să vâneze în altă parte.

Bari mâncă o treime din prepeliţă. Cele două treimi care-i rămăseseră fură ascunse cu grijă la baza unui brad gros. Apoi coborî la pârâu, să bea apă. Acum lumea i se părea diferită. Fireşte, fericirea individuală depinde, în mare parte, de suferinţa îndurată. Ghinionul şi neşansa fiecăruia constituie etalonul norocului ce va să vie. Aşa stăteau lucrurile şi cu Bari. Cu patruzeci şi opt de ore în urmă, având burta plină, nu fusese nici măcar cu o zecime mai fericit pe cât era acum. În acea vreme, dorinţa lui cea mai vie fusese să-şi regăsească mama. De atunci, pofta de a mânca luase locul oricărei alteia. Era mulţumit că scăpase de la moartea prin epuizare şi foame. Experienţa căpătată îl făcuse un adevărat câine-lup. Mama lui îi va lipsi în continuare, dar golul acela nu avea să mai fie niciodată atât de uriaş precum fusese cu două zile în urmă.

În acea după-amiază, dormi mult lângă ascunzătoarea sa. Apoi dezgropă prepeliţa şi o devoră. Când se înnoptă pentru a patra oară de când era singur prin pădure, nu se mai ascunse, cum făcuse până atunci. Simţea puteri noi, neobişnuite în trupul lui. Sub lumina lunii şi a stelelor, umblă pe la marginea pădurii, apropiindu-se de zona copacilor arşi. Asculta, cu un nou fior, urletele îndepărtate ale unei haite de lupi ce vânau. Auzea, fără să tremure, strigătele bufniţelor. Sunetele şi tăcerile începeau să aibă, pentru el, sensuri noi şi semnificative.

Timp de încă o zi şi o noapte, Bari rămase în apropierea ascunzătorii sale. După ce roase şi ultimul oscior, plecă de acolo. Pătrunse într-o regiune în care hrana nu mai era o grijă pentru el. Era ţinutul râşilor. Acolo unde trăieşte râsul, sunt mulţi iepuri. Când iepurii se răresc, primejdioasa felină pleacă şi ea, spre regiuni mai bogate în vânat. Cum iepurii cu picioare albe ca zăpada se înmulţesc în cursul întregii veri, Bari nimerise într-o zonă populată din plin. Nu-i fu greu să prindă şi să ucidă nişte pui. Timp de o săptămână, profită de ocazie, devenind tot mai mare şi mai voinic, cu fiecare zi ce trecea. Dar gândul de a-şi

căuta mama şi vizuina nu-l părăsise. Mergea neîncetat, îndreptându-se către nord-est. Ajunsese în ţinutul capcanelor metisului Pierre.

Era singur, trăia nostalgia casei sale şi inima lui mică dorea căldura prieteniei şi a dragostei materne. Nu e un lucru minunat să fii singur pe lume. Uneori, lui Bari îi era atât de dor de vechea vizuina şi de Lupoaică ori de Kazan, că nu se simţea în apele lui. În acele momente, câinele domina lupul din fiinţa sa. Era totuşi un pui… Iar copacul răsturnat, Lupoaica şi Kazan, lângă care se simţise mereu în siguranţă, i se păreau tot mai departe.

Necăjit, rătăcea în necunoscut…

CAPITOLUL V
LUPUL VORBEŞTE

Până în urmă cu doi ani, Pierre se crezuse omul cel mai fericit din vasta sălbăticie. Asta se întâmpla înainte de a veni moartea roşie, epidemia. Pe jumătate francez, se însurase cu fata unui şef indian din tribul Cree. În cabana lor din buşteni, de la Grey Loon, trăiseră ani de mare prosperitate şi de fericire deplină. Pierre se mândrise cu trei lucruri în lumea sa sălbatică: cu nevasta lui, Wyola, de sânge regal, cu fata lor şi cu renumele său de vânător. Până să vină epidemia, viaţa îi adusese numai lucruri bune. Cu doi ani în urmă însă, variola îi ucisese nevasta, prinţesa sa.

Locuia tot în cabana mică de la Grey Loon, dar era alt om. Inima îi fusese zdrobită. Ar fi murit, dacă n-ar fi fost Nepeese, fata lui. Mama ei îi spusese Nepeese, ceea ce însemna Ramură-de-Salcie. Fata crescuse, zveltă precum trestia, în ea întâlnindu-se frumuseţea sălbatică maternă cu cea franceză. Avea aproape şaptesprezece ani, minunaţi ochi mari şi negri, părul atât de plăcut, că un om de afaceri din Montreal, ce trecuse într-o zi pe acolo, vrusese să-l cumpere. Purta două cozi strălucitoare, la fel de groase ca încheietura mâinii unui om, ce-i ajungeau până aproape de genunchi.

— Nu, domnule, îi răspunsese Pierre acelui om de afaceri, cu o răceală ce i se citea în privire. Aşa ceva nu este de vânzare.

La două zile după ce Bari pătrunsese în ţinutul vânătorului, Pierre intra în pădure gânditor.

— Cineva ucide castorii tineri, îi explicase el lui Nepeese, în franceză. E un râs sau un lup. Dar mâine…

Nu-şi termină vorba. Zâmbi şi ridică din umerii săi slabi.

— … vom merge la vânătoare! continuă fata, în graiul ei cree, râzând veselă.

Când Pierre zâmbea şi începea o frază cu „mâine”, asta însemna că ea putea să-l însoţească în cele ce urmau să se întâmple.

*

După încă o zi, pe la sfârşitul după-amiezii, Bari traversa Grey Loon pe un podeţ plutitor de lemn, prins între doi copaci. Dincolo de podeţ exista o mică deschizătură şi, ajungând pe mal, căţelul se opri să se bucure de ultimele raze ale soarelui ce apunea. În

vreme ce stătea nemişcat acolo, ascultând şi ţinându-şi coada în jos, cu urechile ciulite, adulmecând ţinutul cel nou în direcţia nord, oricine l-ar fi văzut l-ar fi crezut un lup tânăr.

Ascunşi în spatele câtorva copăcei, la o sută de metri de el, Pierre şi Nepeese îl urmăriseră cum trecuse podeţul plutitor. Metisul îşi pregăti cu grijă puşca. Deodată, fata îi atinse uşor braţul. Cu glasul emoţionat, îi şopti:

— Notawe, lasă-mă pe mine să trag. Îl pot ucide!

Zâmbind, Pierre îi dădu puşca. Îl considera deja mort pe puiul de lup, căci Nepeese nu rata ţinta de la o asemenea distanţă. Iar fata, ochindu-l atent pe Bari, apăsă cu degetul pe trăgaci.

Bari sări în sus. Forţa glonţului se manifestase înainte ca el să audă bubuitura. Îl ridicase de la pământ şi-l făcuse să se dea de mai multe ori peste cap, ca şi cum l-ar fi lovit o bâtă. O clipă nu simţi nimic rău. Apoi, parcă îl traversă un cuţit de foc. În tot acest timp, câinele din el îl domina pe lup. Scoase un geamăt sălbatic, asemenea unui căţelandru care plânge, în timp ce se rostogolea pe pământ.

Pierre şi Nepeese ieşiră din ascunzătoarea lor dintre copaci. Ochii frumoşi ai fetei străluceau de mândrie că-şi nimerise ţinta. Dar, deodată, ea încetă să mai zâmbească. Cu o mişcare bruscă şi nervoasă, degetele ei strânseră ţeava puştii. Râsul de mulţumire îngheţă pe buzele lui Pierre, în vreme ce gemetele de durere ale lui Bari răsunau din pădure.

— *Uchi Moosis!* strigă Nepeese, în limba ei cree.

Pierre îi luă puşca din mâini.

— Un câine! Ce necaz! Un căţel! strigă el.

Alergară către Bari. Dar mirarea îi făcuse să piardă câteva clipe, iar căţelul îşi revenise din zăpăceală. Îi văzu pătrunzând în poiană. Asemenea monştri nu mai întâlnise până atunci. Mai scoase un geamăt, apoi fugi printre umbrele copacilor. Soarele apunea. Bari se îndreptă către întunericul dens din jurul unui brad, aflat lângă pârâu. Tremurase de teamă când îi văzuse pe urs şi pe elan, dar pentru prima oară pricepuse ce însemna adevărata primejdie. Iar primejdia era chiar acolo, în spatele lui. Putea să audă zarva pe care o făceau animalele cu două picioare care-l urmăreau. Strigăte ciudate răsunau din acea parte. Pe neaşteptate, fără a apuca să scoată vreun geamăt, căzu într-o groapă. Pentru el a fost o surpriză totală că pământul îi lipsea de sub picioare, dar se abţinu să latre. Din nou lupul îi domina fiinţa. Îl obliga să stea acolo fără să se mişte, fără să facă vreun

zgomot, abia respirând. Deasupra lui se auzeau nişte voci. Picioarele călcau în jurul gropii unde se ascunsese.

Uitându-se afară din adăpostul lui, îl văzu pe unul dintre duşmanii săi. Era Nepeese. Stătea astfel, încât ultima lucire a zilei să-i cadă pe chip. Bari nu putea să-şi ia ochii de la ea. Mai presus de suferinţa lui, în el se trezea o fascinaţie ciudată. Deodată, fata îşi duse amândouă mâinile la gură şi, cu o voce blândă şi plângătoare, uimitor de reconfortantă pentru inimioara lui speriată, strigă:

— Uchimoo!... Uchimoo!... Uchimoo!

Auzi atunci un alt glas, dar şi acesta îl speria mai puţin decât zgomotele din pădure.

— Nu-l vom putea găsi, Nepeese, zicea glasul. S-a târât departe de aici, să moară în linişte. E prea trist. Să mergem!

În locul unde stătea Bari, la marginea poienii, Pierre se opri şi arătă cu degetul un pui de mesteacăn ce fusese atins de glonţul tras de fată. Nepeese înţelese. Copăcelul, care nu era mai gros decât degetul ei mare, deviase puţin traiectoria proiectilului şi-l salvase pe Bari de la o moarte sigură.

Ea se întoarse şi strigă iar:

— Uchimoo!... Uchimoo!... Uchimoo!

În ochii ei nu mai exista spaima că-l ucisese.

— Nu pricepe asta, vorbi Pierre, pornind pe cărarea ce traversa poiana. E sălbatic, născut de lupi. Poate că e urmaşul femelei din pădurea Koomo, care mergea la vânătoare cu haita ei, iarna trecută.

— Şi va muri?

— *Ayetun*: da, va muri.

Dar Bari n-avea intenţia sa moară. Era prea robust ca să piară doar fiindcă un glonţ îi trecuse prin carnea delicată a labelor sale din faţă. Laba îi fusese sfâşiată până la os, dar acesta nu fusese atins. Aşteptă până ce răsări luna şi se târî afară din ascunzătoarea lui. Laba îi era amorţită. Încetase să mai sângereze, dar întregul lui trup era sfâşiat de o durere intensă.

O duzină de Papayouchisiou, toţi prinşi strâns de urechile şi de botul lui, nu i-ar fi provocat mai multă suferinţă. De fiecare dată când se mişca, durerea ascuţită îl străbătea ca fulgerul. Cu toate astea, se chinuia să meargă. Din instinct, înţelegea că, dacă se îndepărta de groapă, se îndepărta de primejdie.

Un lucru de bun augur pentru el, căci, puţin mai târziu, un porc ţepos veni pe acolo, mormăind, apoi căzu în groapă. Dacă

Bari ar fi rămas în ascunzătoare, ţepii acelui animal l-ar fi rănit atât de rău, că în mod sigur ar fi murit. Pe de altă parte, efortul cerut de mers îi fu de mare folos. Nu-i dădu rănii sale ocazia de a-l învinge, fiindcă, în realitate, era mai mult dureroasă decât gravă. În timpul primelor sute de metri, merse doar pe trei labe. Apoi pricepu că putea s-o folosească şi pe a patra, chiar dacă o menaja destul de mult. Urmă cursul pârâului pe o distanţă de o jumătate de milă. De fiecare dată când vreo creangă îi atingea rana, el o muşca furios şi, în loc să geamă, fulgerat de o durere ascuţită, un mârâit mânios răsuna surd în gâtlejul său şi scrâşnea din colţi.

*

Acum, odată scăpat, efectul loviturii date de Ramură-de-Salcie îi incita fiecare picătură de sânge de lup din trup. În el creştea o furie intensă, nu pentru ceva în special, ci împotriva tuturor lucrurilor din jurul lui. Nu era acelaşi sentiment care-l mânase la luptă împotriva lui Papayouchisiou. În seara aceea, influenţa câinelui din el nu mai exista. Asupra sa se abătuse un şir de nenorociri. Una dintre acestea, care-i provocase suferinţa de acum, făcuse să iasă la suprafaţă lupul cel sălbatic şi avid de răzbunare. De astă dată, nu-i mai era frică de nimic ce ar fi putut să-l ameninţe din beznă. Nici măcar umbrele cele mai întunecate nu-l făceau să tresară. Era primul conflict important între cele două tendinţe pe care le avea în el încă de la naştere, între lup şi câine, iar cel de-al doilea se recunoştea învins. Când şi când, se oprea să-şi lingă rana.

Dacă Pierre l-ar fi văzut şi l-ar fi auzit, ar fi înţeles repede şi ar fi zis:

— Să-l lăsăm să moară! Niciodată nu va scăpa de partea rea a firii sale.

În acea stare de spirit, Bari trecu, o oră mai târziu, din pădurea deasă ce acoperea spaţiul limitat de o buclă a pârâului, într-o câmpie lipsită de copaci care se întindea la baza unei creste muntoase. Pe câmpia aceea vâna Oohoomisew, uriaşa bufniţă albă. Era patriarhul bufniţelor de pe tot teritoriul unde Pierre îşi folosea capcanele. Era atât de bătrână, că aproape orbise. Nu vâna ca alte bufniţe. Nu se ascundea la adăpostul brazilor întunecaţi sau în vârful altor copaci, nici nu zbura în tăcere, noaptea, gata să se repeadă asupra prăzii. Vederea îi era atât de slabă, încât, de la înălţimea unui brad, n-ar fi putut distinge un iepure, o vulpe sau un şoarece. Oohoomisew, fiind

foarte bătrână şi având multă experienţă, vâna afară din ascunzătoare. Stătea pe sol ore întregi, fără să facă zgomot, de-abia mişcându-şi vreo pană, aşteptând cu multă răbdare să-i apară în drum ceva de mâncare. Uneori se înşela. De două ori, luase un râs drept un iepure. La al doilea atac, îşi pierduse un picior, astfel că, atunci când dormea, ziua, se susţinea pe unul singur. Infirmă, aproape oarbă, tare bătrână, îşi pierduse de multă vreme penele dese de deasupra urechilor, dar avea încă o putere uriaşă. Când era furioasă, i se auzea pocnetul ciocului de la douăzeci de metri. Timp de trei nopţi, nu avusese noroc. Iar ghinionul cel mai mare pândise chiar în noaptea aceea. Doi iepuri îi ieşiseră în cale. Părăsindu-şi ascunzătoarea, Oohoomisew se repezise şi la unul şi la celălalt. Primul fugise fără să lase urme, din al doilea se alesese cu ciocul plin de blană şi de puf. Doar atât.

Era ruptă de foame şi tare prost dispusă, atunci când îl auzi pe Bari că se apropie. Chiar dacă Bari ar fi putut vedea prin beznă înaintea lui şi ar fi zărit-o pe Oohoomisew gata să iasă din ascunzătoare, tot n-ar fi fugit din faţa luptei. Şi el era furios. S-ar fi bătut cu oricine. Oohoomisew îl văzu, în sfârşit, traversând poieniţa pe care o supraveghea. Se pregăti de atac. Penele i se ridicară până ce arătă ca o minge. Ochii săi, aproape lipsiţi de vedere, luceau ca două flăcări albăstrui. La zece paşi depărtare de ea, căţelul se opri să-şi lingă rana. Oohoomisew aştepta, prudentă. Din nou Bari înaintă, ajungând la şase paşi de tufiş. Bufniţa se aruncă într-o clipă asupra lui, fâlfâind din aripi şi strigând. În clipa aceea, Bari urlă, dar nu de durere, nici de teamă. Lupul este *kipichimao*, cum spun indienii. Nici un vânător n-a auzit vreodată un geamăt, care să ceară îndurare, de la un lup prins în capcană, rănit de glonţ sau lovit de bâtă. Acest animal moare scrâşnind din colţi. În noaptea respectivă, Oohoomisew ataca un pui de lup, nu un căţel. Prima şarjă a bufniţei îl descumpăni pe Bari. Pentru o clipă, fu sufocat de aripile enorme. Totuşi, Oohoomisew, ţinându-l culcat, mergea şontâc pe singurul său picior întreg şi lovea sălbatic cu ciocul. O asemenea lovitură dată în cap ar fi zăpăcit un iepure. Dar, de la primul atac, Oohoomisew înţelese că nu ţinea un iepure între aripi. Un ţipăt înfiorător urmă acelei lovituri. Oohoomisew îşi aminti de râs, de felul în care-şi pierduse piciorul şi că de-abia scăpase cu viaţă. Bătrâna bufniţă s-ar fi retras, dar Bari nu mai era micuţul care se luptase cu Papayouchisiou. Experienţa şi

lipsurile îl maturizaseră şi îl făcuseră puternic. Fălcile lui trecuseră de la vârsta când se ling oasele la cea în care se sfărâmă, înainte ca Oohoomisew să poată fugi, dacă, într-adevăr, s-ar fi gândit la asta, colţii lui Bari apucară cu putere unicul picior valid al bufniţei.

În liniştea nopţii se auzi apoi un zgomot intens de aripi şi, timp de câteva minute, Bari închise ochii, ferindu-se de a fi orbit de loviturile furioase ale lui Oohoomisew. Însă rămase prins cu sălbăticie de pradă. În vreme ce colţii îi pătrundeau în carnea bătrânei păsări, mârâiturile sale furioase îl sfidau pe Oohoomisew. Un noroc chior îi permisese să se agaţe de picior, iar Bari ştia că victoria sau înfrângerea depindeau doar de îndemânarea lui de a se ţine de pradă. Bătrâna bufniţă n-avea altă gheară cu care să-l atace, nici nu putea să-l izbească cu ciocul din poziţia în care se afla. De aceea, continua să-şi agite aripile, care provocau mare zarvă în jurul lui Bari, dar nu-i făceau nici un rău.

Bari îşi înfipse mai tare colţii. Mârâiturile lui deveniră mai furioase, de îndată ce simţise gustul sângelui lui Oohoomisew. În el creştea dorinţa de nestăvilit de a ucide pasărea nopţii, ca şi cum prin moartea ei s-ar fi răzbunat pe toate relele şi lipsurile îndurate de când se rătăcise de mama lui. Era ciudat că Oohoomisew nu se mai speriase niciodată aşa de tare ca atunci. Râsul o muşcase, o singură dată, lăsând-o şchioapă. Dar nu o măcelărise ca lupul, care nu mai dădea drumul prăzii. Sute de nopţi la rând, Oohoomisew auzise urletele lupilor. Din instinct, ştia ce înseamnă asta. Văzuse haitele furişându-se prin noapte şi, de fiecare dată când treceau, se ascundea în bezna cea mai adâncă. Pentru ea, ca şi pentru alte sălbăticiuni, urletul lupului însemna moartea. Dar, până ce colţii lui Bari nu-i pătrunseseră în carne, nu trăise pe de-a-ntregul groaza faţă de lup, care avusese nevoie de ani de zile ca să o facă să o poată pricepe. Or, acum groaza o năpădise dintr-o dată. Brusc, încetă să mai dea din aripi şi se ridică în văzduh. Ca nişte evantaie uriaşe, aripile sale puternice fâlfâiră prin spaţiu, iar Bari se simţi ridicat de pe pământ. Totuşi, se ţinu bine de pradă şi, deodată, recăzu pe sol.

Oohoomisew făcu o nouă tentativă. De această dată, fu mai norocoasă şi se ridică cu Bari la şase picioare înălţime. Apoi, căzură iar. A treia oară, bătrânul pungaş reuşi să se ridice, să scape de strânsoarea lui Bari, dar se prăbuşi, cu aripile larg deschise, izbindu-şi ciocul de pământ. Sub aripile acelea,

instinctul de ucigaş al puiului de lup lucra cu repeziciune. Pe neaşteptate, îşi schimbă felul muşcăturii, înfigându-şi colţii în partea de jos a trupului lui Oohoomisew. Aceştia pătrunseră trei degete prin pene. La fel de rapid ca Bari, adversarul său profită de ocazia ce i se oferea. Într-o clipă, se înălţă în văzduh. Urmară un jumulit de pene şi o sfâşiere de carne şi Bari rămase singur pe câmpul de luptă. Nu ucisese, dar era învingător. Prima lui zi mare, sau cea dintâi noapte importantă a lui, venise. Lumea îi oferea noi speranţe, la fel de mari ca însăşi noaptea. După o clipă, se aşeză pe labele din spate, adulmecându-şi prin aer adversarul înfrânt. Apoi, ca şi cum l-ar fi provocat pe monstrul înaripat ce-l atacase, îşi ridică boticul spre stele şi scoase primul său urlet adevărat de lup.

CAPITOLUL VI
STRIGĂTUL SINGURATICULUI

Lupta cu Oohoomisew a fost pentru Bari un medicament nemaipomenit. Nu-i dăduse doar o mare încredere în sine, dar îi şi trezise mândria. Nu mai muşca lucrurile, nici nu mai mârâia la ele, când porni iar la drum.

Era o noapte minunată. Luna se afla sus, pe cer, iar bolta strălucea de stele, astfel că, prin poieni, era lumină ca ziua, doar că mai blândă şi mai plăcută. Pretutindeni domnea liniştea. Nici o adiere de vânt nu mişca vârfurile copacilor. Urletul scos de Bari părea a ajunge până la capătul lumii. Din când în când, auzea câte un zgomot. Atunci se oprea, atent, cu urechile ciulite. Departe, foarte departe, o femelă elan mugea. Auzi un plescăit în apa unei bălţi lângă care ajunsese. Odată surprinse răzuirea unor coarne de altele: doi căpriori se băteau la un sfert de milă de el. Dar cel mai adesea se oprea când auzea urletul lupului. Stătea mai mult pe loc, iar inima îi bătea foarte tare, fără să înţeleagă de ce. Era chemarea neamului, care trezea ecouri în fiinţa sa.

Rătăcea în continuare. *Pupamaotao*, i-ar fi zis indienii. Este spiritul rătăcitor ce conduce, uneori, orice vietate sălbatică, de îndată ce aceasta poate să supravieţuiască singură. Bari, asemenea unui lup tânăr în căutarea unui teritoriu pentru vânătoare, mergea la întâmplare. Era mereu pe drum. Îi trebuia ceva ce-i lipsea. Urletul său de lup nu i-l aducea. Stelele şi luna îl făceau să-şi dorească mai mult lucrul acela. Instinctul îi spunea că doar căutând avea să-l găsească. Nu mai simţea lipsa lui Kazan şi a Lupoaicei Cenuşii. Vroia o prietenie. Acum, că alungase din el furia lupului, în cursul luptei sale cu Oohoomisew, partea de câine din fiinţa lui îşi recăpăta drepturile. Era jumătatea bună din el. Partea care-l făcea să vrea să se răsfeţe pe lângă cineva viu şi prietenos, fie că ar fi purtat pene, blană, gheare sau copite. Încă îl mai dureau urma glonţului tras de Nepeese, dar şi zgârieturile căpătate în lupta cu bufniţa. Se culcă lângă o tufă de arin, pe malul unui mic lac şi rămase acolo până în mijlocul zilei. Atunci plecă în căutare de hrană printre trestii, pe lângă nuferi. Găsi o ştiucă moartă, pe jumătate mâncată de o vidră şi o înghiţi.

Rana lui era mai puţin dureroasă în acea după-amiază. La

căderea nopţii, nici nu-i mai acorda vreo atenţie. De când fusese cât pe ce să piară în mod tragic din pricina fetei, se îndrepta către nord-est, urmând, din instinct, cursurile pâraielor. Înainta însă încet. Când se făcu iar întuneric, nu se găsea la mai mult de opt sau zece mile de groapa în care căzuse, după ce Nepeese trăsese în el. În noaptea aceea nu merse prea departe. Datorită faptului că fusese rănit pe înserate şi din pricina luptei pe care o dusese cu Oohoomisew, prin beznă, devenise mai prudent. Experienţa îi arătase că întunericul şi capcanele pădurii erau primejdii ce trebuiau evitate. Nu-i mai era teamă, ca doar cu puţin timp în urmă, mai ales că dusese destule lupte până atunci. Totuşi, se gândi că prudenţa îl putea păzi de primejdiile întunericului.

Un instinct ciudat îl făcu să îşi caute culcuşul pe vârful unei stânci uriaşe, ascuţite, pe care de-abia se urcă. Poate că era doar amintirea zilelor trecute, pe când Lupoaica îşi găsise adăpost pe Stânca Soarelui, ce domina lumea din pădurea lui Kazan şi a ei şi unde orbise, în cursul înfruntării cu râsul. Stânca lui Bari, în loc să se înalţe la sute de picioare, ori chiar mai mult, se găsea pe la nivelul capului unui om. Se ridica în mijlocul unei bucle a pârâului, iar pădurea de brazi se întindea în spatele ei. Timp de multe ore, el nu dormi, ci rămase culcat, dar foarte atent, cu urechile ciulite, ca să prindă orice zgomot ce provenea din lumea întunecată din jurul lui. Vigilenţa lui se datora şi marii sale curiozităţi. Cunoştinţele i se îmbogăţiseră. Învăţase că nu era decât o bucăţică din acel ţinut minunat ce se întindea sub stele şi sub luna şi ardea de dorinţa de a se familiariza cu toate, fără a se mai bate sau a suferi. În noaptea respectivă, ştia ce însemnau umbrele pe care le vedea furişându-se, în tăcere, afară din pădure, sub clar de lună. Erau bufniţe, monştri la fel cu cei înfruntaţi de el. Auzi trosniturile făcute de picioarele dotate cu copite şi pârâitul crengilor produs de trupurile grele. Ascultă mugetul elanului. Zgomotele ajungeau la el ca niciodată până atunci. Sunetul ascuţit scos de o vulpe, strigătul batjocoritor şi sumbru al unui mare buhai de baltă de pe un lac aflat la o depărtare de jumătate de milă, ţipătul unui râs ce provenea de la mii şi mii de mile distanţă, cel al unei cucuvele răsunau între stele şi el. Auzi ciudatele şuşoteli ale copacilor, ale vântului. O dată, în mijlocul tăcerii absolute, un cerb boncălui cu glas spart din spatele stâncii sale. Apoi adulmecă mirosul unui lup şi fugi, într-o clipă, din apropierea lui.

Toate zgomotele acelea aveau un sens nou pentru Bari. El făcea repede cunoştinţă cu sălbăticia. Ochii îi străluceau. Sângele îi fierbea în vine. Timp de câteva minute, de fiecare dată, rămânea nemişcat. Dar, din tot ce auzea el, doar urletul lupului îl făcea să se înfioare. Îl ascultase de nenumărate ori. Uneori, răsuna de foarte departe, atât de departe că părea un murmur ce pierea chiar înainte de a ajunge la el. Apoi îl auzea mai intens, îndemnându-l la vânătoare, la orgia feroce a cărnii sfâşiate şi a sângelui vărsat. Era chemarea neamului său, carne din carnea sa, sânge din sângele său, chemarea haitelor plecate la vânat. După glasul Lupoaicei tânjea el noaptea. Sângele ei îl invita să se alăture hoardei.

Bari tremura auzind acel urlet. Schelălăia încet. Înaintă până la marginea stâncii sale. Vru să plece. Ceva îl obliga să părăsească locul acela. Dar fiara din el se lupta cu nişte forţe superioare ei. Căci el moştenise şi caracterul câinelui. În noaptea aceea, instinctele sale de câine îl opriră pe Bari să părăsească stânca.

A doua zi, de dimineaţă, găsi mulţi raci pe malul pârâului şi se ospătă cu carnea lor suculentă, până ce-şi potoli foamea. Nimic nu i se păruse mai bun, de când mâncase prepeliţa furată de la Sekoosew, hermina.

După-amiază, Bari ajunse într-un colţ foarte liniştit al pădurii. Pârâul devenise mai adânc. În unele locuri, apele sale provocaseră inundaţii, ce duseseră la formarea unor mici heleştee. De câteva ori, Bari trebui să facă ocoluri însemnate, din pricina lor. Mergea liniştit, cu urechile ciulite, cu ochii la pândă. Niciodată, din ziua nefericită în care părăsise adăpostul lor de la arborele răsturnat, nu se gândise atât de mult la o vizuină, ca atunci. I se părea că ajunsese pe un teritoriu cunoscut şi unde avea să dea peste prieteni. Poate ca era o altă latură miraculoasă a instinctului său. Se găsea pe terenul bătrânului Dinte Rupt, castorul. Aici vânaseră tatăl şi mama lui, în zilele dinaintea naşterii sale. Nu departe de acolo se bătuseră pe viaţă şi pe moarte, pe sub apă, Kazan şi Dinte Rupt. Kazan abia scăpase atunci, ieşind în ultima clipă pe mal. Bari nu aflase de aceste lucruri. Nu avea de unde să ştie că ajunsese prin locurile unde trăiseră părinţii săi. Dar ceva, în adâncul fiinţei lui, îl trăgea într-acolo. Adulmeca aerul. Totul i se părea cunoscut. Trăia speranţa nedefinită că ajunsese pe un teritoriu lipsit de ostilitate.

Pădurea deveni mai deasă. Era minunată. Nu mai avea tufe. Cum mergea pe sub copaci, avea impresia că trecea printr-o

cavernă misterioasă, prin al cărei acoperiş era filtrata lumina zilei, ce devenea mai blândă şi mai aurie. Pe distanţa de o milă, Bari traversă liniştit pădurea aceea. Aproape că nu se auzea nici un zgomot. Apoi ajunse la o baltă întinsă. În jurul ei, creşteau tufe dese de arini şi numeroase sălcii. Văzu reflectarea soarelui după-amiezii în apă, apoi percepu prezenţa vieţii.

*

Puţine se schimbaseră în colonia lui Dinte Rupt din perioada luptelor sale cu Kazan şi cu vidrele. Bătrânul castor era mai cărunt. Se îngrăşase. Dormea mult şi devenise mai neatent. Aţipise în noroi, lângă digul de lemn al cărui inginer şef fusese, pe când Bari înainta fără grabă pe o colină de treizeci, patruzeci de picioare înălţime. Făcuse foarte puţin zgomot, de aceea nici unul dintre castori nu-l auzise, nici nu-l văzuse. Se lăsă jos, pe burtă, ascunzându-se în spatele unei tufe. Cu viu interes, cercetă toate mişcările celor de sub el. Dinte Rupt se trezi. O clipă, se ridică pe picioarele sale scurte, apoi se înalţă, ca un soldat, pe marea lui coadă plată. Scoase un fluierat scurt, după care sări în apă, împrăştiind stropi în jur.

O clipă mai târziu, lui Bari i se păru că balta era plină de castori. Capete şi trupuri apăreau şi dispăreau, se repezeau dintr-o parte în cealaltă a apei, într-un mod care-l uimea şi-l zăpăcea. Era distracţia de seară a coloniei. Cozile loveau apa ca nişte lopăţele de bătut rufele. Fluierături ciudate însoţeau clipocitul. Apoi, la fel de brusc precum începuse, jocul se sfârşi. Erau vreo douăzeci de castori, fără a-i socoti şi pe pui. Cum toţi fuseseră asmuţiţi de acelaşi semnal, pe care Bari nu-l auzise, se liniştiră şi dinspre baltă nu mai venea nici un zgomot. Unii dintre ei intrară în apă şi dispărură cu totul. Cei mai mulţi însă se urcară pe mal, după cum văzu Bari. Nu întârziară să se apuce de lucru. Bari îi spiona şi îi asculta, fără să clintească din loc vreun fir de iarbă în jurul său. Încerca să înţeleagă. Încerca să-şi dea seama care le era locul acelor făpturi unice. Vroia să se obişnuiască cu mirosul lor, când avea să le adulmece, altă dată. Nu-l îngrijorau defel. Nu-l puneau pe gânduri nici numărul, nici mărimea lor. Liniştea lui se datora dorinţei sale ciudate, crescânde de a-i cunoaşte mai bine pe cei din curioasa comunitate a făpturilor cu patru labe din jurul bălţii. Deja, pădurea cea vastă i se părea mult mai populată.

În acel moment, nu departe de el, la nici zece paşi de locul unde stătea culcat, văzu ceva ce-l făcu aproape să scheaune,

datorită dorinţei sale copilăreşti de a avea un tovarăş. Jos, pe un petic de mal ce se ridica peste nămolul moale al bălţii, mergeau, legănându-se, micul şi grăsuţul Umisk, cu trei dintre tovarăşii săi de joacă. Umisk era cam de-o vârstă cu Bari, fiind cu o săptămână sau două mai tânăr. Dar era greoi şi pe cât de lung, pe atât de lat. Natura nu putea crea fiinţe mai adorabile decât puii de castor, exceptând puii de urs. Umisk ar fi luat premiul întâi la orice concurs de frumuseţe între castori. Cei trei tovarăşi ai săi erau mai mici decât el. Ajunseră, legănându-se, sub o salcie plângătoare, scoţând hohote înfundate de râs. Îşi trăgeau după ei micile lor cozi aplatizate ca pe nişte mistrii. Erau graşi, aveau blănuri groase şi se uitau la Bari foarte prietenoşi, astfel că inima căţelului începu să bată mai tare. Dar nu se mişcă din loc. De-abia respira.

Deodată, Umisk se întoarse către unul dintre tovarăşii săi şi îl îmbrânci. Imediat, ceilalţi doi săriră asupra lui Umisk şi cei patru pui începură să se rostogolească în toate direcţiile, lovindu-se cu picioruşele lor scurte, izbindu-se cu cozile şi scoţând strigăte ascuţite. Bari ştia că nu era o luptă adevărată, ci doar o distracţie. Se ridică în picioare. Uitase unde se afla, uitase de orice pe lume, în afară de cele patru mingi îmblănite ce se jucau. Deocamdată, tot ceea ce-l învăţase natura, prin duritatea întâmplărilor sale, se pierduse. Nu mai era un luptător. Nici un vânător sau un căutător de hrană. Era un căţel dominat de o poftă mai mare ca foamea. Vroia să se ducă alături de castori şi să se joace cu ei. Le-ar fi spus, dacă ar fi avut cum, că îşi pierduse mama şi casa, că suferise destul până atunci şi că ar fi dorit să stea alături de ei şi de ceilalţi din neamul lor. Din gâtlej îi ieşi un fel de schelălăit. Atât de slab, că Umisk şi tovarăşii săi nici nu-l auziră. Erau prinşi cu joaca. Bari făcu încet primul pas către ei. Urmă altul. Ajunse, astfel, la vreo şase paşi distanţă. Urechile lui mici şi ascuţite erau aplecate înainte. Îşi mişca şi coada cât de repede putea. Muşchii îi fremătau mai tare ca de obicei. Atunci îl zări Umisk. Micul lui trup dolofan rămase nemişcat, ca o piatră.

— Hei, nu vreţi să mă joc cu voi? le-ar fi spus Bari, dacă ar fi putut vorbi.

Umisk nu răspunse. Cei trei tovarăşi ai săi aveau ochii aţintiţi asupra lui Bari.

Nu făceau nici o mişcare. Erau miraţi. Patru perechi de ochi mari şi zăpăciţi se fixaseră asupra străinului. Bari făcu altă încercare. Se lăsă pe labele sale din faţă, în vreme ce îşi agita

coada şi labele din spate. Apoi apucă un băţ între colţi.

— Hai, primiţi-mă şi pe mine, insista el. Ştiu să mă joc!

Aruncă băţul în văzduh, pentru a arăta că vorbea serios şi scoase un lătrat scurt. Umisk şi ceilalţi amuţiseră. Atunci, altcineva îl zări pe Bari. Era un castor mare, care sări în baltă ţinând în dinţi trunchiul unui copăcel destinat noului dig în construcţie. Imediat, îşi lăsă încărcătura şi se întoarse pe mal. Apoi, ca o împuşcătură, coada lui enormă şi aplatizată bătu apa, dând un semnal de alarmă pentru castorii ce, într-o noapte liniştită, pot auzi acest zgomot de la o milă distanţă. Curând după aceea, alte cozi loveau apa, pretutindeni pe suprafaţa bălţii, prin canalele ascunse, pe sub sălcii şi arini. Acestea însemnau pentru ei: „Fugiţi! Fugiţi!”

Bari rămase înlemnit. Nu se mişca defel. Dezorientat, îi văzu pe cei patru pui de castor sărind în apă şi dispărând. Loviturile de cozi răsunau în continuare. Apoi se lăsă o tăcere grea şi ameninţătoare. Bari scoase un geamăt slab, aproape un schelălăit. De ce fugiseră Umisk şi tovarăşii săi? Ce făcuse, de nu vroiau să se împrietenească? O senzaţie de singurătate îl copleşi, chiar mai grea decât cea din prima noapte pe care o trăise departe de mama lui.

Ultima rază de soare dispăru de pe cer, dar el nu se mişca din loc. Peste baltă se lăsa înserarea. Bari se uită către pădure, unde se înnopta şi, scoţând un alt geamăt, porni printre copaci. Nu-şi găsise nici un prieten, nici un tovarăş. Era tare supărat.

CAPITOLUL VII
MOARTEA LUI WAKAYOO

Timp de două, trei zile, expediţiile lui Bari în căutarea hranei îl purtară din ce în ce mai departe de baltă. Dar, în fiecare după-amiază, se întorcea mereu la aceasta. În cea de-a treia zi, a dat de un alt pârâu şi de Wakayoo. Pârâul se găsea la două mile în spate, în pădure.

Era o alt fel de apă. Susura vesel în albia cu pietriş, aflată într-un defileu format din pereţi fisuraţi şi stânci sfărâmate. Avea porţiuni adânci. Bari se apropie de el, ajungând lângă o cascadă, al cărei zgomot îndepărtat îl auzise. Era mult mai plăcut decât primul pârâu, cel întunecat şi tăcut, al castorilor. Părea plin de viaţă. Zgomotul şi tumultul său, susurul apelor îi produceau lui Bari senzaţii cu totul noi. Îl ocoli încet, cu prudenţă. Datorită încetinelii şi prudenţei sale, ajunse, deodată, fără să fie văzut, lângă Wakayoo, uriaşul urs negru, preocupat cu pescuitul.

Wakayoo stătea cufundat până la genunchi într-o baltă ce se formase în spatele unui banc de nisip şi avea mare noroc la pescuit. Chiar când Bari se retrăgea, cu ochii holbaţi de spaimă la vederea monstrului, pe care-l mai surprinsese o dată, sub clar de lună, una dintre labele grele ale lui Wakayoo ieşi într-o trombă de apă, iar un peşte fu aruncat pe malul plin de pietriş. Cu puţin timp înainte, peştii urcaseră la suprafaţa pârâului, cu miile, pentru a-şi deschide drum. Fluxul de apă scăzuse brusc şi mulţi dintre ei rămăseseră prinşi în numeroasele bălţi. Trupul lucios şi gras al lui Wakayoo demonstra prosperitate. Deşi blănurile de urs nu arătau chiar atât de bine în acea perioadă a anului, cea a lui Wakayoo era minunată, deasă şi neagră. Timp de un sfert de oră, Bari îl observă pe urs, cum prindea peşte în baltă. Când se opri din activitate, avea treizeci sau patruzeci de peşti printre pietre, unii morţi, alţii încă vii. Din locul unde se afla, culcat între două stânci, Bari îl putea auzi pe urs devorându-şi prada, rupând carnea şi înotătoarele. Zgomotul acela era plăcut. Mirosul de peşte proaspăt îi trezea o poftă pe care nu i-o stârniseră până atunci nici un rac sau o potârniche. În ciuda grăsimii şi a volumului său, Wakayoo nu era lacom. După ce a mâncat cel de-al patrulea peşte, i-a strâns grămadă pe ceilalţi, i-a ascuns oarecum sub nisip şi pietriş, apoi a rupt un copăcel şi l-

a pus peste lucrarea lui. Terminând, se îndreptă, fără grabă, către cascada zgomotoasă.

La treizeci de secunde de când Wakayoo dispăruse după un cot al râului, Bari se afla sub copăcelul rupt. Scoase, de sub pietriş, un peşte încă viu. Îl mâncă în întregime şi, după atâţia raci, i se păru minunat.

*

În mod ciudat, Bari credea că Wakayoo rezolvase pentru el problema mâncării. Ursul cel gras pescuia în amonte şi în aval, pe pârâu. În fiecare zi, Bari venea să-i fure din provizii. Ascunzătorile lui Wakayoo nu erau greu de găsit.

Tot ce trebuia să facă Bari consta în a urma malul pârâului, adulmecând cu grijă. Unele dintre acele ascunzători erau vechi şi duhoarea lor nu se dovedea prea plăcută pentru Bari. Se cam ferea de ele. Dar nu rezista niciodată să nu-şi ofere un ospăţ atunci când nimerea peste una recentă. Într-o zi, aduse un peşte în balta castorilor şi îl depuse înaintea lui Umisk, dar acesta era un vegetarian convins.

Timp de o săptămână, viaţa continuă să fie foarte plăcută. Apoi apăru ruptura, schimbarea destinata să aibă atâta semnificaţie, cât avusese o alta pentru Kazan, tatăl său, când ucisese un om ticălos. Schimbarea interveni în ziua când, învârtindu-se pe lângă o stâncă înaltă din apropierea cascadei, Bari dădu nas în nas cu Pierre şi cu Nepeese.

Mai întâi o văzu pe fată. Dacă ar fi dat de Pierre, ar fi plecat imediat. Dar din nou sângele strămoşilor îi crea fiori ciudaţi. Oare femeia care, într-o zi, la marginea civilizaţiei, pusese mâna ei albă şi blândă pe capul lui Kazan, îl privise la fel cum aceasta se uita la Bari? Acelaşi fior care-l străbătuse pe Kazan îl scutura acum şi pe Bari? Rămase nemişcat. Nepeese nu se găsea la mai mult de douăzeci de paşi de el. Stătea pe o stâncă, în lumina soarelui, pieptănându-şi părul minunat. Şi cum stătea ea acolo, pletele-i ajungeau până la pământ, lucind mai intens decât blana lui Wakayoo. Sub umbra lor, ochii fetei se uitau drept la Bari. Buzele ei se întredeschiseră. Ochii îi străluciră o clipa ca stelele. O mână îi rămase ridicată, ţinând cosiţele. Fata îl recunoscuse. Îi văzuse steaua albă de pe piept şi marginea de aceeaşi culoare a urechii. Abia putu să murmure:

— *Uchi Moosis*, micuţule câine!

Era căţelul sălbatic asupra căruia trăsese, crezând că l-a omorât. Nu avea cum să se înşele. Acum, câinele acela o privea.

În seara dinainte, construiseră o cabană din trunchiuri subţiri de copaci, în spatele stâncii celei înalte. Pe o grămăjoară de nisip alb, Pierre stătea îngenuncheat lângă foc, pregătind masa, în vreme ce Ramură-de-Salcie se pieptăna. El ridică privirea, să-i vorbească, dar îl observă pe Bari. În clipa aceea, vraja se rupse. Bari văzu că animalul uman se ridica. Plecă imediat de acolo. Era doar cu puţin mai rapid ca Nepeese.

— *Pache*, tată, strigă ea, e căţelul! Repede!

Cu pletele ei zburătoare, alerga în urma lui Bari, de parcă ar fi fost chiar vântul. Pierre venea după ea. Îşi luă puşca din alergare. Îi era greu s-o ajungă pe fată. Părea un spirit sălbatic. Picioarele ei, încălţate în mocasini, de-abia atingeau nisipul, în vreme ce ea urca spre dig alergând. Era plăcut s-o vezi, suplă, agilă, cu părul în vânt, strălucind în soare. Chiar şi în acea clipă agitată, Pierre, uitându-se la ea, se gândea la ceea ce îi spusese, cu o zi în urmă, Mac Taggart, factorul Companiei Golfului Hudson pentru tot Lacul Bain. O jumătate din noapte, Pierre nu putuse dormi, rumegând vorbele acelea. În acea dimineaţă, înainte ca Bari să dea de ei, o observase pe Nepeese mai atent ca oricând altă dată. Era frumoasă. Era mai încântătoare decât Wyola, prinţesa, mama ei, care murise. Pletele ei îi făceau pe trecători să se oprească, fiindcă nu-şi credeau ochilor. Privirea ei avea adâncimea lacurilor sub clarul stelelor! Supleţea o făcea să se asemene unei flori… Şi Mac Taggart spusese…

Auzi un strigăt plin de emoţie:

— Grăbeşte-te, Notawe! A fugit în canionul fără ieşire! Acum nu mai poate să ne scape!

*

Fata abia îşi trăgea sufletul, când ajunse lângă ea. Sângele francez ce-i curgea prin vine îi împurpura cu un carmin aprins obrajii şi buzele. Dinţii ei albi luceau ca laptele.

— Acolo! zise ea, arătând cu degetul.

Înaintea lor, Bari fugea să scape cu viaţă. Teama de om îl copleşea. Era o teamă ce nu ţinea cont nici de judecată, nici de simţuri. O teamă diferită de toate celelalte pe care le trăise până atunci, inspirată din viaţă sau din natură. Ca şi ursul, lupul, râsul, sau alte făpturi ale pădurii, cu gheare ori cu copite, simţea că fiinţele acelea uimitoare, cu două picioare, erau atotputernice. Şi îl urmăreau! Putea să le audă! Nepeese fugea aproape la fel de repede ca şi el. Pe neaşteptate, pătrunse într-o deschizătură îngustă dintre două stânci înalte. După ce făcu douăzeci de paşi

pe acel drum, se opri şi se întoarse. Ieşi afară, apoi urcă spre locul prin care intrase în canion. Nepeese se găsea la nici doisprezece metri de el. Îl văzu şi pe Pierre lângă ea. Ramură-de-Salcie strigă:

— *Mana! Mana!* Iată-l!

Începu să alerge iar, îndreptându-se către păduricea în care dispăruse Bari. Ca o pânză imensă, umflată de vânt, pletele ei se prindeau de crengi. Încurajându-l pe Pierre, se opri să le strângă într-o coadă, pe umăr, în vreme ce el o depăşea. Nu pierdu decât o clipă sau două din acest motiv, apoi reluă alergarea.

Aflat la cincizeci de metri de ea, Pierre scoase un strigăt de atenţionare. Bari se întorsese. Cu burta lipită de pământ, revenea pe poteca pe care o urmase, chiar către Ramură-de-Salcie. Nu avea cum s-o vadă la timp ca să se ferească ori să se oprească. Nepeese se aruncă la pământ, înaintea lui. Un minut sau două, se priviră unul pe celălalt. Bari simţi părul ei moale şi strânsoarea mâinilor. Pletele lungi, ce zburau în jurul ei, desfăcându-se din coada împletită, fără voia fetei, îl ajutară pe căţel să scape de Nepeese şi să pornească iar către partea de canion lipsită de ieşire.

Nepeese se ridică. Respira greu şi râdea. Pierre se întoarse şi el, mai supărat, iar fata îi arătă cu degetul un punct aflat undeva, jos.

— Am pus mâna pe el şi nu m-a muşcat, zise ea, abia respirând.

Arăta în continuare cu degetul către capătul canionului şi repeta:

— Am pus mâna pe el şi nu m-a muşcat, Notawe!

Acest lucru era surprinzător. Fusese foarte îndrăzneaţă, iar Bari nu o muşcase. Atunci, cu ochii ei mari şi strălucitori fixaţi asupra lui Pierre, cu zâmbetul pe buze, pronunţă cu blândeţe, foarte hotărâtă, acest cuvânt:

— Bari!

Pierre îl primi ca pe o lovitură. Îşi frământă mâinile osoase. Se uită o clipă la Nepeese, cu ochii măriţi. Apoi, strigă:

— Nu! Nu! Asta nu se poate. Vino, sau îl pierdem!

Speranţele lui Pierre crescură. Canionul se îngusta şi Bari nu mai avea cum să treacă pe lângă ei. Trei minute mai târziu, căţelul ajungea în capătul canionului fără ieşire. Avea în faţă un perete drept şi înalt. Cum mâncase mulţi peşti în ultima vreme şi dormise destul lângă balta castorilor, se îngrăşase. Aproape că

se sufocă, încercând să găsească o ieşire de acolo. Nu avea nici măcar o tufă sub care să se ascundă. Pierre şi Nepeese îl văzură iar. Fata se duse drept la el. Pierre, prevăzând ce avea să facă Bari, se grăbi în stânga lui, într-o direcţie ce făcea un unghi drept cu extremitatea canionului.

Bari căută o ieşire. Peste un minut ar fi ajuns la zona unde canionul era foarte îngust. Acolo exista o deschizătură în peretele înalt de cincizeci sau şaizeci de picioare. Peste tot, cu excepţia acelui loc, canionul era închis între stânci. Pătrunzând prin deschiderea aceea, dădeai de o pajişte şi de mai multe cataracte. Iarba era moale, sub picioare şi plină de flori. În acea capcană, Pierre prinsese o grămadă de vânat. Nu-ţi mai rămânea decât să tragi cu puşca. Pierre o chemă pe Nepeese, de îndată ce văzu că Bari se îndrepta într-acolo. Amândoi se apropiară de el.

De-abia ajunsese în mica închisoare cu iarbă, când, deodată, Bari se opri atât de brusc, că-şi simţi inima sărindu-i din piept. În mijlocul drumului stătea Wakayoo, uriaşul urs negru.

Timp de o jumătate de minut, ezită între cele două primejdii ce-l ameninţau. Auzi vocile lui Pierre şi a fetei. Fu cuprins de groază. Apoi se uită la Wakayoo. Uriaşul urs nu se clinti. Şi el asculta. Dar îl tulbura mai tare altceva decât zgomotele auzite. Era mirosul din aer. Mirosul omului.

Bari, uitându-se la el, văzu că îşi clătina încet capul, pe măsură ce paşii fetei şi ai lui Pierre se distingeau din ce în ce mai bine. Era prima dată când se găsea faţă în faţă cu uriaşul urs negru. Cât pescuise, îl pândise. Se îngrăşase cu proviziile lui Wakayoo. Avea mare respect pentru el. Acum exista ceva în jurul ursului ce îl făcea să nu se teamă, ba chiar îi dădea încredere. Wakayoo, mare şi puternic cum era, n-ar fi fugit din faţa făpturilor cu două picioare care-l urmăreau pe el.

Dacă ar fi putut să treacă dincolo de Wakayoo, ar fi fost salvat. Făcu un salt în lateral şi alergă spre mijlocul pajiştii. Wakayoo nici nu se întoarse când căţelul trecu pe lângă el, de parcă ar fi fost vorba de un iepure sau de o pasăre. Atunci veni o rafală de vânt purtând mirosul oamenilor, ceea ce clarifica lucrurile. Ursul se întoarse şi o luă după Bari. Acesta, uitându-se în spate, îl văzu venind şi crezu că pornise în urmărirea lui. Nepeese şi Pierre trecură pe pajişte chiar în clipa aceea. Îi văzură atât pe Bari, cât şi pe Wakayoo.

De când pătrunsese în cavitatea cu iarbă de sub pereţii de

stâncă, Bari mergea mereu către dreapta. Acolo exista o stâncă înalta şi rotundă, ce avea o margine înclinată până la pământ. Părea o ascunzătoare foarte bună. Bari se îndreptă către ea, să se adăpostească.

Nepeese îl recunoscu pe Bari după steaua albă de pe piept...

Dar Wakayoo mergea drept înaintea lui, peste pajişte. Din locul unde stătea culcat, Bari putea vedea ceea ce se întâmpla. De-abia se ascunsese, că prin deschizătură pătrunseră Pierre şi Nepeese. Văzându-i că se opresc, Bari tresări. Le era teama de Wakayoo! Uriaşul animal traversase două treimi din pajişte. Soarele cădea asupra lui, astfel că blana îi strălucea precum satinul negru. Pierre îl considera un monument. Sezonul era pe trecute. Blănurile nu aveau să mai fie bune prea mult timp. Totuşi, cea a lui Wakayoo era minunată. Pierre nu ucidea doar din plăcerea de a ucide, căci animalele sălbatice constituiau hrana lui, hainele lui, acoperişul ce-l adăpostea. Dacă ursul ar fi avut o blană jalnică, aşa cum o au majoritatea în acea perioadă a anului, ar fi scăpat cu viaţă. Pierre îşi sprijini puşca de umăr.

Bari văzu gestul lui. Puţin mai târziu, se uita cum vârful puştii azvârlea ceva. Apoi auzi zgomotul asurzitor care-i făcuse rău, când glonţul fetei îi trecuse prin carne şi îl arsese. Îşi întoarse privirea către Wakayoo. Uriaşul urs se împiedicase. Căzuse în genunchi. Cu greu se ridică şi de-abia mergea. Puşca bubui a doua oară şi Wakayoo se prăbuşi la pământ. Pierre îşi nimerea întotdeauna ţinta de la acea distanţa, iar ursul era o ţintă splendidă. Bari se înfioră.

Emoţia pusese stăpânire pe fiinţa lui, nu frica, întrucât nu se mai gândea la el în acele clipe tragice. Schelălăi slab, în vreme ce se uita către Wakayoo ce se oprise acum şi îşi înfrunta duşmanii. Fălcile îi clănţăneau, picioarele i se înmuiau sub el, capul i se apleca, încet, iar sângele i se scurgea din găurile făcute de gloanţe în dreptul plămânilor. Bari schelălăia pentru că ursul prinsese peşti pentru el, pentru că îl considerase un prieten, iar acum înfrunta moartea.

Se auzi o a treia împuşcătură. Wakayoo căzu, lipsit de viaţă, pe potecă. Enormul său cap zăcea între labele din faţă. Un geamăt sau două ajunseră până la căţel. Apoi urmă liniştea.

După un minut, aplecat deasupra lui Wakayoo, Pierre îi spunea fetei:

— Dumnezeule! Are o blană superbă, Sakahet! O s-o vând cu douăzeci de dolari la Lacul Bain.

Îşi scoase cuţitul şi începu să-l ascută de o piatră pe care o ţinea în buzunar. În acest timp, Bari ar fi putut să se strecoare de

sub stânca lui şi să fugă din canion. Dar, pentru o clipă, uită de asta. Apoi, Nepeese se gândi la el, în vreme ce tatăl începea să jupoaie ursul. Cu vocea ei ciudata şi minunată, pronunţă iar cuvântul Bari. Pierre, îngenuncheat, se uită la ea.

— De ce spui tu asta? o întrebă el. De ce, fata mea?

Ochii întrebători ai Ramurii-de-Salcie se uitau către pajişte.

— Din cauza stelei de pe pieptul lui şi a urechii sale albe şi… pentru că nu m-a muşcat, răspunse ea.

În ochii lui Pierre se ivi o nouă strălucire, precum cea a cărbunilor ce urmează a se stinge.

— Nu! Aşa ceva nu se poate! zise el, ca şi cum ar fi vorbit singur, apoi îşi reluă treaba.

Dar Nepeese, aplecându-şi ochii, văzu că mâna ce ţinea cuţitul tremura.

CAPITOLUL VIII
NEPEESE ÎN PRIMEJDIE

În vreme ce Nepeese inspecta extremitatea canionului cu pereţi stâncoşi, închisoarea în care ajunseseră Wakayoo şi Bari, Pierre se opri din jupuitul uriaşului urs negru şi murmură câteva cuvinte pe care nimeni, în afara lui, nu le-ar fi putut auzi. „Nu! Aşa ceva nu se poate!”, spusese el cu câteva clipe în urmă.

Dar pentru fată, aşa ceva se putea. Gândul acesta nu-i dădea pace. Era uimitor şi o făcea să se înfioare până în adâncul sufletului ei frumos şi sălbatic. În ochi îi apăruse o strălucire neobişnuită, iar obrajii şi buzele i se înroşiseră mai tare. Şopti iar cuvântul care-l neliniştise pe Pierre: „Bari”! De ce nu era posibil aşa ceva?

Cercetând marginile abrupte ale micuţei pajişti pentru a găsi urmele căţelului, gândurile i se întoarseră rapid în trecut. Cu doi ani în urmă, o înmormântase pe mama ei, prinţesa, sub bradul cel înalt de lângă cabana lor. De atunci, veselia se stinsese pentru Pierre şi viaţa lui devenise o imensă singurătate.

În acea după-amiază, erau trei lângă mormânt, la apusul soarelui: Pierre, ea şi Bari. Bari era un câine mare, cu părul aspru, cu o stea albă pe piept şi o ureche pătată cu alb. Încă de mic fusese animalul favorit al prinţesei. Fiind paznicul ei, stătea mereu lângă ea, ţinându-şi capul pe marginea patului, pe când indianca nu mai avea mult de trăit.

În acea seară, după înmormântare, Bari dispăruse. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată. Era ciudat. Pentru Pierre, însemna un miracol. În adâncul inimii sale, credea că Bari se dusese în cer, alături de Wyola. Dar Nepeese petrecuse trei ierni la Nelson House, o şcoală a măicuţelor. Aflase multe despre albi şi despre adevăratul Dumnezeu. Ştia că gândul lui Pierre era de neacceptat. Ea credea că Bari, cel al mamei ei, murise, ori intrase în haita lupilor. Probabil că plecase la fraţii săi, lupii. Nu însemna atunci că acest căţel, pe care îl găsiseră, era urmaşul favoritului mamei ei? Era foarte posibil. Steaua albă de pe piept, urechea albă, faptul că nu o muşcase, când şi-ar fi putut înfige colţii cu uşurinţă în braţul ei... Fata era copleşită de acest gând. În vreme ce Pierre jupuia ursul, ea începu să-l caute. Bari nu se mişcase nici măcar un centimetru de sub stânca lui. Rămăsese

ca împietrit, cu ochii fixaţi asupra locului unde se desfăşurase scena tragică de pe pajişte. Văzuse ceva ce nu avea să mai uite vreodată, aşa cum nu avea să uite de mama lui, de Kazan, de bătrânul copac răsturnat. Fusese martor la moartea făpturii pe care o crezuse atotputernică, Wakayoo, uriaşul urs, care nici măcar nu avusese cum să se apere. Pierre şi Nepeese îl uciseseră fără să-l atingă măcar şi acum bărbatul îl jupuia cu un cuţit ce lucea în soare. Iar Wakayoo nu mişca. Aceasta îl înfiora pe Bari. Se dădu puţin înapoi, sub stânca unde zăcea lipit de pământ.

*

Putea s-o zărească pe Nepeese. Ea se întorsese la scobitura prin care pătrunsese căţelul. Se oprise la vreo douăzeci de paşi de ascunzătoarea lui. Acum, fiindcă se găsea acolo şi câinele nu mai avea cum să evadeze, Nepeese începu să-şi aranjeze părul. Bari nu se mai uita la Pierre, ci, curios, urmărea gesturile fetei. Nu-i mai era frică. Un simţământ ciudat se căznea să răspundă unui mare mister: nevoia pe care o resimţea de a ieşi din ascunzătoarea lui şi de a se apropia de minunata făptură cu ochi strălucitori. Dorea să facă asta. Dar, împotriva acestei porniri, se opunea instinctul de fiară al lupului. De aceea, Bari stătea încremenit. Nepeese se uita în jurul ei. Zâmbea. Pentru un minut, chipul ei se întoarse către el. Îi văzu albeaţa perfectă a dinţilor. Ochii ei frumoşi păreau să-l ardă cu flăcările lor. Apoi, deodată, ea se lăsă în genunchi şi se uită sub stâncă. Privirile li se întâlniră. Timp de o jumătate de minut ori chiar mai puţin, el nu făcu nici un zgomot. Nepeese nu se mişcă. Respira atât de încet, încât Bari nu-i auzea răsuflarea. Apoi, un glas ca un murmur îi zise:

— Bari! Bari! *Upi* Bari!

Era pentru prima dată când îşi auzea numele. Exista ceva atât de blând şi de liniştitor în timbrul vocii, încât, fără să vrea, câinele îi răspunse printr-un schelălăit ce de-abia ajunse la urechile Ramurii-de-Salcie. Încet, ea îşi întinse braţul ei tandru şi rotund către el. Bari ar fi putut să sară şi să-şi înfigă colţii în carnea ei. Dar ceva îl împiedica să facă asta. Ştia că fata nu-i era duşman. Ştia că ochii ei negri, atât de arzători, nu doreau să-i facă vreun rău. Iar vocea ce ajungea cu blândeţe la el provoca parcă o muzică stranie, care-l înfiora.

— Bari! Bari! *Upi* Bari!

De mai multe ori, fata îl chemă în acest fel. Se chinuia să

pătrundă cât mai mult sub stâncă, apropiindu-şi chipul de al lui. Nu reuşi să ajungă până la căţel. Exista încă o distanţă de un pas între mâna ei şi Bari. Nepeese nu mai putea înainta. Atunci văzu că, în cealaltă parte a stâncii, exista o cavitate acoperită cu o piatră. Dacă ar fi ridicat bolovanul şi ar fi pătruns pe acolo? Ieşi de sub stâncă. Se ridică în razele soarelui. Inima îi tresări. Pierre era ocupat cu ursul şi ea nu vroia să-l strige. Depuse un mare efort să ridice piatra ce acoperea trecerea pe sub enorma stâncă rotundă, dar era înţepenită bine. Atunci, începu să sape în jurul ei cu un băţ. Dacă ar fi fost Pierre acolo, ar fi văzut, cu ochii săi pătrunzători, ce semnificaţie avea bolovanul acela, nu mai mare decât o găleată de apă. Poate că zăcea acolo de sute de ani. Datorită lui, stânca enormă era împiedicată să se rostogolească.

Fata mai avea de lucru cinci minute şi ar fi putut ridica piatra. O mişca deja. Treptat, o deplasă către ea, până ce reuşi să o tragă la picioare. Acum putea pătrunde în deschizătura de sub stâncă. Se uită iar către Pierre. Era ocupat cu jupuitul. Ea zâmbi, apoi îşi scoase de pe umeri baticul roşu cu alb, cu care vroia să-l lege pe Bari. Se târî pe mâini şi pe genunchi şi, lipindu-se de pământ, începu să pătrundă în gaura de sub stâncă.

Bari se mişcă. Cum îşi ţinuse ceafa lipită de stâncă, auzise ceva ce fata n-ar fi putut percepe. Simţise şi o uşoara apăsare, ce creştea, rapid, în timp. Cu cât se îndepărta, cu atât apăsarea îl urmărea. Stânca se prăbuşea! Nepeese nu vedea, nu auzea, nu înţelegea. Îl striga cu o voce din ce în ce mai convingătoare:

— Bari! Bari! Bari!

Capul, umerii şi braţele ei se aflau acum sub stâncă. Strălucirea din ochi se găsea foarte aproape de Bari. Căţelul gemu. Fiorul provocat de o mare şi de neînlăturat primejdie îi străbătu trupul. Apoi...

În momentul acela, Nepeese simţi apăsarea stâncii pe umerii ei. În ochii strălucitori, fixaţi cu blândeţe asupra lui Bari, se citi, pentru o clipă, spaima. Scoase un ţipăt ce nu se asemăna cu nimic din ceea ce auzise până atunci căţelul, în sălbăticie: ascuţit, înspăimântat. Pierre nu percepu acest prim ţipăt. Le auzi însă pe cel de-al doilea şi pe cel de-al treilea, apoi gemete, în vreme ce trupul catifelat al Ramurii-de-Salcie era sfărâmat lent sub masa ce se dărâma. Alergă imediat într-acolo, cu iuţeala vântului. Strigătele slăbeau, se stingeau, mureau. Îl văzu pe Bari ieşind de sub stâncă şi fugind în canion. În aceeaşi clipă, observă o bucată din hainele fetei şi picioarele ei încălţate în mocasini.

Restul trupului rămăsese în capcana morţii. Ca un nebun, Pierre începu să sape în pământ. Când, după câteva minute, o trase pe Nepeese de sub stânca rotunjită, ea era palidă şi nu-şi revenise din leşin. Ţinea ochii închişi. Mâna lui Pierre nu putea simţi dacă trăia şi o spaimă cumplita îl copleşise. Îi desfăcu puţin rochia şi văzu că nimic nu-i fusese zdrobit, aşa cum se temuse el. Atunci, fugi să aducă apă. Când se întoarse, fata deschisese ochii şi se chinuia să respire.

— Domnul fie lăudat! murmură Pierre, căzând în genunchi lângă ea. Nepeese, fata mea!

Ea îi zâmbi, ţinându-şi mâinile încrucişate pe piept. Pierre o trase către el, uitând de apa pe care o adusese cu atât efort. După o vreme, rămas tot în genunchi, se uită sub stâncă. Chipul lui păli iar. Zise:

— Dumnezeule! Dacă n-ar fi fost cavitatea aceasta în pământ, Nepeese…

Se cutremură şi nu mai termină fraza. Dar fata, fericită că era întreagă şi sănătoasă, făcu un gest cu mâna şi îi spuse, zâmbind:

— Aş fi fost făcută zob, tată!

Chipul lui Pierre se întunecă, în vreme ce se aplecă deasupra ei. Se gândea la sutele de primejdii din acea pădure… Se gândea la Mac Taggart, factorul de la Lacul Bain şi strânse din pumni, în timp ce buzele sale atingeau uşor părul fetei.

CAPITOLUL IX
PRIETENI ÎN SFĂRŞIT!

Speriat de strigătele îngrozite ale fetei şi văzând că Pierre părăsise ca un nebun trupul ursului, Bari fugi cât putu de departe. Când se opri, era la distanţă de canion şi se îndrepta către balta castorilor.

Timp de o săptămână întreagă, câinele nu se apropiase de baltă. Nu-i uitase pe Dinte Rupt, Umisk sau pe alţi pui de castor, dar Wakayoo şi pescuitul său constituiseră o tentaţie prea puternică. Acum nu mai exista ursul, înţelesese că uriaşul animal nu avea să mai pescuiască niciodată în bălţile liniştite şi că, acolo unde se găsise hrană din belşug, nu mai era decât o primejdie cumplită. De aceea fugise, disperat, către heleşteul castorilor.

Ar fi greu de spus de ce anume se temea. Oricum, nu de Nepeese. Ramură-de-Salcie sărise asupra lui. Îi simţise strânsoarea catifelată a mâinilor şi atingerea părului ei mătăsos. Totuşi, nu-i fusese frică de ea! Dacă uneori se oprea din alergat şi se uita în urma sa, asta se datora faptului că vroia să vadă dacă Nepeese se luase după el. N-ar fi fugit atât de departe de ea, dacă fata ar fi fost singură. Ochii, vocea şi mâinile ei aveau ceva atrăgător. Acum, Bari simţea o nemaiîntâlnită tandreţe şi un sentiment de totală însingurare. Îşi găsi un culcuş sub rădăcina unui brad, nu departe de balta castorilor. Toată noaptea avu doar visuri agitate. O văzu pe mama lui, pe Kazan, copacul răsturnat, pe Umisk şi pe Nepeese. O dată, trezindu-se, luă rădăcina bradului drept Lupoaica, dar îşi dădu repede seama de greşeală. De mai multe ori retrăi, înfiorat, evenimentele din acea zi. Revăzu fuga lui Wakayoo peste pajişte, îşi aminti felul în care el murise. Revăzu strălucirea ochilor fetei, foarte aproape de el. Reauzi glasul ei catifelat ce năştea o muzică neobişnuită, dar şi schelălăiturile lui implorând mila.

Fu mulţumit că se făcuse iar ziuă. Nu căută de mâncare, ci coborî către heleşteu. Nu-şi mai făcea mari speranţe în legătură cu Umisk şi cu tovarăşii săi. Doar îi comunicaseră, cât de bine puteau animalele să o facă, faptul că nu prea aveau multe în comun. Totuşi, dacă i-ar fi ştiut în apropiere, nu s-ar mai fi simţit atât de singur. Lupul din el era depăşit. Câinele domina. Şi, în clipele acelea, când sângele fiarei aproape că adormise, se

întrista din pricina senzaţiei instinctive şi din ce în ce mai intense că el nu aparţinea acelei lumi sălbatice, fiind doar un transfug, ameninţat de pretutindeni de primejdii ciudate.

*

În pădurile adânci din nord, castorul nu se joacă doar când e întuneric, ci foloseşte ziua chiar mai mult decât noaptea. Mulţi dintre membrii familiei lui Dinte Rupt erau treji, când Bari începu să inspecteze, cu tristeţe, malurile bălţii. Puii de castor se găseau încă alături de mamele lor, în casele ce se înălţau ca nişte catedrale din lemn şi noroi în mijlocul lacului. Erau trei asemenea case. Una dintre ele avea cel puţin treizeci de picioare în diametru. Lui Bari îi fu dificil să meargă pe malul heleşteului, aşa cum vroia. Când reveni printre sălcii, arini şi mesteceni, duzini de canale mici îi tăiară drumul. Unele din acestea nu aveau mai mult de un pas lăţime, altele, trei sau patru. Toate erau pline cu apă. Nici un ţinut din lume nu avusese vreodată un sistem de transport fluvial mai bun decât cel din zona castorilor, în aval de care îşi aduceau materialele de construcţie şi pe care-l aprovizionau din principalul lor rezervor: heleşteul.

Într-unul din cele mai late canale, Bari surprinse un castor gras ce remorca un buştean de mesteacăn de patru picioare lungime şi de grosimea unui picior omenesc. Această încărcătură constituia vreo şase mese de dimineaţă, de prânz şi de seară. Cele patru sau cinci învelişuri inferioare ale mesteacănului reprezentau ceea ce s-ar putea numi pâinea, untul şi cartofii din meniul unui castor, în vreme ce scoarţa, mult mai bine apreciată, a sălciei sau a unui arin tânăr ţine loc de carne. Bari adulmecă, foarte curios, bucata de mesteacăn părăsită în grabă de castorul cel bătrân, apoi îşi văzu de drum.

Acum nu mai încerca să se ascundă şi vreo şase castori putură să-l vadă mai bine, înainte de a ajunge în locul unde heleşteul se îngusta până la lăţimea pârâului, cam la o jumătate de milă de dig. Atunci, el dădu iar peste urmele paşilor săi. Întreaga dimineaţă se plimbase în jurul bălţii, ocolind-o pe de-a-ntregul.

*

În enormele lor fortăreţe din noroi şi lemn, castorii ţinură sfat de război. Evident, erau uimiţi. Existau patru duşmani de care se temeau mai mult decât de toţi ceilalţi: vidra, care le distruge digurile iarna şi astfel îi ucide, expunându-i frigului şi făcând să scadă nivelul apelor, încât nu se mai puteau aproviziona, râsul, care-i devora pe toţi, vulpea şi lupul, care atacau prin

surprindere, chiar în ascunzătorile lor, mai ales puii, pe Umisk sau pe tovarăşii săi.

Dacă Bari ar fi fost unul dintre acei duşmani, vicleanul Dinte Rupt şi ai săi ar fi ştiut ce e de făcut. Dar Bari nu era nici vidră, nici vulpe, nici râs ori lup. Se comporta într-un fel cel puţin ciudat. De vreo şase ori avusese ocazia să se arunce asupra prăzii sale, dacă ar fi vrut. Niciodată până atunci nu-şi manifestase dorinţa de a le face rău. Se poate ca Dinte Rupt şi ai săi să fi discutat în special cazul lui. Se poate ca Umisk şi tovarăşii săi să le fi povestit părinţilor aventura lor şi că Bari nu încercase nici o clipă măcar să le facă vreun rău, atunci când ar fi putut să-i prindă cu uşurinţă. Se poate însă şi ca bătrânul castor, care fugise de Bari în acea dimineaţă, să fi istorisit acest incident, insistând din nou asupra faptului că străinul, deşi îl speriase, nu se arătase dispus să-l atace. Toate acestea erau lucruri posibile, deoarece castorii, care joacă un rol important în istoria continentului american şi sunt vestiţi în arta ingineriei, fiind necesară folosirea dinamitei pentru a le distruge digurile, trebuie să se înţeleagă într-un fel anume între ei.

Important este că, plin de îndrăzneală, bătrânul Dinte Rupt se hotărî să termine cu indecizia ce plana asupra lui Bari.

*

Era pe la începutul după-amiezii. Pentru a treia sau a patra oară, câinele se plimba pe dig. Barajul avea mai mult de două sute de paşi lungime, dar nicăieri apa nu putea trece peste el, surplusul scurgându-se în aval, prin ecluze înguste. Cu o săptămână sau două în urmă, Bari ar fi putut să ajungă pe malul opus al bălţii folosind acel dig, dar acum, Dinte Rupt şi ajutoarele sale îi adăugaseră o nouă porţiune, motiv pentru care inundaseră cincizeci de metri de sol mai jos de locul unde lucrau ei.

Barajul principal îl uimise pe Bari. Purta, bine impregnat în el, mirosul de castor. Partea sa superioară era uscată şi înaltă. Existau acolo câteva duzini de mici cavităţi săpate în noroi, din care castorii îşi făcuseră o plajă. Într-una din acele gropi se întinse şi Bari, cu ochii ţintă pe baltă. Nici o tresărire nu-i agita suprafaţa liniştită. Nici un zgomot nu se auzea în tăcerea adormitoare a după-amiezii. Castorii muriseră, ori dormeau, după toată larma pe care o făcuseră până atunci. Totuşi, ei ştiau că Bari se afla pe dig. În locul unde se găsea, soarele aducea căldura sa blândă şi totul era atât de plăcut, că de-abia reuşea căţelul să-şi ţină ochii deschişi, ca să se uite la baltă. Apoi

adormi.

Cum ghici Dinte Rupt asta, nu se ştie. După cinci minute, revenea liniştit la suprafaţa apei, fără să facă zgomot sau să împroaşte cu stropi în jurul lui, la cam cincizeci de metri de Bari. Timp de câteva minute, de-abia se mişcă prin baltă. Apoi înotă foarte încet, traversând heleşteul, paralel cu digul. Ajuns pe malul celălalt, trecu pe uscat, unde rămase nemişcat, ca o piatră, timp de încă un minut, cu ochii fixaţi pe Bari. Nici un alt castor nu mişca. Era evident că Dinte Rupt nu urmărea alt scop decât să-l cerceteze pe câine de foarte aproape. Când intră în apă, înotă de-a lungul digului. Ajuns la zece paşi de Bari, urcă pe baraj. Se mişca încet, cu multă prudenţă. În sfârşit, ajunse în partea de sus a digului. Câţiva metri mai încolo, Bari stătea, pe jumătate ascuns, în adăpostul lui. Nu se vedea decât partea superioară a trupului său, neagră şi strălucitoare. Pentru a afla mai multe, bătrânul castor îşi lipi de sol coada mare şi plată, apoi se ridică, ţinându-şi la piept cele două labe din faţă, ca o veveriţă. În acea poziţie avea trei picioare înălţime. Cântărea cam patruzeci de livre şi semăna, într-un fel, cu acei câini buni şi graşi, cu pieptul lat. Dar creierul lui lucra cu o viteză surprinzătoare. Deodată, izbi noroiul întărit de pe dig cu coada lui şi Bari tresări. Îl văzu pe Dinte Rupt şi se uită fix la el. La fel făcu şi castorul. Timp de o jumătate de minut, nici unul, nici celălalt nu se mişcară. Apoi Bari se ridică, dând din coadă.

Era destul. Castorul se lăsă pe cele patru labe ale sale şi înaintă, legănându-se, până la marginea digului, apoi sări în apă. Acum nu mai era nici neîncrezător, nici grăbit. Agită puternic apa şi înotă repede pe lângă Bari. După ce făcu asta de mai multe ori, plecă direct în mijlocul bălţii, către cea mai mare casă a lor şi dispăru.

La cinci minute după aventura lui Dinte Rupt, prin tabăra castorilor circula deja un cuvânt de ordine. Străinul, Bari, nu era un râs. Nu era nici o vulpe. Nici un lup. În plus, era tânăr şi nu însemna o primejdie pentru ei. Puteau reîncepe lucrul. Puteau reîncepe joaca. Nu exista nici un pericol. Aceasta era hotărârea lui Dinte Rupt. Dacă ar fi tradus cineva aceste fapte în limbajul castorilor, la un megafon, efectul n-ar fi fost mai prompt. Tot digul, toată balta începură să roiască de castori, cel puţin aşa i se păru lui Bari. Nu mai văzuse niciodată aşa de mulţi la un loc. Apăreau de peste tot. Ieşeau din apă la mai puţin de o duzină de picioare de el, îl priveau tăcuţi şi curioşi. Timp de vreo cinci

minute, castorii păreau că nu au ceva mai bun de făcut. Atunci, Dinte Rupt se ridică de pe mal şi intră în apă. Fu urmat de alţii. Vreo şase lucrători dispărură în canale. Alţii, în acelaşi număr, păşiră, legănându-se, printre arini şi sălcii. Atent, Bari se uita după Umisk şi tovarăşii săi. Îi zări în sfârşit, înaintând înot, venind dinspre casele lor mai mici. Ajunseră la locul lor de joacă: un banc nămolos ce domina malul mlăştinos. Bari dădea din coadă atât de tare, că întregul trup i se scutura. Se grăbi să străbată toată lungimea digului, îndreptându-se către mal. Când ajunse pe porţiunea unită cu malul, Umisk stătea singur acolo, ronţăind o ramură subţire şi lungă de salcie, proaspăt tăiată. Ceilalţi pui de castor se ascunseseră într-un tufiş de arini.

De data asta, Umisk nu fugi. Îşi ridică ochii de la nuiaua pe care o ronţăia. Bari se apropie, dând din coada, prieteneşte. Timp de câteva secunde, Umisk se uită fix la el. Nu mai avea de ce să se teamă. În faţa lui, se găsea o făptură ciudată, tânără şi care, într-adevăr, vroia să se împrietenească. Privi foarte atent la Bari. Apoi, liniştit, se apucă iar de ronţăit. Iar câinele înţelese că aveau să devină, în curând, prieteni.

CAPITOLUL X
ÎN AJUTORUL LUI UMISK

În viaţa fiecărui individ există câte un fapt de imensă şi maximă importanţă, fie în bine, fie în rău. Astfel, în viaţa lui Bari, balta castorilor reprezenta ceea ce-i influenţase crucial destinul. Unde s-ar fi dus dacă nu ar fi descoperit-o şi ce s-ar fi întâmplat cu el? Aceste întrebări nu au răspuns. Dar heleşteul l-a reţinut în apropierea lui.

Printre castori, Bari a găsit o tovărăşie ce compensa, într-un fel, pierderea lui Kazan şi a Lupoaicei Cenuşii. Această tovărăşie, dacă-i putem spune aşa, a fost destul de rezervată la început. Dar, pe măsură ce zilele treceau, chiar şi cei mai bătrâni castori se obişnuiau cu prezenţa lui Bari. După vreo cincisprezece zile, dacă dispărea câinele, nu se mai simţeau în largul lor. E drept, lui Bari îi lipsea şi mai mult prezenţa lor.

Pentru castori, el reprezenta doar o făptură tolerată, datorită firii lor bune. Dar pentru Bari, ei însemnau altceva. Câinele era încă *uskahis*, cum ar fi zis Nepeese. Dorea să fie răsfăţat de mama lui. Încă era călăuzit de acea tandreţe de pui, de care nu avusese timp să se sature. Când se lăsa noaptea, pentru a-şi împărtăşi afecţiunea, îi venea să intre în casa cea mare a castorilor, alături de Umisk şi de micuţii săi tovarăşi, ca să se culce acolo.

Timp de cincisprezece zile de la fapta plină de îndrăzneală a lui Dinte Rupt, câinele mânca la o milă în amonte, pe pârâu, unde se găseau o mulţime de raci. Dar balta era adevărata lui casă.

Noaptea îl găsea mereu acolo, unde petrecea şi o mare parte din zi. Dormea la capătul digului sau pe la mijlocul acestuia, unde, în nopţile senine, castorii îl acceptau ca pe un oaspete permanent. Munceau în prezenţa lui, ca şi cum el nici n-ar fi existat. Bari era fascinat de activitatea lor, pe care o observa încontinuu. Era mirat. În fiecare zi, îi vedea aruncând în apă lemne şi mărăcini, ca să construiască un nou baraj. Observa apoi cum digul înainta rapid, datorită eforturilor lor.

Într-o zi, se culcă la mai puţin de doisprezece paşi de un castor ce tăia un arbore de şase degete în diametru, chiar de la nivelul solului. Când acesta se prăbuşi, iar bătrânul castor se retrase,

Bari se îndepărtă şi el. Apoi se întoarse să adulmece trunchiul, întrebându-se despre ce era vorba şi de ce unchiul lui Umisk sau bunicul sau mătuşa sa se chinuise atât.

Nu-i putea face întotdeauna pe Umisk şi pe ceilalţi pui de castor să se joace cu el. După aproape o săptămână, renunţă la tentativele lui. De fapt, jocurile lor îl mirau la fel de mult ca şi munca de constructori a castorilor maturi. Umisk, de exemplu, era încântat să se joace în noroiul de pe malul heleşteului. Semăna cu un băieţel. În vreme ce animalele mature din colonie se scufundau pe lângă digul cel mare cu lemnele pentru construcţii, ce aveau un diametru între trei degete şi un picior, Umisk aducea mici bucăţi de lemn şi nuiele cât un creion, la locul lui de joacă şi îşi construia un baraj aşa cum vroia el. Putea munci uneori timp de o oră la digul jucărie, la fel de ingenios cum o făceau tatăl lui şi mama sa la cel adevărat.

Bari stătea culcat, întins pe burtă, la câţiva paşi distanţă, observându-l şi admirându-l. Prin noroiul pe jumătate uscat, Umisk făcea şi canale în miniatură, exact ca un puşti ce ar fi închipuit râuri şi oceane pline de piraţi în zona de revărsare a vreunui pârâu. Cu dinţii săi mici şi ascuţiţi, el tăia, de la nivelul solului, nuiele de salcie ce nu aveau mai mult de un deget în diametru. Când cădeau, cu înălţimile lor de patru sau cinci picioare, se bucura la fel de mult ca Dinte Rupt, atunci când vedea prăbuşindu-se pe marginea heleşteului un mesteacăn de şaptezeci de picioare. Bari nu putea înţelege plăcerea aceea. Pricepea că ronţăitul lemnului era bun la ceva, fiindcă şi el îşi ascuţea colţii de beţe, dar se mira când îl vedea pe Umisk scoţând coaja cu atâta trudă, de pe trunchi, pentru a o mânca. Un alt mod de a se juca îl descuraja şi mai tare pe Bari. La mică distanţă de locul unde îl zărise pe Umisk prima dată, exista un rambleu în pantă, ce se ridica la zece sau douăsprezece picioare deasupra apei. Acesta era folosit de castorii tineri drept tobogan. Devenise neted şi tare. Umisk se urca pe el printr-un loc mai puţin abrupt. În vârful pantei, el îşi aşeza coada plată în spate, îşi lua avânt şi cobora pe tobogan, ajungând în apă în mijlocul stropilor. Câteodată, şase până la zece castori se jucau astfel. Uneori, unul dintre cei bătrâni venea acolo şi se dădea pe tobogan alături de cei tineri.

Într-o după-amiază, toboganul era mai umed şi mai alunecos ca de obicei, deoarece fusese folosit de curând. Bari se căţără pe drumul castorilor până în vârful terenului în pantă, să cerceteze

mai bine locul. Nicăieri nu se simţea mai puternic mirosul de castor ca pe tobogan. Începu să adulmece şi, fără să ia seama, înaintă prea mult. Deodată, picioarele îi fugiră de sub el. Scoţând un schelălăit, se duse în jos pe tobogan. Pentru a doua oară în viaţă, se zbătea sub apă. Când, după un minut sau două, se târî pe malul noroios să se odihnească într-un loc mai tare, avea, în sfârşit, o părere foarte clară despre distracţiile castorilor. Poate că Umisk îl văzuse. Poate că, în scurt timp, întâmplarea lui era cunoscută de toţi locuitorii din Oraşul Castorilor.

Seara, când Bari se apropie de Umisk, care-şi lua masa din coaja de arin, pentru prima oară se mirosiră bot în bot. Bari adulmecă în voie, în timp ce micul Umisk stătea nemişcat ca un sfinx. Era cimentarea finală a prieteniei lor, cel puţin pentru Bari. Se învârti în jurul celuilalt timp de câteva minute, spunându-i puiului de castor cât de mult ţinea la el şi că vor fi buni tovarăşi. Umisk nu-i răspundea. Nu făcu nici o mişcare până ce nu termină de mâncat. Dar era un omuleţ prietenos, iar Bari era fericit cum nu mai fusese din ziua în care plecase de la copacul răsturnat.

*

Prietenia aceea, deşi părea că nu vine decât dintr-o singură parte, fu norocul lui Umisk. Când Bari se afla în apropierea bălţii, stătea cât mai aproape de puiul de castor. Într-o zi, pe când adăsta într-o tufă de iarbă, pe jumătate adormit, iar Umisk îşi făcea de lucru printre nişte arini micuţi, la câţiva paşi distanţă, se auzi un zgomot de avertizare provocat de coada unui castor, care-l trezi complet pe Bari. Alte zgomote de acelaşi fel răsunară, ca nişte împuşcături de pistol. Căţelul se ridică de îndată. De peste tot, castorii săreau în heleşteu. Chiar în clipa aceea, Umisk ieşi dintre arini şi se grăbi spre apă, cu toată viteza lăbuţelor sale scurte şi groase. Aproape că ajunsese la noroi, când un fulger roşu trecu prin faţa ochilor lui Bari, în soarele după-amiezii. O clipă mai târziu, Napakasew, vulpea, îşi înfipse colţii ascuţiţi în grumazul lui Umisk!

Bari auzi strigătul disperat al prietenului său. Surprinse şi bătăile din coada ale castorilor. Sângele i se înfierbântă brusc. Fu străbătut de un fior de mânie şi de furie. Tot atât de repede ca vulpea, se aruncă să-l salveze pe castor. Era la fel de mare şi de greu. Când o atacă, mârâi feroce. Pierre putu să-l audă tocmai din celălalt capăt al heleşteului. Colţii săi pătrunseră ca nişte pumnale în umărul agresorului lui Umisk.

Vulpea făcea parte dintre tâlharii la drumul mare, care ucid

numai pe la spate. Nu era o luptătoare. Fiind vorba de o înfruntare pe viaţă şi pe moarte, văzând cât de vehement şi de hotărât era adversarul ei, o luă la fugă, cu aceeaşi viteză cu care se aruncase asupra castorului.

Bari nu o urmări. Se apropie de Umisk care zăcea pe jumătate leşinat în noroi, scâncind şi respirând în mod ciudat. Cu blândeţe, Bari îl mirosi. După câteva clipe, Umisk se ridică pe lăbuţe, în vreme ce douăzeci sau treizeci de castori agitau apa, lângă mal. De atunci, Bari se simţi mai bine ca oricând în heleşteul castorilor.

CAPITOLUL XI
PRINS

În vreme ce Bari se instala din ce în ce mai bine lângă balta castorilor, unde vroia să locuiască, Pierre şi Nepeese, de pe celalalt mal, îşi făceau felurite planuri ca să-l atragă la ei, din pricina stelei sale albe şi a petei albe de pe ureche, care le aminteau de celălalt câine, pe care îl iubiseră, iar Bush Mac Taggart punea la punct un alt plan, la oficiul de la Lacul Bain, la o distanţa de cincizeci de mile de ei, spre nord-est.

Mac Taggart era de şapte ani factor comercial la Lacul Bain. În registrele Companiei de la Winnipeg se scria despre el că era un om foarte îndemânatic. Cheltuielile pentru postul lui erau sub cele medii, iar recolta sa anuală de blănuri bătea toate recordurile. Avea un bun renume:

— Obţine cu un dolar mai mult decât oricine altcineva de la nord de Lacul Domnului.

Indienii ştiau de ce. Ei îl numeau *Napao Wetikoo*, omul cel rău. Când discutau despre el, o făceau în şoaptă. Numele său era murmurat cu frică, pe lângă focurile de tabără, de unde nici vântul n-ar fi putut să-l ducă până la urechile lui. Se temeau de el. Îl urau. Datorită regulilor impuse de el, mureau de foame şi din pricina anemiei. Cu toate acestea, Mac Taggart vroia să-şi impună cu mai mare autoritate regulile nemiloase. Avea un suflet ticălos, un trup puternic şi îi plăcea să fie un despot. Acolo, în aspra sălbăticie, autoritatea sa nu avea limite. În spatele lui se găsea Compania cea puternică. Ea îl făcuse stăpân peste un teritoriu ce nu cunoştea alte legi decât cele impuse de el. În schimb, trimitea Companiei baloţi şi pachete cu blănuri, peste aşteptări. Era bine privit. Pentru Companie, cel mai mult contau banii.

Gregson ar fi putut vorbi. Gregson era controlorul de district, care-l vizita pe Mac Taggart o dată pe an. Ar fi putut spune că indienii îi ziceau lui Mac Taggart *Napao Wetikoo*, pentru că nu le dădea pe blănuri decât jumătate din preţul cerut. Ar fi putut explica întregii Companii că Mac Taggart îi înfometa pe indieni, neaprovizionându-i pe timpul iernii, că îi îngenunchease, că acestora le ajunsese cuţitul la os. Dar Gregson se distra bine când vizita Lacul Bain, iar Mac Taggart îi trimitea, pe ascuns,

destule blănuri în schimbul tăcerii.

Colţii lui Bari pătrunseră ca nişte pumnale în umărul vulpii...

În acea seară, Mac Taggart stătea la lumina unei lămpi, în magazinul său. Îl trimisese la culcare pe micul său comis englez

cu chip de brotăcel şi rămăsese singur. De şase săptămâni nu mai avea linişte. De atunci de când Pierre o adusese pe Nepeese prima oară la Lacul Bain, unde era factor Mac Taggart. Nu se mai gândea la altceva decât la ea. De două ori se dusese la cabana lui Pierre.

Îl înjură pe Pierre cu voce tare, în vreme ce se uita peste hârtiile de sub mâna sa şi asupra cărora stătu aplecat timp de o oră şi jumătate, căci conţineau notiţe din registrele uzate şi pline de praf ale Companiei. Pierre îi stânjenea cariera. Tatăl lui Pierre, după notiţele acelea, fusese un francez pur sânge. În consecinţă, Pierre era pe jumătate francez, iar Nepeese pe sfert. Atât de frumoasă era fata, încât ar fi putut jura că nu avea decât câteva picături de sânge indian în vine. Nici dacă ar fi făcut parte din triburile Chippewyan, Cree, Ojibway, Dog, Rib sau dintr-un altul, nu şi-ar fi făcut vreo grijă. I-ar fi supus pe toţi vrerii sale. Dar avea de a face cu un francez, cu un blestemat de francez!

Rânji şi strânse pumnii. Puterea cu care-l dotase Compania nu mai era suficientă. Pierre avea să îndrăznească să i se opună? Dacă Pierre devenea un obstacol, trebuia să-l alunge din ţinut, din regiunea vânătorilor de blănuri, care-i revenise ca moştenire de la tatăl său şi de la bunicul său şi încă de la alţi înaintaşi. Avea să facă din Pierre un vagabond, un om fără casă, aşa cum făcuse din zeci de alţi oameni care-l supăraseră. Nici un alt magazin nu mai avea să cumpere blănuri de la metis sau să-i vândă merinde şi muniţie ori alte lucruri. Avea să pună o cruce neagră pe numele lui. În asta consta puterea sa: legea factorilor se transmitea din generaţie în generaţie. Deţineau puterea să facă rău.

Bush Mac Taggart se uită iar la însemnările de pe foaia de hârtie. În raport apăreau domeniul de vânătoare al lui Pierre, bunurile sale, tot ce se ştia despre el. În ultimii şapte ani, Pierre primise pentru blănuri, în medie, o mie de dolari pe an, căci Mac Taggart nu-l putuse păcăli, aşa cum făcuse cu indienii. O mie de dolari pe an! Pierre avea să se gândească bine, înainte de a risca să piardă totul. Mac Taggart rânji, mototolind hârtia în mână, apoi vru să stingă lumina. Sub părul său scurt şi aspru, neîngrijit, chipul îmbujorat i se aprinse de la focul ce-i clocotea sângele. Avea o faţă neplăcută, dură ca fierul, nemiloasă, ce explica denumirea de *Napao Wetikoo*. Oftă adânc, atunci când stinse lampa, începu iar să râdă, în vreme ce, prin întuneric, ajunse la uşă. O să reuşească, chiar dacă Pierre avea să plătească cu viaţa

pentru asta. De ce nu? Era doar destul de simplu. O împuşcătură, atunci când îşi controla capcanele, un cuţit în spate sau… Cine avea să ştie? Cine va afla ce i s-a întâmplat lui Pierre? Totul va fi din vina metisului, căci ultima dată când îl văzuse îi făcuse o propunere acceptabilă. Vroia s-o ia de nevastă pe Nepeese. Îi mai spusese lui Pierre că, după ce avea să-i devină socru, urma să-i plătească dublu pe blănuri. Metisul se uitase fix la el. Îl privise uimit, ca un om care fusese izbit după ceafă cu o măciucă. Aşadar, dacă nu avea să o obţină cu uşurinţă pe Nepeese, totul era din vina lui Pierre. Mâine va pleca pe teritoriul metisului, iar acesta îi va da răspunsul. Bush Mac Taggart râdea încă, atunci când se băgă în pat. Îşi zicea că răspunsul lui Pierre avea să însemne viaţă sau moarte pentru metis.

Până în dimineaţa zilei următoare, Pierre nu-i suflă o vorbă fetei despre cele petrecute între el şi funcţionarul de la Lacul Bain.

— E un ticălos, un neisprăvit, zise el, ca încheiere. Aş prefera să te ştiu acolo, cu mama ta, moartă, decât alături de el!

Apoi arătase către bradul cel înalt sub care dormea pentru totdeauna prinţesa, mama ei. Nepeese nu-şi mişcase buzele. Ochii însă i se măriseră şi i se întunecaseră şi obrajii i se îmbujorară ca niciodată până atunci. Când se ridică, păru mai înaltă ca el. Niciodată nu se mai comportase astfel, iar ochii lui Pierre se întunecară de teamă privind-o, în vreme ce ea se uita către nord-vest, în direcţia Lacului Bain.

Îşi adora fata, pe care o iubea mai mult ca orice pe lume. Acum nu-i mai era frică. Era neliniştit, dar ţinea pumnii strânşi. În inima lui ardea un foc. În cele din urmă, Nepeese se întoarse şi veni să se aşeze lângă el, pe pământ. Pierre îşi puse mâinile aspre în părul ei. Îl plăcea să simtă mângâierea firelor de mătase printre degete.

— Vine mâine, draga mea, zise el, cu ochii aţintiţi asupra splendorii purpurii a apusului. Ce va trebui să-i spun?

Buzele Ramurii-de-Salcie erau roşii. Ochii îi străluceau. Dar ea nu-şi ridică privirea spre tatăl ei.

— Nimic, Notawe… Doar că trebuie să vină la mine ca să primească răspunsul cerut.

Pierre o văzu zâmbind. Soarele apuse. Inima metisului deveni grea, ca de plumb.

De la Lacul Bain la cabana lui Pierre, aflată la mai puţin de o jumătate de milă de heleşteul castorilor, era o distanţa de vreo

douăsprezece mile. Nu departe de baltă, la un cot al pârâului, unde Wakayoo prinsese peşte pentru Bari, Bush Mac Taggart îşi făcu tabăra pentru noapte. Câţiva copăcei tăiaţi, o pătură şi un mic foc. Înainte de a-şi pregăti masa, factorul scoase din pachetele sale o mulţime de laţuri şi, timp de o jumătate de oră, le puse pe cărările iepurilor. Această metodă de a face rost de carne era mai simplă decât cea constând în vânătoarea cu puşca, în anotimpul călduros şi nu dădea greş niciodată. Vreo şase laţuri furnizau cel puţin trei iepuri şi, în mod cert, unul dintre ei era destul de tânăr şi de fraged pentru a-l frige. După ce-şi puse toate capcanele, Mac Taggart aşeză o cratiţă cu slăninuţă pe foc şi pregăti cafeaua.

Dintre toate mirosurile dintr-o tabără, parfumul de slăninuţă pătrunde cel mai adânc în pădure. Nu are nevoie de vânt. Zboară cu propriile-i aripi. Într-o noapte liniştită, o vulpe îl adulmecă de la o milă depărtare şi chiar de la o distanţă dublă, dacă vântul bate în direcţia ei. Mirosul de slăninuţă ajunse la Bari. Dormea în adăpostul său, pe digul castorilor. Mireasma era dusă de o adiere blândă şi constantă, minunat de răcoroasă după fierbinţeala din timpul zilei. După o clipă, Bari se ridică şi adulmecă mirosul. De la aventura lui în canion şi de la moartea lui Wakayoo, nu făcuse mare lucru. Prudenţa îl reţinuse pe lângă heleşteu, unde trăise hrănindu-se doar cu raci.

Mirosul, ce venea adus de vântul nopţii, îi aţâţă foamea. Dar era înşelător. Bari îl simţea o clipă, apoi dispărea. Părăsi digul şi începu să caute prin pădure locul de unde venea acel miros. Dar, curând, acesta dispăru cu totul. Mac Taggart îşi fripsese slăninuţa şi o mâncă. Era o noapte splendidă. Poate că Bari ar fi petrecut-o dormind în adăpostul lui de pe dig, dacă mirosul acela nu i-ar fi stârnit foamea. De la aventura lui din canion, pădurea îl speria, mai ales noaptea. Dar în clipele acelea se vedea ca ziua, doar că lumina era mai palidă şi mai slabă. Luna nu se ivise pe cer. Stelele străluceau ca un milion de lămpi îndepărtate, cufundând lumea într-un ocean de lumină discreta şi difuză. Un murmur slab răzbătea dinspre vârfurile copacilor.

În afară de asta, era o tăcere deplină, fiindcă se găseau în perioada de *Puskoowepesim*, adică lună nouă, iar lupii nu vânau, bufniţele nu strigau, vulpile se furişau prin liniştea umbrelor şi chiar şi castorii îşi încetaseră lucrul. Coamele elanilor, ale căpriorului, ale cerbului lopătar erau acoperite cu catifea delicată: nici unul dintre aceste animale nu se gândea să se

bată. Era spre sfârşitul lui iulie.

În miezul acestei tăceri, Bari plecă la vânătoare. Trezi o familie de prepeliţe deja mari, care-i scăpară. Urmări un iepure ce se dovedi mai agil ca el. Timp de o oră nu avu noroc. Apoi auzi un zgomot ce-i făcu sângele să clocotească. Venea de lângă tabăra lui Mac Taggart. Era un iepure prins într-un laţ de-al factorului. Pătrunse într-o poieniţa şi acolo, la lumina stelelor, văzu iepurele care se zbătea. La început îl amuză, apoi se opri. Wapoos, iepurele, îşi trecuse capul prin laţ şi primul său salt de spaimă făcuse să se ridice puietul de care era prins firul de aramă, astfel că acum rămăsese pe jumătate suspendat în aer, atingând solul doar cu picioarele din spate. Dansa nebuneşte, în vreme ce nodul din jurul gâtului îl strângea, aducându-i pieirea. Bari scoase un fel de suspin. Nu putea înţelege ce roluri jucau firul şi arbustul în acest joc ciudat. Tot ce putea să priceapă era că Wapoos sărea şi dansa pe labele sale din spate, într-un mod nemaiîntâlnit. Poate că, până la urmă, nu era decât un fel de distracţie. De astă dată, nu se comportă cu Wapoos aşa cum făcuse cu Umisk. Experienţa şi instinctul îi spuneau că iepurele însemna o masă pe cinste. După ce ezită câteva clipe, se aruncă asupra prăzii. Wapoos, deja ameţit pe jumătate, nu opuse nici o rezistenţă. Sub strălucirea stelelor, Bari îi veni de hac şi, timp de o jumătate de oră după aceea, se ospătă.

*

Bush Mac Taggart nu auzise nici un zgomot, căci laţul în care-şi prinsese capul Wapoos era cel mai îndepărtat de tabăra. Lângă jarul pe jumătate stins al focului, Mac Taggart stătea sprijinit de un copac, îşi fuma pipa şi se gândea la Nepeese, în vreme ce Bari îşi continua hoinăreala nocturnă.

Lui Bari nu-i mai ardea de vânătoare, acum, când era sătul. Dar adulmeca, ici şi colo, locurile de sub clar de lună, foarte bucuros de liniştea nesfârşită şi de splendoarea argintată a nopţii. Se luase după urma unui iepure, când ajunse într-un loc unde două trunchiuri de copaci prăbuşite nu lăsau decât o trecere de mărimea trupului său. Intră pe culoarul îngust. Deodată, ceva i se strânse în jurul gâtului. Se auzi un zgomot sec, o lovitură de bici, iar el fu ridicat de la sol atât de brusc, încât nu mai avu timp să se întrebe ce se întâmpla. Scheunatul din gâtlej se stinse într-un gâlgâit. O clipă mai târziu, făcea aceleaşi salturi nebuneşti ca şi Wapoos, care, astfel, se răzbuna.

Bari nu se putea opri din zbatere, în vreme ce laţul i se

strângea mai tare în jurul gâtului. Când îl muşca sau se lăsa cu toată greutatea, copăcelul de care era prins firul se curba, apoi se ridica brusc, săltându-l pe câine de la pământ. Se zbătea furios. Fu un miracol că firul nu se rupse. Mac Taggart îl auzise pe Bari. Factorul îşi luă pătura, bâta, apoi se precipită către laţ. Nu un iepure gras făcea zgomotul acela, ştia asta. Era, poate, o pisică sălbatică, un râs, o vulpe sau un lup tânăr. „E un lup”, îşi zisese el la început, de cum îl văzu pe Bari prins în laţ. Lăsă jos pătura şi ridică bâta. Dacă ar fi fost nori pe cer sau dacă stelele n-ar fi strălucit aşa tare, Bari ar fi fost mort, ca şi Wapoos. În momentul când ridică bâta deasupra capului, Mac Taggart zări steaua albă, pata albă de pe ureche şi părul negru ale câinelui. Cu un gest rapid, aruncă bâta şi luă iar pătura.

CAPITOLUL XII
SUPUS, DAR NU ÎNVINS

După o jumătate de oră, focul lui Mac Taggart ardea iar. La lumina lui, Bari stătea întins, legat ca un *papoose* indian, cu ajutorul unei curele lungi, doar capul ieşindu-i printr-o gaură din pătură, pe care o lăsase special răpitorul lui. Era pur şi simplu prizonier. De-abia-şi putea mişca vreun muşchi al trupului bine înfăşurat. La câţiva paşi de el, Mac Taggart îşi spăla în apă mâna care-i sângera. Mai era şi o zgârietură roşie pe o parte a gâtului de taur al bărbatului.

— Ah! Nemernicule! mârâia el, adresându-se lui Bari. Ticălosule!

Se aplecă deodată asupra lui şi-l plesni cu palma sa grea în cap.

— Mai bine-ţi zburam creierii! Cred că, până la urmă, asta voi face!

Bari îl observa, în vreme ce bărbatul se înarma cu un băţ de lângă el, pe jumătate arzând. Pierre îl urmărise, dar pentru prima oară se găsea destul de aproape de acel monstru uman pentru a-i vedea flacăra purpurie din ochi. Nu semănau cu ochii minunatei făpturi pe care fusese cât pe ce să o prindă de păr şi de care se refugiase apoi sub stâncă. Erau ochii unei fiare. Îl făceau să se chircească şi să se chinuie să-şi bage capul în pătură, atunci când se ridica băţul. În aceeaşi clipă, Bari îşi arătă colţii. Albi, aceştia luceau la lumina focului. Ar fi vrut să şi-i înfigă în gâtlejul omului, ca să curgă sângele. Băţul îl lovi. Încă o dată şi încă o dată. Când Mac Taggart nu mai izbi, Bari rămase întins, cu ochii aproape închişi din pricina loviturilor primite, cu gura plină de sânge.

— Cu aşa ceva se vânează un câine sălbatic nenorocit! urlă Mac Taggart. Sper că nu vei mai muşca, idiotule! Nemernicul! Aproape că mi-a străpuns oasele mâinii...

Începu să-şi spele iar rana. Colţii lui Bari pătrunseseră adânc. În ochii factorului se citea îngrijorarea. Se găseau în luna iulie, una proastă pentru muşcături. Din tolbă îşi scoase o sticluţă cu whisky şi vărsă pe rană o picătură din lichidul acela, blestemându-l pe Bari, în vreme ce alcoolul îi ardea carnea.

Ochii întredeschişi ai câinelui urmăreau mişcările omului.

Câinele-lup pricepuse că-l întâlnise pe cel mai nemilos duşman al său. Cu toate astea, nu se temea. Băţul lui Mac Taggart nu-i ucisese îndrăzneala. Îi omorâse, în schimb, teama. Trezise în el o asemenea ură, cum nu mai cunoscuse nici măcar atunci când se bătuse cu Oohoomisew, bătrâna bufniţa. Furia şi dorinţa de răzbunare ale lupului ardeau acum în el, împreună cu îndrăzneala sălbatică a câinelui.

Nici nu se mişcă atunci când Mac Taggart se apropie iar de el. Apoi se chinui să se ridice ca să se arunce asupra monstrului uman. În decursul acelui efort, cum era legat şi prins în pătură, se rostogoli, neputincios şi hilar. Imaginea aceea îl înveseli pe Mac Taggart, care izbucni în râs. Se sprijini cu spatele de un copac şi îşi aprinse pipa. Bari nu-şi dezlipi ochii de el, în vreme ce acesta fuma. Îl observă când se întinse pe pământ, ca să se culce. Mai târziu, auzi sforăitul odios al monstrului uman. De mai multe ori, în cursul acelei nopţi, încercă să se dezlege.

Nu avea să uite niciodată noaptea aceea. Prins în pliurile groase şi călduroase ale păturii, trupul lui se sufoca. Sângele aproape că nu i se mai scurgea prin vine. Totuşi, nu scoase nici un geamăt. Când se făcu dimineaţă, capul îi zăcea pe pământ. Nu şi-l putu ridica, atunci când factorul se aplecă asupra lui. Mac Taggart remarcă asta, mulţumit.

— Sper că n-o să mă necăjeşti, până la întâlnirea cu Pierre, mârâi el.

Plecară la drum chiar înainte de răsăritul soarelui, căci dacă sângele lui Bari aproape că se oprise, cel al lui Mac Taggart circula prin trupul lui cu ardoarea iscată de grabă. Îşi recapitula ultimele planuri, în vreme ce traversa repede pădurea, cu câinele sub braţ. Pumnul său se strânse şi începu să râdă cu răutate, când prin cap îi trecu gândul că Pierre nu avea să-şi dea consimţământul. Pierre! Fie! Doar nu era prima oară când trebuia să ucidă un om. Nici a doua oară. A ucide nu era ceva greu şi avea să o facă bine. Nu-l va vedea nimeni. Nu-l va auzi nimeni. Nu avea să afle nimeni! Va fi pur şi simplu o dispariţie. Pierre nu se va mai întoarce niciodată la el acasă. Din nou izbucni în râs şi merse mai repede. Nu risca nimic. Nepeese nu avea cum să-i scape! El, Bush Mac Taggart, era regele sălbăticiei, stăpânul locuitorilor ei. Reprezenta Puterea şi Legea. Iar Nepeese urma să meargă cu el la Lacul Bain, chiar dacă pentru asta trebuia să-l bage în mormânt pe Pierre.

*

Soarele se ridicase în înaltul cerului, când metisul, care se găsea în faţa cabanei sale, împreună cu Nepeese, arătă cu degetul către poteca pe care, la vreo patru sute de metri, se ivise Mac Taggart.

— Iată-l!

Cu un chip ce îmbătrânise peste noapte, se uită la fată. Revăzu privirea ei întunecată şi roşeaţa mai intensă ca oricând a buzelor ei întredeschise. Inima îi fu cuprinsă de teamă.

Nepeese se întoarse către el, cu ochii strălucitori, cu vocea tremurândă:

— Aminteşte-ţi, Notawe, să-l trimiţi la mine ca să capete răspuns! strigă ea cu însufleţire, apoi intră repede în cabană.

Cu chipul palid, Pierre se trezi faţă în faţă cu Mac Taggart.

CAPITOLUL XIII
MAC TAGGART ÎŞI PRIMEŞTE RĂSPUNSUL

De la fereastră, cu faţa ascunsă de pliurile perdelei, fata urmărea ce se întâmpla afară. Acum nu mai zâmbea. Respira greu, era foarte încordată.

Bush Mac Taggart se opri la mai puţin de o duzină de paşi de fereastră şi îi strânse mâna tatălui ei. Ea auzi glasul aspru al lui Mac Taggart, salutul lui grăbit, apoi îl văzu arătându-i lui Pierre ce avea sub braţ. Îl auzi explicând cu claritate felul în care prinsese câinele în laţul iepurilor. Desfăcu pătura.

Nepeese scoase un ţipăt de uimire. Într-o clipă, ieşi afară, lângă cei doi bărbaţi. Nu se uită la Mac Taggart, nu-şi aruncă privirea nici măcar o clipă asupra chipului său îmbujorat, bucuros şi mulţumit.

— E Bari! strigă ea.

Luă pătura din mâinile lui Mac Taggart şi zise, întorcându-se către Pierre:

— Spune-i că Bari e al meu!

Apoi dispăru pe dată în cabană. Mac Taggart, uimit, o urmări cu privirea, după care se uită la Pierre. Oricine ar fi putut vedea că metisul era la fel de uluit ca şi el. Nepeese nu-i adresase nici un cuvânt factorului de la Lacul Bain. Nici măcar nu se uitase la el. Îi luase câinele fără nici o jenă. Se aprinse şi mai tare la faţă, în vreme ce ochii lui se plimbau de la Pierre la uşa prin care dispăruse fata şi pe care aceasta o închisese în urma ei.

Nepeese îngenunche pe podea şi desfăcu pătura de tot. Nu-i era frică de Bari. Ochii ei râdeau. Buzele îi erau întredeschise. Uitase de Mac Taggart. Când Bari fu liber, ea îi văzu ochii întredeschişi şi sângele închegat de pe bot. Veselia de pe chipul ei se stinse la fel de repede ca soarele după un nor.

— Bari! îl chemă ea, cu blândeţe. Bari!

Îl luă în braţe. Capul câinelui se lăsă în jos. Trupul lui fusese atât de lovit, încât nu mai avea putere să se mişte. De-abia mai vedea. Însă îi auzi glasul. Era acelaşi pe care-l ascultase în ziua când îl rănise glonţul, când fusese urmărit prin canion, când se ascunsese sub stâncă.

Glasul îl făcu să tresară şi îi puse sângele în mişcare. Câinele deschise ochii mari şi revăzu stelele minunate ce străluciseră

atât de blând în ziua morţii lui Wakayoo. Una dintre codiţele lungi ale fetei îi atârna peste umăr şi el adulmecă iar mirosul plăcut al părului ei, în timp ce fata îl mângâia şi îi vorbea. Apoi, Nepeese se ridică pe neaşteptate şi plecă. Cât timp lipsi, Bari nici nu mişcă. Curând după aceea, fata se întoarse cu un lighean cu apă călduţă şi cu un prosop. Cu blândeţe, îi spălă sângele de la ochi şi de pe bot. Bari stătu nemişcat. De-abia respira. Dar Nepeese văzu că se înfiora când îl atingea...

— Te-a lovit cu o bâtă, zise ea, cu ochii ei negri apropiaţi de cei ai lui Bari. Te-a bătut. Ce ticălos!

Se opri. Uşa se deschise şi nemernicul se ivi în prag, privindu-i, cu un rânjet pe chipul său înroşit. Imediat, Bari îşi reveni. Scăpă din mâinile fetei şi, mârâind, se proţăpi în faţa lui Mac Taggart. Blana de pe spinare i se ridicase, colţii îi străluceau ameninţători, iar ochii îi ardeau ca doi cărbuni aprinşi.

— E nebun! zise Mac Taggart. E sălbatic şi provine dintr-un lup. Ai grijă să nu rămâi fără o mână, Ka Sakahet.

Inima fetei bătu să-i spargă pieptul. Îşi lăsă o clipă ochii pe pumnii ei strânşi. Mac Taggart, crezând că era dezorientată, o mângâie cu tandreţe pe păr. Din pragul uşii, Pierre îi auzise cuvintele drăgăstoase. Acum Mac Taggart o dezmierda. Ridică mâna ca să nu vadă imaginea aceea.

— Dumnezeule! suspină el.

Imediat după aceea, strigă de uimire, în vreme ce Mac Taggart urla de durere. Ca un fulger, Bari se aruncase asupra lui şi îşi înfipsese colţii într-un picior al factorului. Ascuţiţi, aceştia pătrunseseră adânc, înainte ca bărbatul să scape de el, izbindu-l brutal cu piciorul. Înjurând, îşi armă pistolul. Nepeese i-o luă înainte. Ea scoase un ţipăt scurt, apoi se repezi la Bari şi îl prinse în braţe. În timp ce-l provoca pe Mac Taggart, gâtul ei delicat se afla la numai câteva degete de colţii lui Bari. Ochii ei aruncau fulgere.

— L-ai bătut! îi strigă ea. Te urăşte, te urăşte!

— Dă-i drumul, o rugă Pierre, îngrozit de moarte. Dă-i drumul, Dumnezeule! Altfel te va sfâşia.

— Te urăşte, te urăşte! repeta, încontinuu, fata, iar Mac Taggart se uita aiurit la ea.

Deodată, se întoarse către tatăl ei:

— Nu-mi va face nici un rău! strigă ea. Uită-te la el, e Bari. Nu ţi-am spus eu asta? E Bari. Nu dovedeşte asta faptul că mă apără de el?

— De mine? se miră Mac Taggart, al cărui chip se întunecă.

Pierre înaintă un pas şi îl prinse de braţ pe Mac Taggart. Îi zise, zâmbind:

— Să-i lăsăm să se socotească, domnule. Sunt două făpturi înverşunate şi nu ne găsim în siguranţă alături de ele. Dacă o va muşca pe Nepeese...

Ridică din umeri. Glasul îi era blând şi convingător. Furia părăsise chipul fetei. Cochetă, ea îşi ridică privirea către Mac Taggart şi se uită drept în ochii lui, în vreme ce îi spunea tatălui ei:

— Vin imediat şi eu alături de voi, tată şi domnule factor de la Lacul Bain.

— Vă voi arăta noua sanie pe care am făcut-o pentru la iarnă, domnule, zise Pierre, în vreme ce uşa se închidea după ei.

*

După o jumătate de oră, Nepeese ieşi din cabană. Putu să vadă că Pierre şi factorul discutau despre ceva ce nu-i prea convenea tatălui ei. Chipul acestuia era tras. În ochii lui se aprinseseră fulgere, deşi încerca să-şi îndulcească privirea, ca şi cum ar fi vrut să acopere focul cu o pătură.

Mac Taggart strângea din dinţi. Ochii i se umplură de plăcere de îndată ce o văzu pe Nepeese. Fata ştia despre ce discutau ei. Factorul de la Lacul Bain îi ceruse lui Pierre un răspuns, iar acesta îi spusese că trebuia să vorbească cu ea. Aşa că factorul se apropie de fată.

Aceasta se întoarse, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi coborî, alergând, o potecuţa. Auzi paşii lui Mac Taggart în urma ei şi schiţă un zâmbet peste umăr. Dar scrâşnea din dinţi. Unghiile degetelor pătrunseră în palmele mâinilor.

Pierre nu se mişcă din loc. Se uita la ei, în vreme ce dispăreau în pădure. Nepeese se afla cu câţiva paşi înaintea lui Mac Taggart. Oftă.

„Dumnezeule!”, îşi zise el. „Se poate ca ea să-i zâmbească ticălosului ăstuia? Nu, nu se poate! Totuşi, dacă e aşa...”

Mâna sa negricioasă strânse cu putere mânerul de corn al cuţitului de la centură. Fără grabă, porni după ei.

Mac Taggart nu se grăbea să o prindă pe Nepeese. Ea continua să meargă pe poteca îngustă ce se adâncea în pădure, lucru care-l mulţumea. Erau singuri, departe de Pierre. Mac Taggart se găsea la zece paşi în urma ei. Nepeese îi zâmbi iar peste umăr. Înainta repede, însă făcea multe ocolişuri. Avea grijă

să păstreze între ei o anumită distanţă, dar Mac Taggart nu-şi dădea seama, căci fata se mai întorcea, din când în când. Era mulţumit de felul în care decurgeau lucrurile. O lăsa să înainteze. Când ea părăsi poteca pentru a o lua pe o cărare ce abia fusese călcată de picior omenesc, el se bucură din toată inima. Nu-i vorbea, de teamă să nu se oprească. În faţa lor, se auzi zgomotul unei căderi de apă. Pârâul se prăbuşea într-o văgăună.

Nepeese se îndrepta către locul de unde venea zgomotul. Cu un zâmbet abia schiţat, începu să alerge şi, când se află la marginea prăpastiei, Mac Taggart se apropiase la cincizeci de metri de ea! La douăzeci de picioare dedesubt, se găsea un lac, între doi pereţi stâncoşi. Apa era atât de adâncă, încât părea cerneală albastră. Ea se întoarse să-l înfrunte pe factorul comercial de la Lacul Bain. Niciodată nu i se păruse mai asemănător unei fiare sălbatice. Până în clipa aceea, fetei nu-i fusese frică. Dar, acum, o îngrozea, înainte ca ea să rostească fraza pe care o pregătise, factorul o prinse de faţă cu mâinile sale mari, degetele-i groase plimbându-se peste pletele ei mătăsoase ce-i cădeau pe umeri, în jurul gâtului.

— Ka Sakahet! strigă el. Pierre mi-a zis că tu îmi vei da răspunsul. Acum însă, nu mai am nevoie de răspuns.

Ea scoase un ţipăt. Era unul disperat. Pierre ajunsese la bifurcaţia cărărilor şi o strigă pe fată. Mâna arzătoare a lui Mac Taggart îi acoperi gura. Îl auzi spunându-i:

— Nu răspunde!

Se simţi cuprinsă de o mare furie. Cu sălbăticie, îl lovi peste mână, îndepărtând-o. O străfulgerare indescriptibilă în frumoşii ei ochi îl ţinu pe Mac Taggart la respect. Amândoi erau aprinşi.

— Animalule! îi strigă ea. Fiară!

Glasul îi tremura. Chipul i se înroşise tot.

— Iată! Am venit aici să-ţi arăt balta mea şi să-ţi spun ceea ce vroiai să ştii. Iată, acolo e balta mea!

Nu aşa prevăzuse ea desfăşurarea evenimentelor. Vrusese să fie zâmbitoare, chiar să râdă în clipele acelea. Dar Bush Mac Taggart îi stricase planurile. În vreme ce ea arăta către heleşteu, factorul de la Lacul Bain se aplecă o clipă peste marginea prăpastiei. Atunci fata izbucni în râs atât de tare, că trupul i se scutura din pricina hohotelor.

— Iată răspunsul meu, domnule factor de la Lacul Bain! strigă ea, râzând, în vreme ce acesta cădea în lacul adânc dintre pereţii stâncoşi, cu capul înainte.

Dintr-o poieniţă, Pierre văzuse ce se întâmplase şi scoase un suspin de uşurare. Se întoarse printre copacii impunători. Nu era momentul să se arate. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar chipul îi era radios.

Stând în mâini şi în genunchi, Ramură-de-Salcie se uită peste marginea prăpastiei. Bush Mac Taggart dispăruse. Se dusese la fundul lacului, iar apa îl acoperise cu totul, cu un zgomot ce părea un hohot de râs. Reapăru curând la suprafaţa, dând din mâini şi din picioare, în vreme ce glasul ironic al fetei ajunse până la el:

— Animalule! Animalule! Bestie!

Mânioasă, arunca după el cu beţe şi pietre. Când simţi din nou pământul sub picioare, Mac Taggart îşi ridică privirea către ea. Fata stătea atât de aproape de marginea prăpastiei, încât părea gata să cadă. Pletele îi atârnau în gol, strălucind în soare. Putea să-i vadă şi strălucirea dinţilor albi.

— Bestie! Bestie!

Începu să înoate, continuând să se uite la ea. O sută de paşi mai jos, exista un pârâu liniştit, cu marginea argiloasă, unde putea să iasă la mal. În vreme ce străbătea lacul, ea îl urmărea râzând, bătându-şi joc de el, continuând să arunce cu beţe şi pietre. Dar acestea nu erau destul de mari ca să-l rănească. Atunci când ajunse pe uscat, fata plecase deja.

Nepeese se întoarse repede pe poteca pe care venise. Nimeri chiar în braţele lui Pierre. Abia mai respira. Se opri un minut.

— I-am dat răspunsul, Notawe! Acum e în baltă!

După care dispăru printre copaci. Pierre nu încercă nici să o reţină, nici să o urmeze.

— Dumnezeule! izbucni el în râs, pornind pe un alt drum, prin pădure.

Nepeese de-abia îşi mai putea trage sufletul, când ajunse la cabană. Bari, legat lângă masă, o auzi oprindu-se o clipă la uşă. Apoi ea intră şi se îndreptă către el. Cât lipsise fata, o jumătate de oră, Bari nici nu se mişcase. În acel timp trăise câteva impresii extraordinare. Natura, ereditatea şi instinctul lucrau, distrugând şi reconstruind, implantând în el o conştiinţă nouă, o nouă înţelegere. Un impuls sălbatic şi violent îl împinsese să sară la Mac Taggart, atunci când factorul pusese mâna pe capul fetei. Bari ştia că nu trebuia să rănească delicata făptură ce tocmai intrase pe uşă.

Mac Taggart căzu în lacul adânc dintre pereții stâncoși...

Tresări, în timp ce ea îngenunche iar lângă câine. Din adâncul vremurilor, urcă până la el talazul furtunos şi glorios al sângelui lui Kazan, acoperind lupul, scufundându-i sălbăticia din naştere. Cu capul lăsat pe podea, gemu încet şi dădu din coadă. Nepeese scoase un strigăt de bucurie.

— Bari! murmură ea, luându-i capul în mâini. Bari!

Ataşamentul ei îl înfioră. Îi provocă un tremur timid, pe care fata îl putea simţi şi care îi mări lumina din ochi. Cu blândeţe, îl mângâie pe cap şi pe piept. Fetei i se părea ca Bari nu mai respira. Sub atingerea ei, îşi închisese ochii. După o clipă, ea îi vorbi, iar ochii i se deschiseră, când o auzi.

— Bestia va veni aici! Ne va ucide! zicea ea. Va încerca să te omoare fiindcă l-ai muşcat. Aş fi vrut să fii mai mare şi mai puternic, Bari, ca să mă fi scăpat de el.

Îi dezlegă cureaua ce-l ţinuse legat de piciorul mesei. Zâmbea. Nu se mai temea. Făcuse o treabă bună. Nu mai putea de bucurie la gândul că învinsese bestia aşa cum o dorise. Îl revedea pe Mac Taggart în heleşteu, zbătându-se să rămână la suprafaţă. Acum, probabil că urca peretele prăpastiei. Începu iar să râdă, în timp ce-l lua pe Bari sub braţ.

— Oh! *Oopi-Nao*, eşti greu! murmură ea. Totuşi, trebuie să te duc de aici, pentru că voi pleca şi eu.

Se grăbi să iasă şi porni repede printre copacii din spatele cabanei, cu Bari sub braţ, ducându-l ca pe un sac. El nu se zbătea, nedorind să-şi recapete libertatea. Nepeese alergă astfel cu el până ce începu să o doară braţul. Se opri, îl lăsă jos pe Bari, pe labele lui, ţinând doar cureaua lungă din piele de căprioară caribu cu care îl legase de gât. Se aştepta ca el să încerce să evadeze. Aşa credea şi, câteva minute, îl supraveghe atentă. Bari, stând pe propriile-i labe, se uită un timp în jurul lui, rămânând nemişcat. Ramură-de-Salcie îi zise cu blândeţe:

— Să nu fugi, Bari. Rămâi cu mine şi îi vom veni de hac bestiei cu chip omenesc, dacă va mai îndrăzni să mă insulte.

Îşi aruncă pletele peste umeri, ca să nu-i acopere chipul aprins. Timp de un minut, uită de Bari, reamintindu-şi scena de la marginea prăpastiei. Câinele o privi din nou. Fata îl fixă, la rândul ei.

— Nu vei pleca de lângă mine, Bari. Mă vei urma, murmură ea. Vino!

Cureaua îl strângea de gât. Ea îl forţa să o urmeze. Părea un alt laţ de prins iepuri. Se opinti pe labele din faţă şi îşi arătă colţii. Ramură-de-Salcie nu mai trase de curea. Fără teamă, îi puse iar mâna pe cap. Dinspre cabană se auzi un strigăt. Atunci ea îl luă iar în braţe pe Bari.

— Bestie! Bestie! strigă ea peste umăr, în batjocură, dar astfel încât să nu fie auzită prea departe. Du-te la Lacul Bain, *Owases*, fiară sălbatică!

Prinse să străbată sprintenă pădurea ce devenea din ce în ce mai deasă şi mai întunecată şi unde nu mai exista nici o potecă. De trei ori, în jumătatea de oră ce urmă, se opri să-l lase jos pe Bari, pentru a-şi odihni braţul. De fiecare dată, încerca să-l facă să o urmeze. A doua şi a treia oară, Bari dădu din coadă, dar, cu toate acele demonstraţii de mulţumire, nu vroia să înainteze singur. Când era tras de curea, se opintea să rămână pe loc. O dată, după ce mârâi supărat, muşcă şi cureaua, cu răutate. De aceea, Nepeese continuă să-l care. Ajunseră, în sfârşit, într-o poiană. Exista acolo o mică pajişte, în inima pădurii, de vreo trei, patru ori mai întinsă decât cea de la cabană. Iarba de sub picioare era verde, moale şi plină de flori. Chiar în mijlocul ei curgea un pârâu peste care trecu Ramură-de-Salcie, cu Bari sub braţ.

Pe malul celălalt, se găsea o colibă indiană, construită din brazi tăiaţi şi ramuri de copaci. Indienii denumesc *wigwam* aceste locuinţe. Prin minuscula *mekewap*, fata îşi introduse capul să vadă dacă totul era aşa cum lăsase în ajun. Apoi, cu un oftat lung de uşurare, îşi depuse pe pământ sarcina cu patru labe şi agăţă capătul curelei de unul dintre brazii retezaţi. Bari se vârî sub peretele *wigwam*-ului. Cu capul ridicat, cu ochii larg deschişi, observa atent ce urma să se întâmple. Nu-i scăpa nici o mişcare de-a fetei. Ea era radioasă şi fericită. Nepeese îşi ridică braţele către imensitatea cerului şi râsul ei, blând precum ciripitul unei păsărele, dar şi sălbatic, îl făcu să freamăte pe Bari, ce fu cuprins de dorinţa de a sări în jurul ei, printre flori. Pentru o clipă, fata păru să fi uitat de el. Sângele ei clocotitor îi pulsa prin vine, bucurându-se că-l învinsese pe funcţionarul de la Lacul Bain. Îl revedea zbătându-se în heleşteu. Şi-l imagina acum la colibă, ud şi furios, întrebându-l pe tatăl ei unde se găsea ea. Iar Pierre, ridicând din umeri, îi răspundea că nu ştia nimic, că probabil fugise prin pădure. Nu înţelegea că, bătându-şi astfel joc de Bush Mac Taggart, ea risca enorm acum. Nu simţea primejdia ce, dacă

ar fi priceput-o, ar fi făcut să-i pălească bujorii din obraji şi i-ar fi îngheţat sângele în trup. Nu bănuia că Mac Taggart devenise pentru ea o ameninţare mai cumplita decât toţi lupii din pădure. Fata moştenise, de la mama ei, o încredere imensă în propriile sale puteri.

Poate că, în clipa asta, Pierre îl trimitea înapoi la Lacul Bain pe funcţionarul venit de acolo. Dar ea nu avea să se întoarcă la cabană ca să vadă. Avea să aştepte acolo. Tatăl ei va înţelege asta. Ştia unde să o găsească, după ce bestia va pleca. Ce amuzant va fi să-l împroaşte cu aşchii de lemn, atunci când va veni.

Puţin mai târziu, se întoarse către Bari. Îi aduse apă şi îi dădu o porţie de peşte crud. Timp de ore în şir, rămaseră singuri. Din ceas în ceas, în Bari creştea dorinţa de a o urma pe fată, oriunde s-ar fi dus, de a se culca lângă ea când se aşeza, de a simţi atingerea hainelor ei ori a mâinii sale şi de a-i auzi glasul. Dar nu-şi manifesta dorinţa. Era încă un sălbatic din pădure, un barbar cu patru labe, un amestec între câine şi lup.

Cu Umisk, s-ar fi jucat. Cu Oohoomisew s-ar fi bătut. Lui Bush Mac Taggart i-ar fi arătat colţii, înainte de a-l muşca atât cât ar fi putut de tare. Dar cu fata aceasta lucrurile stăteau diferit. O adora. Dacă Ramură-de-Salcie l-ar fi eliberat, n-ar fi fugit de lângă ea. Dacă l-ar fi părăsit, ar fi urmat-o de la distanţă. Ochii săi nu se mai dezlipeau de ea. O privi făcând focul şi prăjindu-şi o bucată de peşte. O observă mâncându-şi hrana. Se făcu după-amiază târziu, când fata veni să se aşeze lângă el, cu şorţul ei înflorat, pe care şi-l legase de gât şi de după şolduri. Apoi, ca să se joace, începu să dea în Bari cu capetele şnururilor de la şorţ. El se ferea de acele lovituri uşoare. Cu un râs înfundat, precum ciripitul unei păsărele, Nepeese îl băgă pe Bari cu capul sub şorţul ei. Îi vorbea. Cu mâna, îl mângâia pe cap. Atunci stătea liniştit. Era atât de aproape de ea, că ar fi vrut să-şi scoată limba roşie şi caldă şi să o lingă pe păr. Mirosea parfumul florilor şi stătea culcat, nemişcat. Erau momente nemaipomenite! Nepeese, uitându-se la el, nu ştia dacă mai respira.

Chiar atunci, jocul fu întrerupt. O creangă uscată pârâi. Prin pădure, venea Pierre, furişându-se ca o pisică. Ridicându-şi privirile, îl văzură stând în picioare, la marginea poienii. Bari ştia că nu era Bush Mac Taggart. Dar era un animal om. Imediat, trupul i se încordă, sub mâna fetei. Se mişcă încet şi cu prudenţă, îndepărtându-se de genunchii ei şi, cum Pierre se

apropia, mârâi. În clipa următoare, Nepeese se ridicase şi se repezea către tatăl ei. Expresia de pe chipul lui o alarma.

— Ce s-a-ntâmplat, tată? strigă ea.

Pierre ridică din umeri.

— Nimic, draga mea Nepeese, doar că l-ai îndârjit pe ticălosul de funcţionar de la Lacul Bain şi că… Se opri văzându-l pe Bari şi, arătând spre el, continuă: Noaptea trecută, când blestematul de factor l-a prins în laţ, câinele l-a muşcat de mână. Mâna ticălosului s-a inflamat şi e dublă acum. Sângele i s-a înnegrit. E *pechipoo*.

— *Pechipoo*! murmură Nepeese.

Îl privi drept în ochi pe Pierre. Erau întunecaţi şi luceau ciudat. „O strălucire de bucurie”, gândi ea.

— Da, sângele lui e otrăvit, zise el, aruncând o privire vicleană, după care îşi întoarse capul. Am ascuns medicamentul şi i-am zis că nu mai are timp de pierdut, dacă vrea să scape, ci să pornească de îndată către Lacul Bain. Ce frică îi e ticălosului! Mă aşteaptă. Cu mâna aceea care i se înnegreşte, se teme să se întoarcă singur şi mă voi duce cu el. Ascultă, Nepeese. Vom pleca la apusul soarelui. Iată ce trebuie să ştii înainte să plec eu.

Bari îi văzu apoi apropiindu-se unul de celălalt în umbra aruncată de brazii cei înalţi. Auzi murmurul slab al glasurilor lor, mai ales pe cel al lui Pierre. O văzu pe Nepeese luându-l de după gât pe acel animal om. După aceea, Pierre plecă iar prin pădure. Se gândi că fata nu avea să se mai uite şi la el. Multă vreme, ea rămase cu privirea aţintită în direcţia în care dispăruse Pierre. Când se întoarse şi se apropie de câine, era schimbată. Nu mai râdea. Îngenunche lângă el şi, cu un gest năvalnic, îi luă capul în mâini.

— E *pechipoo*, Bari, murmură ea. Tu i-ai otrăvit sângele şi sper că va muri, fiindcă mi-e frică, mi-e tare frică.

Fu străbătută de un fior. Poate că, în clipa aceea, Marele Spirit al lucrurilor îl făcu pe Bari să înţeleagă că îi fusese dat, în sfârşit, să facă orice pentru fata care-l mângâia pe cap. Altminteri, soarele nu avea să mai răsară ori să apună pentru el şi nu avea să-şi mai găsească vreodată liniştea. Gemu slab, se târî mai aproape de ea şi îşi lăsă iar capul pe genunchii ei.

CAPITOLUL XIV
FIICA FURTUNII

Încă multa vreme, Nepeese nu se mişcă din locul din pădure unde se afla, cu şorţul ei înflorat, iar Bari nu-şi dezlipi ochii de la ea. Îl cucerise pe câine cu blândeţea, tandreţea şi încrederea pe care i le inspira. O adora precum un sclav. Era gata, în orice clipă, să facă tot ce ar fi vrut fata.

Când ea îşi ridică privirea, norii negri începeau să se strângă, fără grabă, peste poiană. Se lăsa întunericul. În murmurul vântului şi paloarea luminii ce se stingea, plutea ameninţarea tăcută a furtunii. În seara aceea, apusul nu se putea admira. Nu exista acea oră crepusculară care permitea să mai fie încă străbătute potecile pădurii. Nu erau nici lună, nici stele.

Când Pierre şi funcţionarul de la Lacul Bain plecară la drum, se gândeau la întunericul ce avea să acopere în curând ţinutul. Nepeese tresări şi se ridică brusc în picioare. Pentru prima oara, Bari se sculă şi o urmă. Deasupra lor, un fulger străluci printre nori, ca un cuţit de foc, după care se auzi un tunet înfiorător. Bari se dădu înapoi, ca şi cum fusese izbit de ceva. Ar fi vrut să se repeadă la adăpostul pereţilor de mărăcini ai wigwam-ului, dar exista ceva în jurul fetei care-i dădea curaj, atunci când se uita la ea. Tunetul îl asurzi iar, însă nu se mai dădu înapoi. Ochii îi erau lipiţi de Nepeese.

Fata rămăsese dreaptă şi zveltă printre umbrele întunecate, deşirate uneori de fulgere, ale pădurii. Cu capul ridicat, uşor dat pe spate, cu buzele întredeschise şi ochii arzându-i, ţinându-şi respiraţia, părea o zeiţă sculptată ce înfrunta furtuna cerului. Poate fiindcă se născuse într-o noapte la fel de cumplită. De mai multe ori, Pierre şi prinţesa dispărută, mama ei, i-o spuseseră. În noaptea în care venise ea pe lume, zgomotul tunetului şi strălucirea fulgerelor transformaseră natura într-un infern. Pâraiele se umflaseră, ieşind din albii. Trunchiurile a mii de copaci din pădure fuseseră dezrădăcinate de furia apelor. Zgomotul rafalelor de ploaie de pe acoperişul cabanei acoperise vaietele mamei şi primele ţipete ale copilului. În acea noapte, se poate ca Spiritul furtunii să se fi încarnat în ea. Fetei îi plăcea să o sfideze, aşa cum o făcea acum. Uitase de tot, în afară de splendida putere a naturii. Sufletul ei, pe jumătate sălbatic,

tresărea la zgomotul şi la focul furtunii. Deseori, îşi ridica braţele dezgolite şi râdea bucuroasă, în vreme ce ploaia diluviană se abătea asupra ei. Chiar şi în clipele acelea, ar fi rămas în picioare, în poieniţa, dacă un geamăt al lui Bari n-ar fi chemat-o. În vreme ce primii stropi mari cădeau în jurul lor cu un zgomot asemănător gloanţelor de plumb, ea se refugie cu Bari la adăpostul copacilor. Odată, nu de mult, câinele suportase o noapte de furtună îngrozitoare, cea în care se ascunsese sub o rădăcină şi văzuse cum fulgerul despicase un copac. Dar, acum, avea o tovarăşă, iar căldura şi apăsarea blândă a mâinii fetei asupra capului şi gâtului său îi dădeau un curaj extraordinar. Mârâia slab împotriva zarvei făcută de tunet. Vroia să se repeadă şi să muşte strălucirile fulgerelor, pentru că ea era acolo. Sub mână, Nepeese îi simţi trupul încordat. Vreme de un minut de calm relativ, ea auzi cum lui Bari îi clănţăneau dinţii, de nervos ce era. Apoi începu să plouă. Nu aşa cum ştia el. Era un potop adevărat. Ploua torenţial, valurile de apă revărsându-se asupra lor din cerul întunecat.

În mai puţin de cinci minute, interiorul adăpostului dintre copaci era inundat. După încă o jumătate de oră de aversă, Nepeese era udă până la piele. Apa i se scurgea pe spate şi pe piept. Pârâiaşe minuscule coborau printre pletele ei, pe deasupra sprâncenelor, a genelor, iar pătura îi era îmbibată de apă ca un burete. Cât despre Bari, el se simţea la fel de rău ca atunci când căzuse în râu, în cursul luptei sale cu Papayouchisiou şi se strângea din ce în ce mai mult sub braţele protectoare ale fetei. Timpul i se păru fără de sfârşit, până ce tunetul gemu departe, către răsărit, iar fulgerele începură să se stingă, apărând din ce în ce mai rar, la mare distanţă de ei. Chiar şi după asta, ploaia mai căzu preţ de un ceas. Apoi încetă la fel de brusc precum începuse.

Cu un râs sacadat, Nepeese se ridică. Apa îi gâlgâia în mocasini, în vreme ce străbătea poieniţa. Nu era atentă la Bari, care o urma. Pe cerul ce se întrezărea printre vârfurile copacilor, ultimii nori de furtună treceau grăbiţi.

Se aprinse o stea, apoi alta. Ramură-de-Salcie se uita la ele, aşteptându-le să apară, până ce deveniră atât de numeroase, că nu le mai puteai număra. Astfel, bezna se risipi. Lumina feerică a astrelor coborî asupra poieniţei, după întunericul furtunii. Nepeese îşi lăsă în jos privirea şi îl văzu pe Bari. Tăcea chitic şi, deşi nu-l ţinea nimeni de cureaua legată la gât, nu fugea.

Aştepta, ud ca o vidră, cu ochii fixaţi asupra ei. Nepeese făcu un pas către el. Ezita.

— Nu fugi, Bari. Te voi lăsa liber. Acum, trebuie să facem focul.

Focul! Oricine altul decât Pierre ar fi zis că era nebună! Nu exista nimic prin pădure care să nu mustească de apă. Din jurul lor, de pretutindeni, apa se scurgea.

— Focul, repetă ea. Să căutăm *waskewi*, Bari.

Cu hainele-i ude lipide de trup, părea o umbră ce traversa poiana umedă, adâncindu-se printre copacii din pădure. Bari se ţinea după ea. Fata se duse drept la un mesteacăn pe care îl reperase în timpul zilei şi începu să-i jupoaie scoarţa.

Aruncă un braţ de coajă lângă *wigwam* şi puse deasupra o grămadă de lemne ude. Din căbănuţă, aduse o sticlă, apoi scoase un chibrit uscat. La primul contact cu flacăra, scoarţa de mesteacăn se aprinse ca hârtia îmbibată cu grăsime. După o jumătate de oră, dacă n-ar fi fost ascuns de copaci, focul s-ar fi văzut de la cabana aflată la o milă distanţă de ei. Cât timp flăcările nu se înălţară până la o duzină de picioare în aer, ea nu încetă să aducă lemne. După aceea, înfipse nişte beţe în pământul moale şi peste ele întinse pătura, ca să o usuce. Apoi, în vreme ce Bari o observa şi căldura focului ridica nori subţiri de abur din veşmintele ei, fata îşi pieptănă pletele. O rochie minunată de mătase o învălui. Îşi scutură părul, ca să se usuce mai repede. Ploaia răcorise atmosfera şi o suflare plăcută venea dinspre copaci, făcând să-i fiarbă sângele în trup. Uită de potop. Uită şi de funcţionarul de la Lacul Bain şi de tot ceea ce-i spusese Pierre. De fapt, ea nu era decât o pasăre a pădurii, o sălbăticiune prin dulcea singurătate a florilor întinse sub picioarele ei. Acolo, în splendoarea acelor ore miraculoase ce urmau furtunii, nu vedea nimic, nu se gândea la nimic primejdios. Dansă în jurul lui Bari, ridicându-şi vălul pletelor în jurul ei, cu ochii luminoşi, zâmbind, trăind întreaga fericire a vieţii, aspirând în plămâni aerul parfumat al pădurii, privind stelele şi cerul minunat de deasupra capului ei. Scoase un oftat greu. Ochii îi străluciră la un gând ce-i trecu prin minte. Încet, gura ei descrise un cerc, un O roşu şi, aplecându-se către Bari, zise:

— Noaptea aceasta va fi linişte şi bine, *Minga*. Da, vom pleca!

Îl chemă cu blândeţe, în vreme ce se furişa cu mocasinii ei uzi, urmând cursul pârâului prin pădure. La o sută de metri de luminiş, ajunse pe malul unui heleşteu. În noaptea aceea, era

liniştit şi adânc, de trei ori mai întins ca înaintea furtunii. Putea auzi încă apele ce se vărsau în el. Pe suprafaţa lui se reflectau stelele. Timp de câteva minute, rămase în picioare pe o stâncă, apele adânci şi reci găsindu-se la şase picioare sub ea. Apoi îşi dădu părul pe spate şi se aruncă precum o săgeată. Bari auzi căderea trupului ei. O jumătate de oră, rămase întins pe burtă, pe malul lacului, să o privească. Uneori, apărea la suprafaţă chiar în faţa lui, înotând în tăcere. Părul ei forma un nor mai întunecat, ce o învăluia. Apoi despica suprafaţa lacului la fel de repede ca lutriile pe care le văzuse şi el. După care se cufunda iar. Inima lui Bari bătea mai tare, în vreme ce o aştepta să se ivească. O dată, fata rămase nevăzută multă vreme. Câinele gemu. Ştia că ea nu era precum castorul sau vidra şi fu tare uşurat când o revăzu la suprafaţă.

Astfel trecu prima lor noapte: furtuna, lacul rece şi adânc, marele foc, la care îşi usca fata veşmintele, un somn de câteva ore. În zori, când se apropiară de cabană, mergeau cu prudenţă. Pe coş nu ieşea fum. Uşa era închisă. Mac Taggart şi Pierre plecaseră.

CAPITOLUL XV
NEPEESE ÎŞI CERE DREPTURILE

Era începutul lui august. După ce Pierre reveni de la Lacul Bain şi încă trei zile, se sărbători cea de-a şaptesprezecea aniversare a naşterii fetei. Îi adusese mai multe lucruri lui Nepeese: panglici pentru păr, botine adevărate pe care le purtau englezoaicele de la Nelson House şi o minunată stofă pentru rochie.

În cele trei ierni pe care le petrecuse la misiune, femeile acelea îi atrăseseră atenţia fetei. Ele o învăţaseră să coasă cu pricepere, să citească şi să se roage. De atunci, Ramurii-de-Salcie îi făcea mare plăcere să le imite. Timp de trei zile, ea lucră încontinuu la noua ei rochie. În ziua aniversării, lui Pierre i se prezentă un veşmânt după ultima modă.

Fata îşi aranjase părul, împodobindu-l cu cochilii strălucitoare, strângându-l în coc, după cum văzuse la Yvonne, cea mai tânără dintre englezoaice. În mătasea impunătoare a pletelor sale, pusese o crenguţă verde cu o floare-de-foc purpurie. În continuarea strălucirii ochilor ei şi carnaţiei vii a buzelor şi obrajilor, se afla superba rochie roşie, mulată pe formele trupului ei minunat, conform stilului ce fusese în vogă cu două ierni în urmă la Nelson House. Iar după rochia ce-i ajungea puţin sub genunchi, urma capodopera toaletei, ciorapii şi botinele splendide, cu tocuri înalte.

Era un spectacol în faţa căruia zeii pădurilor trebuie să-şi fi simţit inimile oprindu-se. Pierre se învârti în jurul ei, fără să scoată o vorbă, zâmbind. Totuşi, când ea plecă de acolo, urmată de Bari, şchiopătând un pic, din pricina încălţămintei cu care nu era obişnuită, surâsul îi dispăru de pe chipul ce-i rămase inexpresiv.

„Dumnezeule!” murmură el pentru sine, copleşit de un gând ce-l străpungea ca un cuţit ascuţit. „Nu-i curge sângele mamei ei prin vine, ci sânge franţuzesc. Arată ca un înger!”

Pierre se schimbase. În cele trei zile de cât durase croitul, Nepeese fusese prea ocupată ca să observe schimbarea. Pierre, la rândul lui, se chinuise să i-o ascundă. Lipsise zece zile, în timpul călătoriei sale la Lacul Bain şi îi aducea fetei vestea bună că Mac Taggart era foarte bolnav de *pechipoo*, având sângele otrăvit, o noutate ce o făcuse pe Nepeese să bată din palme şi să

râdă de bucurie. Dar el ştia că funcţionarul avea să se vindece şi să revină la cabana lor de la Loon. Şi când avea să apară iar…

Amintindu-şi lucrul acesta, chipul îi deveni rece şi dur, iar ochii îi aruncau fulgere. Gândul îl chinuia, chiar în acele clipe, când râsul fetei, de ziua aniversării ei, îi parvenea ca un cântec. Dumnezeule! În ciuda celor şaptesprezece ani ai ei, nu era decât un copil, o fetiţă. Nu putea ghici imaginile teribile ce-l bântuiau. Iar teama că avea să o smulgă pentru totdeauna din frumoasa ei nepăsare îl împiedica să-i dezvăluie întregul adevăr, pentru ca ea să priceapă totul. Nu, nu avea să facă asta! Conştiinţa sa se lupta cu imensa şi tandra lui dragoste. El, Pierre Duquesne avea să o apere. Ea putea să râdă, să cânte şi să se joace. Nu avea să afle gândurile lui întunecate, iar viaţa nu-i va fi tulburată.

În ziua aceea, veni de la sud Mac Donald, geograful guvernului. Era un bărbat cu păr grizonat, ce râdea din toată inima lui curată. Rămase două zile la Pierre. Îi vorbi Ramurii-de-Salcie de fiicele sale rămase acasă, de mama lor, pe care o adora mai mult ca orice pe lume. Înainte de a pleca în căutarea ultimelor rânduri de pini de Banksian, o fotografie pe Nepeese, aşa cum o văzuse la aniversarea ei, cu părul aranjat după voia ei, cu rochia roşie şi cu botinele cu tocuri înalte. Plecă luând filmele, dar promiţându-i lui Pierre să-i trimită, cumva, pozele. Astfel, destinul lucrează într-un mod ciudat şi aparent inocent, în vreme ce ţese dramele tragediilor sale.

Timp de câteva săptămâni după acest eveniment, urmară zile liniştite la Grey Loon. Au fost zile minunate pentru Bari. La început, se temea de Pierre, apoi începu să-l suporte. În cele din urmă, îl acceptă ca făcând parte din cabană, alături de Nepeese. El deveni umbra Ramurii-de-Salcie. Pierre remarcă ataşamentul lui cu mare satisfacţie.

— Să mai treacă doar câteva luni şi va sări la gâtul factorului, zise el, încet, într-o zi.

În septembrie, când împlini şase luni, Bari era la fel de puternic precum Lupoaica. Avea oase solide, colţi lungi, un piept lat şi fălci ce puteau sfărâma un os ca pe un băţ. Nepeese nu făcea nici o mişcare, fără ca el să se ia după ea. Se îmbăiau împreună în cele două heleştee, cel din pădure şi cel înconjurat de pereţii fisuraţi.

La început, Bari se alarmă când o văzu pe fată sărind de pe peretele de stâncă de unde îl împinsese pe Mac Taggart. După o lună, câinele plonja o dată cu ea, de la o înălţime de peste

douăzeci de picioare.

Luna august era pe trecute, când Bari văzu primul animal din acelaşi neam cu el, în afară de Kazan şi de Lupoaică. În timpul verii, Pierre îşi lăsa câinii liberi, să alerge, pe o insula din mijlocul unui lac, la două sau trei mile depărtare de cabană. De două ori pe săptămână, le dădea de mâncare o plasă plină cu peşte. Într-unul din drumurile lui într-acolo, fu însoţit de Nepeese şi de Bari. Pierre îşi luase biciul lung, din piele de caribu. Se aştepta la o bătaie, dar nu se întâmplă astfel. Bari se alătură haitei ce se lupta pentru peşte şi mâncă alături de câini. Asta îi plăcu mai mult ca orice altceva lui Pierre.

— Va fi un câine bun pentru sanie, zise el. Ar fi bine să-l lăsăm o săptămână cu haita, draga mea.

Deşi nu-i prea convenea, Nepeese fu de acord. În vreme ce câinii mâncau încă peşte, ei doi se întoarseră acasă. Barca se îndepărtă fără zgomot, mai înainte ca Bari să afle că fusese păcălit. De îndată ce înţelese cum stăteau lucrurile, se aruncă în apă şi înotă după ei, iar Nepeese îl ajută să urce în barcă.

La începutul lunii septembrie, un indian ce trecea pe acolo îi aduse lui Pierre veşti despre Mac Taggart. Funcţionarul fusese foarte bolnav, cât pe ce să moară din pricina sângelui otrăvit, dar acum se simţea mai bine. În vreme ce toamna revigora atmosfera, o teamă nouă cuprinse inima metisului. Deocamdată, nu-i spuse nimic Ramurii-de-Salcie din ceea ce îl frământa. Ea aproape că uitase de funcţionarul de la Lacul Bain, căci splendoarea şi fiorul toamnei sălbatice îi pătrunseseră în sânge. Se plimba mult cu Pierre, îl ajuta să-şi aşeze noile capcane ce aveau să-i fie de folos la căderea zăpezii. În cursul acelor călătorii, era însoţită mereu de Bari. Cea mai mare parte a orelor de răgaz le folosea ca să-l înveţe să tragă la sanie.

Începu exerciţiile cu o curea şi un băţ. Îi trebui o zi întreagă ca să-l facă pe Bari să tragă băţul, fără să se întoarcă, la fiecare pas şi să încerce să muşte. Apoi îi legă altă curea şi îl puse să tragă două beţe. Astfel, treptat, îl învăţă cu harnaşamentul saniei. După cincisprezece zile, trăgea, cu eroism, orice îi lega ea.

Pierre aduse acasă doi câini de pe insulă. Bari îşi făcu ucenicia alături de ei şi ajută să fie mişcată din loc o trăsurică goală. Nepeese era în culmea bucuriei. În ziua în care căzu prima zăpadă, ea bătu din palme şi îi strigă lui Pierre:

— Pe la mijlocul iernii, va fi cel mai bun câine din haită, tată!

Era momentul în care Pierre putea să-i spună ce avea pe

suflet. Zâmbi. Dumnezeule! Bestia de factor de la Lacul Bain nu va fi nebun de furie când va vedea cum fusese înşelat? Totuşi, se chinui să vorbească liniştit şi firesc.

— Te voi trimite la şcoala de la Nelson House în iarna asta, draga mea, zise el. Bari te va conduce până acolo, la căderea zăpezii.

Ramură-de-Salcie înnoda cureaua lui Bari. Ea se ridică încet şi-l privi fix pe Pierre. Ochii îi erau mari, întunecaţi, gravi.

— Nu mă duc, tată.

Era pentru prima oară când vorbea astfel, pe un asemenea ton. El tresări şi de-abia putu suporta privirea ochilor ei. Nu ştia să se prefacă. Fata citi tot pe chipul lui. I se păru că ea aflase ce avea pe suflet şi că se maturizase deodată, în faţa lui. Respiraţia îi era sacadată. Nepeese nu aşteptă să i se ceară explicaţii.

— Nu mă duc! repetă ea, cu încăpăţânare, apoi se aplecă asupra lui Bari.

Pierre ridică din umeri şi se uită la ea. La urma urmei, nu era fericit? Nu ar fi suferit, dacă ea ar fi plecat de lângă el? Se apropie de fată şi, cu multă delicateţe, îi puse mâna pe părul strălucitor. Ramură-de-Salcie se întoarse şi îi zâmbi. Între ei, răsunau fălcile lui Bari, care spărgea ceva între colţi, cu botul alături de braţul fetei.

Pentru prima oară după multe săptămâni, universul i se păru lui Pierre plin de soare. Când se întoarse la cabană, mergea mai degajat. Nepeese nu avea să plece de lângă el. Începu să râdă pe înfundate. Îşi frecă mâinile. Teama lui de funcţionarul de la Lacul Bain dispăruse. De la uşa cabanei, se întoarse să se uite la Nepeese şi la Bari.

— Domnul fie lăudat! murmură el. Pierre Duquesne ştie ce e de făcut.

CAPITOLUL XVI
GLASURILE NEAMULUI SĂU

Septembrie era pe trecute, când Mac Donald, geograful, reveni la Lacul Bain. El nu rămase decât o noapte. Fără să-şi dea seama că turna gaz pe foc, îi dădu factorului poza fetei.

— Dacă i-o puteţi duce, într-o zi, Ramurii-de-Salcie, v-aş rămâne îndatorat, îi zise el lui Mac Taggart. I-am promis o fotografie. Tatăl ei se numeşte Pierre Duquesne. Poate că îl cunoaşteţi, iar fata…

La Grey Loon, Pierre şi Nepeese erau ocupaţi cu diverse treburi, atât de ocupaţi că, uneori, metisul uita de temerile sale legate de funcţionarul de la Lacul Bain, iar ea nu se mai gândea defel la el. Era „Luna Roşie” şi oamenii se înfiorau la gândul şi la plăcerea vânătorii hibernale. Nepeese pregătise, pentru o sută de capcane, grăsime de caribu amestecată cu cea de castor, în vreme ce metisul făcuse cursele ce trebuiau amplasate în locurile ştiute doar de el. Când pleca de la cabană pentru o călătorie de mai multe zile, Nepeese îl însoţea. Dar la cabană erau multe de făcut. Aşa cum se obişnuia pe teritoriile din nord-est, Pierre nu-şi începea preparativele înainte de a simţi în aer gustul toamnei. Trebuia să-şi aranjeze încălţămintea de sezon, să taie lemne pentru iarnă, să repare cabana, să facă hamuri noi, să-şi ascută cuţitele, să-şi fasoneze mocasinii, să-şi pună la punct o mulţime de lucruri, să verifice dulapul pentru alimente din spatele locuinţei unde, de când începea frigul şi până se termina, stăteau atârnate bucăţile de vânat, de caribu şi de elan, necesare familiei, ba chiar şi peştele pentru câini, când acesta nu se găsea în cantităţi suficiente în anotimpul rece.

În mijlocul acelor pregătiri, Nepeese era obligată să-i acorde mai puţină atenţie lui Bari, decât în cursul săptămânilor anterioare. Nu se mai jucau la fel de mult. Nu mai făceau baie, căci dimineaţa un strat gros de brumă acoperea apa şi pământul. Nu mai umblau prin pădure în căutarea florilor şi a fructelor sălbatice. Uneori, ore în şir, Bari stătea culcat la picioarele fetei şi îi vedea degetele subţiri împletind rapid şireturile încălţămintei ei. Uneori, Nepeese se oprea să se aplece asupra lui, să-i pună mâna pe cap şi să-i vorbească, fie în blândul ei limbaj cree, fie în engleză, sau în franceză.

Bari îi înţelegea intonaţiile glasului, mişcările buzelor, ale trupului, gesturile, schimbările stării sufleteşti, care-l bucurau sau îl întristau şi pe el. Ştia ce însemna zâmbetul ei. Se agita şi se învârtea deseori în jurul fetei, ca să-şi exprime bucuria, atunci când ea zâmbea. Fericirea lui Nepeese era şi a lui. Un cuvânt sever de-al ei, ce îi era adresat, era mai rău decât o lovitură.

De două ori, Pierre îl lovise şi de două ori Bari se dăduse înapoi şi îl sfidase, arătându-şi colţii, cu un mârâit furios. Blana i se ridicase pe spinare de parcă era o perie. Dacă vreun alt câine ar fi făcut asta, Pierre l-ar fi bătut rău de tot. Ar fi însemnat revoltă şi omul trebuie să fie stăpânul. Dar Bari fusese întotdeauna iertat. O atingere a mâinii fetei şi blana de pe spinare se culca lent, iar mârâitul înceta.

Pierre părea destul de mulţumit.

— Dumnezeule! Nu mă voi aventura niciodată să-l îmblânzesc, murmura el, ca pentru sine. Este un sălbatic, o fiară, dar o ascultă orbeşte. Pentru ea, ar ucide.

De aceea, Bari nu ajunse câine de sanie. Era liber să facă tot ce vroia. Nu stătea legat, ca alţii. Nepeese era bucuroasă, dar nu ghicise gândurile ascunse ale tatălui ei. Nu ştia de ce Pierre menţinea o anumită distanţă faţă de Bari, ba chiar o agresivitate în relaţiile dintre ei doi, ce ajungea, uneori, până la ură. Asta se datora abilităţii şi vicleniei tatălui ei. Metisul îşi zicea: „Dacă mă va urî pe mine, îi va urî şi pe ceilalţi oameni. *Meyoo*! Asta e o treabă bună!”

În acest fel, încerca să-i asigure viitorul fetei sale.

O dată cu venirea zilelor reci şi a nopţilor glaciare, cu lună roşie, în Bari se produse o schimbare. Era inevitabilă. Pierre ştiuse că avea să se întâmple aşa. În prima seară în care Bari se aşeză pe labele din spate şi începu să urle la lună, o pregăti pe Nepeese pentru cele ce aveau să urmeze.

— E un câine sălbatic, fata mea, îi spunea el. E pe jumătate lup şi va asculta chemarea celor din neamul lui. Va pleca în pădure. Uneori va dispărea. Dar nu trebuie legat. Se va întoarce, Ka, se va întoarce.

Şi îşi freca mâinile, bucuros, sub clar de lună.

Chemarea neamului ajunse la Bari, ca un hoţ ce se furişează cu precauţie într-un loc interzis. La început, n-o înţelese. Era nervos şi puţin bolnav, atât de agitat, că Nepeese auzi, de câteva ori, cum plângea prin somn. Aştepta ceva. Ce?

Pierre ştia şi zâmbea misterios. Apoi se întâmplă. Într-o noapte

minunată, cu bolta plină de stele, luminată de lună, cu pământul acoperit de o haină albă de nea, de departe, de foarte departe, răsună chemarea haitei. Din când în când, în timpul verii, ascultase chemarea vreunui lup singuratic, dar acum era vorba de întreaga haită. Urletele ajunseră până la el, prin liniştea şi misterul nopţii, vestind cruzimea ce prindea viaţă la fiecare apariţie a lunii roşii, încă din negura timpurilor.

Pierre ştia că, în sfârşit, se va întâmpla ceea ce aştepta. Curând, o pricepu şi Bari. Muşchii îi vibrau ca nişte corzi întinse, în vreme ce stătea sub clar de lună, privind în direcţia de unde venea semnalul misterios. Putea fi auzit cum schelălăia încet. Pierre, apropiindu-se de el, ca să-l vadă prin lumina slabă a nopţii, observă că tremura.

— E *Mee-koo*, îi şopti el fetei.

Ceea ce însemna chemarea sângelui care clocotea tot mai aprig prin vinele lui Bari. Nu era doar chemarea neamului său, ci şi cea a lui Kazan şi a Lupoaicei Cenuşii, a strămoşilor lui începând din negura vremurilor.

Asta spusese Pierre în şoaptă. Şi avea dreptate. În noaptea poleită, Nepeese aştepta, căci pusese miza cea mai mare şi vroia să afle dacă pierdea sau câştiga. Nu scoase nici o vorbă şi nu răspunse cuvintelor misterioase ale lui Pierre, ci îşi ţinu respiraţia şi se uită la Bari, în vreme ce, treptat, dispărea în întuneric. Atunci se ridică, îşi înălţă privirea, iar ochii ei rivalizau cu strălucirea stelelor.

— Bari! strigă ea. Bari!

Câinele ajunsese deja la liziera pădurii. Ea oftă de două ori, înainte ca el să se întoarcă. Dar câinele alergă drept la Nepeese, ca o săgeată şi gemu când ajunse în faţa ei. Nepeese îl mângâie pe cap.

— Ai dreptate, tată, zise ea. Se va duce la lupi. Dar se va întoarce. Nu va pleca niciodată multă vreme de lângă mine.

Mângâindu-l cu o mână, cu cealaltă arătă înainte prin întuneric, spre pădure.

— Du-te şi caută-i, Bari! murmură ea. Dar trebuie să te întorci. Trebuie! *Cheamao!*

Împreună cu Pierre, se întoarse în cabană. Închiseră uşa după ei. Bari rămase singur. Putea să audă zgomotele nopţii, zăngănitul lanţurilor cu care erau legaţi câinii, mişcarea nervoasă a trupurilor lor, fâlfâitul unor aripi, ba chiar respiraţia întunericului. Noaptea aceea, deşi atât de tăcută, părea vie.

Înainta iar. La marginea pădurii se opri o clipă, ca să asculte. Vântul se schimbase, aducând un urlet ce-ţi îngheţa sângele în vine. Departe, către vest, un lup singuratic îşi întorsese botul spre cer şi răspundea la chemarea haitei. De la răsărit, ajunse până la cabană un alt urlet, atât de îndepărtat, că părea un ecou ce murea în imensitatea nopţii.

Un geamăt stins, slab, se auzi din gâtlejul lui Bari. Îşi ridică botul. Deasupra lui, urca pe cer luna roşie. Fu cuprins de fiorul misterului ce ascundea încă lumea dinaintea lui. Geamătul i se ridică în gâtlej. Treptat, crescu în volum, până ce urletul lui se înălţă către stele. Din cabană, Pierre şi Nepeese îl auziră. Metisul ridică din umeri.

— A plecat, zise el.

— Da, a plecat, tată, răspunse fata, care se uita pe fereastră.

CAPITOLUL XVII
HAITA

Întunericul pădurii nu-l mai speria pe Bari, ca altădată. În acea noapte, urletul lui de vânătoare se înălţase către lună şi către stele. Prin el, îşi exprimase pentru prima oară dispreţul faţă de noapte şi depărtare, faţă de provocarea întregii sălbăticii, prin acceptarea fraţilor săi. Urletul lui şi răspunsul la acesta îl făceau să simtă o nouă forţă: triumful final al firii sale îi impunea siguranţă, lipsa de teamă faţă de păduri şi de făpturile din acestea stârnea spaima celorlalţi faţă de neamul lui.

Acolo, departe de cabană şi de influenţa fetei, se găsea tot ce dorea sângele lui de lup: tovărăşia fraţilor săi, fiorul aventurii, sângele vânatului. Fugi prin întuneric spre nord-vest, târându-se pe sub tufe, cu coada lăsată în jos, cu urechile ciulite, ca un lup, atunci când urmează o pistă nocturnă. Hoarda se îndrepta către nord şi mai repede decât el, astfel că, după un ceas, n-o mai auzi. Dar urletul lupului singuratic dinspre vest răsună mai aproape. De trei ori, Bari îi răspunse. După o oră, auzi iar haita, care se îndrepta acum către sud. Pierre ar fi înţeles uşor asta. Prada găsise scăpare, undeva unde exista un râu sau un lac, iar acei *makekuns* porniseră după alt vânat.

În momentele acelea, pe Bari îl despărţea doar un sfert de milă de lupul singuratic. Acesta din urmă era bătrân, dar inteligent şi cu o experienţă bogată. El se îndepărtă în direcţia celor ce vânau, scurtând drumul şi devansând astfel haita cu o jumătate sau chiar trei sferturi de milă. Bari mai avea multe de învăţat. Ca urmare a nepriceperii lui, de două ori, în mai puţin de o jumătate de ceas, se găsi foarte aproape de haită, dar nu reuşi să ajungă la aceasta. Se instală apoi o perioadă lungă şi apăsătoare de linişte. Hoarda îşi ucisese prada şi o sfâşia pe tăcute.

În restul nopţii, cel puţin până ce luna porni către apus, Bari rătăci de unul singur. Mersese mult de la cabană până acolo. Drumul îi fusese nesigur şi plin de ocolişuri, dar nu se gândea că se rătăcise. În ultimele două, trei luni, în el se dezvoltase un deosebit simţ al orientării, la fel ca la porumbeii ce zboară în linie dreaptă până la cuibul folosit în alţi ani. N-o uitase pe Nepeese. De vreo zece ori îşi întorsese capul, gemând. Întotdeauna privea

în direcţia în care se găsea cabana. Dar de întors, nu se întoarse. În vreme ce noaptea trecea, căuta să descopere taina încă necunoscută. Foamea ce îl cuprinse la apusul lunii şi la ivirea zorilor nu era destul de ascuţită ca să-l facă să pornească după hrană. Era ger. Parcă se făcu mai rece, atunci când se stinseră luna şi stelele. Sub labele lui, ce păreau încălţate în vată, se găsea, mai ales prin luminişuri, un strat alb şi gros de chiciură în care-şi lăsa urmele paşilor. Mersese hotărât preţ de câteva ore, parcursese multe mile şi, la ivirea zorilor era obosit.

Într-o poieniţă luminată de aurora îngheţată, se găsea o depresiune circulară, la poalele unui deal, către răsărit. Cu capul întors spre el, îl aştepta, în vreme ce ieşea din întuneric, adulmecând cu botul ei ascuţit, Maheegun, tânăra lupoaică. Bari nu-i simţise prezenţa, dar o zări de îndată ce ieşi dintre copacii ce străjuiau depresiunea. Se opri atunci şi, timp de un minut, ramaseră şi unul şi celălalt nemişcaţi, cu respiraţia oprită. Între ei exista o diferenţă de vârstă de cincisprezece zile, dar Maheegun era mult mai mică decât el. Trupul ei avea aceeaşi lungime, dar se dovedea mai slăbuţ. Se ţinea pe picioarele ei subţiri, care se asemănau cu cele ale unei vulpi. Curbura spinării se asemăna cu cea a unui arc de-abia întins, semn că egala în alergare viteza vântului. Era gata să fugă, chiar atunci când Bari făcu primii paşi către ea. După aceea, foarte lent, trupul i se destinse. Pe măsură ce Bari se apropia, urechile ei îşi pierdură mobilitatea şi redevenără orizontale. El înaintă spre lupoaică fără grabă. După câteva clipe, îşi miroseau boturile.

*

Când se ivi soarele, o jumătate de oră mai târziu, se aflau într-o poiană îngustă, la poalele dealului. Din locul în care se găseau, dominau pădurea. Dincolo de aceasta, în zare, se vedea o câmpie sălbatică şi accidentată, acoperită de o haină de chiciură, ca linţoliul unei stafii. Razele roşiatice ale soarelui aduceau peste poiană o căldură plăcută ce creştea pe măsură ce astrul zilei se ridica. Clipe în şir, nici Bari, nici Maheegun nu avură poftă să se mişte. Un ceas sau două, rămaseră întinşi, ca să se încălzească într-o scobitură, uitându-se în jos, cu ochi întrebători, către câmpia accidentată ce se întindea sub ei ca o mare imensă. Maheegun vroia să ajungă şi ea la haita care vâna, dar nu reuşise, întocmai ca şi Bari.

De vreo douăsprezece ori, el se ridică şi adulmecă în jurul lupoaicei, ce stătea culcată la soare. Îi atinse blana moale cu

botul. O vreme, ea nu-l băgă în seamă. Apoi, când plecă, îl urmă. Toată ziua, rătăciră şi se odihniră împreună. Iar noaptea veni din nou. De această dată, nu se vedeau nici luna, nici stelele. Norii veneau încet dinspre nord şi est. Vârfurile copacilor fremătau datorită unui vânt slab, în vreme ce noaptea devenea mai adâncă. Începu să ningă, cu fulgi mari, în tăcere. Nu era frig, dar liniştea domina totul.

Din pricina liniştii, Bari şi Maheegun înaintau doar câţiva paşi, apoi se opreau să asculte. În asemenea ocazii, toţi prădătorii pădurii ies la vânat. Era prima căderea serioasă de zăpadă. Pentru toate carnivorele sălbatice ale pădurii, ninsorile însemnate reprezintă carnavalul iernii, adică vânătoare, aventura barbară din timpul nopţilor nesfârşite, războiul înverşunat dus pe cărările îngheţate. Trecuse pacea din cursul primăverii şi a verii. De la orizont vine chemarea nordului, ce invită toate carnivorele la vânătoarea cea lungă. De la primele ei semne, vieţuitoarele nu se mişcă decât foarte puţin noaptea, cu prudenţă şi teamă.

Datorită tinereţii lor, lucrurile acelea erau noi pentru Maheegun şi Bari. Sângele le circula cu viteză prin vine, picioarele li se mişcau cu uşurinţă, urechile lor vibrau la cele mai slabe sunete. La începutul ninsorii, simţeau ritmul excitant al unei vieţi noi. Îi atrăgea. Îi incita aventura în misteriosul alb al omătului tăcut. Împinşi de năvala tinereţii, ei continuau să înainteze. Zăpada deveni mai groasă sub picioarele lor. În poieni, se scufundau până la genunchi. Ninsoarea nu se oprea. Ca o perdea albă, cădea mereu din cer. De abia pe la miezul nopţii încetă. Norii se deplasau în derivă pe sub lună şi stele. Multă vreme, Maheegun şi Bari rămaseră nemişcaţi, uitându-se de la înălţimea unei culmi pleşuve către lumea minunată ce se întindea la picioarele lor. Niciodată nu putuseră vedea atât de departe, mai ales că le lipsea lumina zilei. Sub ei se întindea o câmpie. Puteau să-i vadă pădurile, dar şi copacii izolaţi ce apăreau din zăpadă ca nişte fantome, un râu, lipsit încă de gheaţă, ce lucea ca sticla la apropierea de o flacără. Bari înaintă către acesta. Avea poftă să se tăvălească prin zăpadă, să latre, să-şi ridice capul şi să urle cum făcuse când fusese lună roşie, nu de mult, la cabană. Dar ceva îl reţinea. Poate prezenţa lupoaicei. Ea îi primea cu răceală atenţiile. O dată sau de două ori, chiar păru speriată. Bari îi auzi clănţănitul dinţilor în timp ce urcaseră dealul.

În noaptea precedentă şi în timpul ninsorii, prietenia îi

apropiase foarte mult, dar acum apăruse o misterioasă răceală la Maheegun. Pierre ar fi putut-o explica. Cu zăpada de sub el şi din jurul lui, cu luna şi stelele strălucitoare de deasupra, Bari, ca însăşi noaptea, suportase o schimbare. Blana îi părea din mătase lucitoare. Fiecare fir de păr îi strălucea. Era negru ca smoala. Asta era! Iar natura încerca să-i spună lupoaicei că, dintre toate fiinţele pe care le urau şi de care se temeau cel mai mult ai ei, cea neagră era pe primul loc. Maheegun, care n-avea experienţă, asculta instinctul, care-i vorbea despre ura dintotdeauna dintre lupul cenuşiu şi ursul negru. Iar blana lui Bari, sub clar de lună şi în zăpadă, era mai neagră chiar decât cea a lui Wakayoo, în zilele când acesta se ghiftuia cu peşti. Câtă vreme parcurseseră imensitatea câmpiei, tânăra lupoaică îl urmase pe Bari fără ezitare. Acum, în comportarea ei existau o reţinere şi o nehotărâre cu totul deosebite. De două ori se opri şi-l lăsă pe Bari să plece, fără să-l mai urmeze.

După o oră de când pătrunseseră pe câmpie, se auzi brusc, dinspre apus, urletul haitei de lupi. Nu era prea departe, la nici o milă de poalele dealului. Schelălăitul intens şi prompt ce urmă primului urlet demonstra că vânătorii cu colţi lungi dăduseră peste o pradă neaşteptată, caribu sau elan, după care se luaseră. Când auzi glasul neamului ei, Maheegun ciuli urechile, apoi porni ca o săgeată. Nu se aştepta să o vadă plecând astfel şi fuga ei rapidă îl lăsase pe Bari la o bună distanţă în urmă. Ea alerga la întâmplare, favorizată de noroc. Timp de cam cinci minute, haita fu atât de aproape de prada sa, că nu mai făcea nici un zgomot. Vânătoarea avea loc nu departe de Maheegun şi de Bari. El se afla la nici şase lungimi de trup în urma tinerei lupoaice, când un trosnet în tufele dinaintea lor îi făcu să se oprească brusc. După zece secunde, căpriorul caribu trecu pe lângă ei ca fulgerul şi se îndreptă către o poiană ce se găsea la numai treizeci de metri de locul unde stăteau ei. Îi putură auzi respiraţia grea, în timp ce dispărea. Apoi se ivi haita.

Când văzu animalele acelea ce treceau cu mare viteză prin faţa lui, inima lui Bari se opri o clipă. O uită pe Maheegun, ca şi faptul că-l părăsise. Luna şi stelele nu mai existau pentru el. Nu mai băga de seamă scârţâitul zăpezii sub labe. Devenise lup, în întregime. Mirosul cald de caribu îi gâdila nările şi dorinţa de a ucide îl ardea ca focul. Porni în urma haitei. Atunci, Maheegun îl devansă cu puţin. Curând, se găsi alături de unul dintre monştrii cenuşii ai haitei. După o jumătate de minut, un nou vânător, ieşit

dintr-un tufiş, alerga după el. Apoi al doilea, al treilea... Uneori, fugea alături de noii săi tovarăşi. Auzi un geamăt nervos din gâtlejurile lor, gurile ce clănţăneau în timpul cursei. Sub clarul de lună dinaintea lui, căpriorul caribu provoca trosnetele tufişurilor ori ale copacilor prăbuşiţi peste care trecea, căutându-şi scăparea. Parcă Bari ar fi făcut parte dintotdeauna din haită.

De când li se alăturase, mulţi alţi lupi, iviţi din pădure, veniseră şi ei lângă ceilalţi. Nici nu fuseseră invitaţi, nici nu fuseseră goniţi. El făcea parte acum dintre flămânzii răufăcători cu picioarele iuţi din pădurile nemuritoare şi botul îi clănţănea de poftă, iar sângele îi fierbea din ce în ce mai tare, pe măsură ce mirosul de caribu era mai intens şi zgomotul produs de el mai apropiat.

I se părea că îl urmăreau pe el, când ajunseră într-o câmpie, o întindere sterilă, lipsită de copaci sau de arbuşti ce lucea sub clar de lună şi de stele. Căpriorul caribu începu să alerge pe covorul de zăpadă neatins până atunci, având un avans de o sută de metri faţă de haită. De acum încolo, cei doi vânători din frunte nu-l mai urmăriră direct, ci porniră, unul mai în dreapta, celălalt mai în stânga prăzii, astfel încât traseele lor să facă un unghi. Haita părea o ceată de soldaţi bine instruiţi ce se desfăcea în două şi se deschidea ca un evantai pentru atacul final. Cele două extremităţi ale evantaiului se îndepărtară pentru a se închide, mai târziu, atât de bine, că cei doi vânători din frunte alergau aproape de caribu, la doar cincizeci sau şaizeci de paşi. Cu îndemânare şi rapiditate, cu o precizie ucigaşă, haita formă un cordon de colţi ca o potcoavă, de care nu se putea scăpa decât fugind drept înainte. Dacă prada s-ar fi întors cu doar un grad spre dreapta ori spre stânga, ar fi fost pierdută. Vânătorii din faţă avură, de atunci încolo, grijă să unească extremităţile potcoavei, până ce unul dintre ei, ori amândoi de o dată să poată da atacul final. Mai departe, lucrurile urmau să se desfăşoare de la sine. Haita avea să încercuiască vânatul.

Bari se găsea în zona de curbură a potcoavei, astfel că era mai în spate. Câmpia prezenta o adâncitură. Drept înainte, se găsea un fir de apă, ce strălucea sub lumina stelelor. Văzându-l, curajul prăzii crescu iar. Patruzeci de secunde ar fi de ajuns pentru descrierea scenei, patruzeci de secunde de luptă supremă pentru viaţă sau de eforturi considerabile pentru a ucide. Bari simţi fiorul acelor clipe şi alergă astfel încât să se apropie de lupii ce formau marginile potcoavei, în vreme ce unul dintre animalele

din fruntea haitei încerca să paralizeze mişcările căpriorului caribu. Nu reuşi însă. Urmă un alt lup. Nici el nu izbuti să sară în spinarea prăzii. Ceilalţi nu avură timp să-i înlocuiască. Bari auzi plonjonul căpriorului în apă. Când fu înconjurat de ceilalţi din haită, spumegând de furie, arătându-şi colţii, deja Mapamoos, tânărul caribu, se aruncase pur şi simplu în râu şi înota cu vioiciune către malul opus. Atunci Bari văzu că se găsea lângă Maheegun. Lupoaica răsufla din greu, cu limba roşie atârnându-i din gură. Uitându-se la el, îşi arătă colţii, în timp ce încerca să muşte şi se îndepărtă până în mijlocul haitei furioase că nu prinsese decât vântul. Lupii erau supăraţi, dar Bari nu-şi dădu seama. Nepeese îl învăţase să treacă prin apă ca o vidră şi nu pricepea de ce se opriseră ceilalţi în faţa unui râu îngust. El sări în apă şi se cufundă până la burtă, dar ceilalţi nu-l urmară, spre mirarea lui. În plus, era negru. Reveni la mal, printre ei şi, pentru prima dată, îl priviră cu atenţie. Agitaţia lor încetă. Un nou şi neaşteptat interes îi făcu să rămână ţepeni. Puţin mai încolo, Bari o văzu pe Maheegun, lângă care se afla un lup cenuşiu. Se duse iar la ea. De această dată, ea nu-şi mai ridică urechile. Apoi, mârâind cu răutate, sări la el să-l muşte. Colţii pătrunseră în pielea delicată a umărului şi Bari gemu. În clipa următoare, lupul cenuşiu şi mare îl atacă.

Luat pe neaşteptate, Bari fu trântit. Colţii lupului îi căutau beregata. Dar în vinele lui curgea sângele lui Kazan. Avea carnea, oasele şi nervii tatălui său. Pentru prima dată în viaţă se bătu precum Kazan, care înfruntase, odinioară, râsul pe Stânca Soarelui. Era tânăr, avea încă multe de învăţat despre luptă, dar fălcile lui păreau din fier, asemenea capcanelor puse de Pierre ca să prindă urşii. În inimă simţea o ură subită şi oarbă, o dorinţă de a ucide ce domina frica sau teama de durere.

Dacă înfruntarea ar fi avut loc în condiţii corecte, Bari ar fi obţinut victoria, în ciuda tinereţii sale şi a lipsei de experienţă. Dacă totul ar fi decurs în mod cinstit, haita ar fi trebuit să aştepte rezultatul luptei. Legea lupilor interzice amestecul când doi dintre ei se bat. Dar Bari era negru. Era, aşadar, un străin, un nepoftit, o făptură pe care ei o băgaseră în seamă abia când sângele le clocotea de furie şi de dezamăgire, pentru că prada le scăpase.

Un alt lup atacă, mişeleşte, din lateral. În vreme ce Bari stătea în zăpadă şi fălcile sale zdrobeau laba din faţă a primului adversar, întreaga haită sări asupra lui. În urma unui asemenea

atac, tânărul caribu ar fi pierit în mai puţin de un minut. Găsindu-se, din fericire, sub primii săi doi adversari, Bari scăpă pe moment, fără să fie sfâşiat dintr-o dată. Acum ştia că se lupta să

O porţiune de mal se prăbuşi, luând cu ea pe Bari şi jumătate din haită...

aprigă a colţilor ce i se înfigeau în carne. Se sufoca. O sută de cuţite păreau să-l jupoaie. Totuşi, în ciuda groazei şi a disperării, nu scoase nici un sunet, nu urlă, nu se văită. Peste o jumătate de minut ar fi fost mort. Noroc de faptul că lupta se ducea pe malul râului. Slăbit din pricina afluxului torentelor de primăvară, o porţiune de mal se prăbuşi, luând cu ea pe Bari şi jumătate din haită. Într-o clipă, Bari îşi aminti de râu şi de fuga căpriorului. Un timp foarte scurt, zăpăceala îl eliberă de restul haitei. Profitând de momentul acela, sări peste spinările cenuşii ale duşmanilor săi până în apa adâncă a râului. După el, o jumătate de duzină de guri se închiseră fără să apuce ceva. La fel cum îl salvase pe caribu, firul de apă ce strălucea sub lumina lunii şi a stelelor îl scăpă şi pe Bari.

Râul nu avea mai mult de o sută de paşi lăţime. Bari îl trecu foarte greu, după ce fusese cât pe ce să fie ucis de haită. Până atunci nu-şi dăduse seama de gravitatea rănilor sale. Deocamdată nu se putea folosi de una dintre labele din spate. Partea din faţă a umărului său stâng era sfâşiată până la os. Capul şi trupul îi erau sfârtecate. În timp ce se îndepărta încet de râu, lăsa în urma lui o dâră însângerată. Sângele i se scurgea de pe fălci, ca şi de pe limbă. La fel se întâmpla cu picioarele, şalele, burta şi urechile sale, dintre care una era tăiată ca de cuţit, pe o lungime de două degete. Nu-şi mai dădea seama exact de ceea ce făcea. Parcă îi trăsese cineva o pânză întunecată peste ochi. Nu auzi, ceva mai târziu, răsunând urletul de frustrare al haitei rămasă pe celălalt mal. Pe jumătate mort, înainta târându-se până ce, din fericire, ajunse la un grup de brazi piperniciţi. Când se văzu acolo, se prăbuşi epuizat.

*

Toată noaptea aceea şi până în miezul zilei următoare, Bari rămase întins, fără să se mişte. Sângele îi ardea din pricina febrei. Trupul îi era din ce în ce mai fierbinte, ceea ce însemna că, în curând, avea să moară. Dar, după câteva ore, temperatura începu să descrească, iar viaţa învinse.

Pe la prânz, porni la drum. N-avea putere şi se clătina pe picioare. Îşi târa laba din spate şi durerile nu-l părăseau. Dar ziua

era splendidă. Soarele încălzea pământul. Zăpada se topea. Cerul părea o nesfârşită mare albastră, iar torentele vieţii îi alergau iar, călduţe, prin trup. Acum însă, dorinţele i se schimbaseră, iar căutările sale se sfârşiseră. O furie roşie îi ardea în ochi, în vreme ce mârâia, gândindu-se la bătaia din acea noapte. Lupii nu mai erau neamurile lui. Niciodată nu avea să mai răspundă la chemarea lor. Urletul haitei nu avea să mai trezească în el dorinţa atavică de a vâna. În el se născuse ceva nou, o ură fără sfârşit faţă de lupi, ce avea să crească până va deveni o obişnuinţă de zi cu zi, reclamând răzbunarea împotriva neamului lor. Noaptea trecută se dusese la ei ca prieten. Azi era un surghiunit. Sfâşiat şi bătut, ducea cu sine stigmatul pentru tot restul vieţii, din care reţinuse lecţia primită în sălbăticie. A doua zi şi în cele ce vor urma, cât va trăi, avea să-şi amintească de lecţia aceea.

CAPITOLUL XVIII
FUNCŢIONARUL SE HOTĂRĂŞTE

În cabana de la Grey Loon, în a patra noapte de absenţă a lui Bari, Pierre îşi fuma pipa, după ce mâncase o supă din carne de caribu, pe care-l vânase de curând, iar Nepeese asculta povestea acestei vânători, când un zgomot dinspre uşă le atrase atenţia. Când deschise, fata se trezi faţă în faţă cu Bari. Strigătul de uimire de pe buzele ei se stinse de îndată, iar Pierre tresări, de parcă nu putea crede că făptura jalnică care se întorsese era câinele-lup.

Trei zile şi trei nopţi acesta nu mâncase nimic. Nu putuse vâna din pricina labei pe care o târa încă după el. Urmările acestei perioade se citeau pe trupul şi pe chipul lui. Plin de cicatrice în urma luptei, acoperit de cheaguri de sânge uscat ce-i atârnau încă de părul lung, avea un aspect ce, în final, îi smulse fetei un suspin lung. Un zâmbet ciudat descreţi chipul lui Pierre, în vreme ce se ridica încet din fotoliul său şi, uitându-se mai atent la Bari, îi zise fetei:

— Dumnezeule! Da, s-a dus la haita de lupi. Nepeese, fiarele alea au sărit pe el! N-a fost o lupta între doi lupi, ci una cu toată haita! E sfâşiat şi rupt în cincizeci de locuri. Dumnezeule, cum de mai trăieşte?

În vocea lui Pierre se ghiceau uimirea şi surpriza. Era sceptic, totuşi, nu-şi credea ochilor. Ceea ce se întâmplase era un miracol. O clipă, nu scoase nici un cuvânt, ci se uită în tăcere, în timp ce Nepeese lăsă deoparte mirarea, pentru a-l îngriji şi a-i da ceva de mâncare lui Bari. După ce câinele-lup devoră ca un flămând un rasol de carne rece, ea începu să-i spele rănile cu apă călduţă, apoi i le unse cu grăsime de urs, vorbindu-i, în acest timp, în blândul grai cree. După durere, foame, după trădarea celor pe care-i credea din neamul lui, Bari fusese primit cum nu se poate mai bine. În acea noapte, dormi la picioarele Ramurii-de-Salcie. În dimineaţa următoare, Nepeese se trezi din pricină că el o lingea pe mână.

*

De atunci, prietenia lor, întreruptă de dezertarea vremelnică a lui Bari, fu reluată. Ataşamentul lui deveni şi mai mare. El plecase de lângă Ramură-de-Salcie, o părăsise ascultând

chemarea haitei. Uneori parcă îşi dădea seama de marea lui trădare şi încerca să-şi repare greşeala. O schimbare importantă avea loc în fiinţa lui. Umbla după Nepeese ca o umbră. În loc să doarmă noaptea în adăpostul din lemn de brad pe care i-l făcuse Pierre, îşi săpase el singur un sălaş lângă uşa cabanei. Pierre credea că-l înţelegea din ce în ce mai bine, dar, în realitate, cheia misterului se găsea chiar în Bari.

Nu se mai juca aşa cum făcuse înainte de a pleca în pădure. Nu mai vâna beţe şi nu mai alerga până ce nu mai putea doar de plăcere. Copilăria reprezenta o etapă încheiată. În locul ei apăruse o adoraţie imensă şi o mare tristeţe, generate de afecţiunea lui pentru fată şi de ura faţă de haită. De câte ori auzea urletul vreunui lup, un mârâit de furie îi ieşea din gâtlej şi îşi arăta colţii. Era atât de ameninţător, că Pierre îl cam ocolea. O atingere uşoară din partea fetei îl potolea.

După o săptămână sau două, iarna îşi intră complet în drepturi. Pierre reîncepu drumurile către capcanele sale. Nepeese făcuse cu el o înţelegere pentru perioada iernii. Pierre o luase ca asociat. O capcană din cinci era a ei. Ceea ce aveau să prindă sau să împuşte urma să o apropie pe Ramură-de-Salcie de realizarea unui vis minunat. Pierre îi promisese că, dacă vor avea în iarna aceea noroc destul, vor coborî împreună, pe la sfârşitul zăpezii, până la Nelson House, ca să-i cumpere un pian. Dacă acesta ar fi fost deja vândut, urmau să muncească încă o iarnă, ca să-i ia un altul. Din acest motiv, Nepeese era tare entuziasmată şi inspecta mereu zonele cu capcane. Din partea lui Pierre, era un gest diplomatic, fiindcă el şi-ar fi dat şi sufletul să-i cumpere fetei un pian. Se hotărâse să i-l ia, fie că aveau să prindă ceva, sau nu în capcanele lor.

Asocierea îi oferea fetei o ocupaţie ce îi dădea mereu de lucru. Metisul o făcuse să înţeleagă că îi devenise însoţitoare la drum şi la vânătoare. Aceasta era dorinţa lui: să o ştie alături de el şi să nu o lase singură la cabană, atunci când trebuia să plece. Ştia că Mac Taggart avea să se întoarcă la Grey Loon de mai multe ori în timpul iernii. Câinii săi erau rapizi şi drumul era destul de scurt. Când avea să vină Mac Taggart, Nepeese nu trebuia să fie singură acolo.

Zona cu capcane se întindea de la nord către vest, pe o distanţă de cincizeci de mile. Cam patru capcane de feluri diferite se găseau pe parcursul unei singure mile. Drumul ce trecea pe la ele era întortocheat, mergând de-a lungul unor râuri,

pentru a prinde vidre, nevăstuici, jderi, pătrunzând apoi prin adâncul pădurii, ca să captureze pisici sălbatice şi râşi, traversând lacuri şi limbi de pământ uscate, măturate de furtună, unde cădeau în cursă lupi şi vulpi.

Pe la jumătatea acelui drum, Pierre ridicase o cabană din lemn. La capătul lui, făcuse alta. Într-o zi, trebuiau să străbată douăzeci şi cinci de mile. Distanţa nu era mare pentru metis, nici prea dificil de parcurs de către fată, după un antrenament de câteva zile. În timpul lunilor octombrie şi noiembrie, ca şi în cea mai mare parte a lui decembrie, ei străbătură regulat acest traseu, fiindu-le necesare câte şase zile pentru un tur complet. Le rămânea, de fiecare dată, o zi de odihnă la Grey Loon şi o alta la cabana de la capătul drumului. Pentru Pierre, munca din timpul iernii era o adevărată afacere, fiind ocupaţia celor ca el de multe generaţii. Pentru Nepeese şi Bari însemna o activitate plăcută şi entuziasmată. Iar metisul nu le putea interzice veselia de care dădeau dovadă. Era contagioasă şi, timp de trei luni, a fost fericit alături de ei, cum nu mai fusese de când soarele apusese în seara în care murise prinţesa, nevasta lui. Au fost luni minunate. Blănurile erau numeroase, iar gerul se dovedea constant, modificările vremii nefiind de natură să le creeze neplăceri. Nu doar că Nepeese ducea câte un pachet pe umăr, ca să-i uşureze sarcina lui Pierre, dar îl învăţase şi pe Bari să care nişte coşuri, de o parte şi de alta a spinării sale. În acele coşuri, se puneau momelile.

*

În cel puţin una din trei capcane, găseau mereu ceea ce Pierre numea „fleacuri”: iepuri, bufniţe, veveriţe. Acestea, după ce erau jupuite sau jumulite, foloseau drept momeală pentru capcanele dispuse în continuare. La sfârşitul lui decembrie, pe când se întorceau la Grey Loon, Pierre se opri brusc la vreo doisprezece paşi înaintea fetei şi se uită la zăpadă. Fusese călcată de rachete, iar călătorul se îndrepta către cabana lor… Timp de o jumătate de minut, metisul nu zise nimic. Nici măcar un muşchi de pe faţă nu i se clinti, cât se uită la urmele acelea. Ele veneau în linie dreaptă dinspre nord, unde se găsea Lacul Bain. Existau şi urme de cizme înalte, iar paşii erau cei ai unui bărbat voinic. Înainte ca Pierre să scoată vreun cuvânt, Nepeese ghicise ce însemna asta.

— Domnul funcţionar de la Lacul Bain, zise ea.

Bari adulmeca neîncrezător urmele ciudate. Apoi mârâi, iar

Pierre zise, ridicând din umeri:

— Da, domnul!

Inima Ramurii-de-Salcie începu să bată mai repede, în timp ce ei înaintau. Nu-i era teamă de Mac Taggart. Nu simţea o frică fizică, totuşi, i se punea un nod în gât şi se sufoca la gândul că omul acela venise la Grey Loon. De ce apăruse acolo? Nu era nevoie ca Pierre să răspundă la întrebare, chiar dacă ea i-ar fi pus-o. Fata ştia asta. Factorul de la Lacul Bain nu avea ce face acolo. Venise doar ca să o vadă.

Pierre, care căzuse pe gânduri, abătut, abia auzi hohotul de râs ce răsună din gura fetei. Nepeese asculta mârâitul lui Bari. Era un zgomot ieşit din comun, teribil. Când ajunseră la o jumătate de milă de cabană, îi luă coşurile pe care le ducea pe spinare şi le cără ea. Zece minute mai târziu, un bărbat le ieşea în întâmpinare. Nu era Mac Taggart. Pierre îl recunoscu şi, cu un oftat de uşurare, îi făcu semn cu mâna. Era De Bar, care vâna prin teritoriile sălbatice de la nord de Lacul Bain. Pierre îl cunoştea foarte bine. Schimbaseră peşti pe vulpi. Erau prieteni şi îşi strânseră mâinile cu plăcere. De Bar se uită atunci la Nepeese.

— Ce a mai crescut fata asta! strigă el.

Nepeese îl privi, îmbujorându-se mai tare, apoi îl salută politicoasă. De Bar nu întârzie să le explice de ce venise, în timp ce se îndreptau spre cabană. Pierre şi Nepeese aflară că funcţionarul de la Lacul Bain pleca într-o călătorie de cinci zile şi că îl trimisese special pe De Bar să-i ceară lui Pierre să-i ajute pe comisul şi pe paznicul magazinului în timpul absenţei sale.

La început, metisul nu zise nimic. Se gândea. De ce trimisese Mac Taggart pe cineva după el? De ce nu alesese pe altul, mai aproape de el? Până ce focul nu se aprinse în soba de tablă, iar Nepeese nu se apucă de gătit mâncarea, nu-i puse nici o întrebare vânătorului de vulpi.

De Bar ridică din umeri:

— Mai întâi m-a întrebat pe mine dacă pot sta la magazin. Dar nevasta mea e bolnavă de pneumonie, Pierre. A răcit, iarna trecută şi nu am curaj s-o las singură mai multe zile. El are mare încredere în tine. De altfel, îi ştii pe toţi vânătorii înscrişi în registrele Companiei de la Lacul Bain. De aceea m-a trimis la tine. Te roagă să nu-ţi faci probleme cu capcanele tale, căci îţi va plăti dublu ce-ai fi prins, cât vei sta la magazin.

— Şi… Nepeese? întreba Pierre. Se aşteaptă s-o iau cu mine?

Aflată lângă sobă, fata îşi înălţă capul, ca să asculte mai bine. Inima îi bătu mai repede la răspunsul lui De Bar.

— N-a zis nimic despre asta. Dar, cu siguranţă, va fi o schimbare mare pentru domnişoara.

În acea seară, nu mai discutară nimic în legătură cu problema respectivă. Dar, în cursul nopţii, Pierre se gândi de o sută de ori, punându-şi aceeaşi întrebare: „De ce Mac Taggart trimite pe cineva după mine?”

Nu era singurul care îi cunoştea pe vânătorii ce figurau în registrele Companiei. Wassaon, de exemplu, metisul scandinav a cărui cabană se găsea la mai puţin de patru ore de drum de magazin, era mai indicat pentru treaba aceea decât el. La fel Baroche, francezul cel bătrân, cu barbă albă, care locuia mai aproape de Lacul Bain şi a cărui fiecare frază rostită era scoasă din Evanghelie.

„Probabil că mă cheamă”, îşi zise el, „pentru că vrea să se împace cu mine şi să se împrietenească cu Nepeese.” Oricum, funcţionarul îi făcea o mare cinste prin acea invitaţie, dar el nu-şi alungă bănuielile.

Când De Bar fu gata de plecare, în dimineaţa zilei următoare, îi spuse:

— Vesteşte-l pe Mac Taggart că mâine după-amiază plec spre Lacul Bain.

După ce De Bar dispăru, îi zise fetei:

— Tu vei rămâne aici, draga mea. Nu te iau cu mine la Lacul Bain. Am visat că Mac Taggart nu va pleca în călătorie, ci a minţit şi va face pe bolnavul când voi ajunge acolo. Dar, dacă, din întâmplare, ai vrea să vii…

Nepeese se ridică brusc, ca o trestie curbată de vânt.

— Nu! strigă ea, cu atâta sălbăticie, că Pierre izbucni în râs, frecându-şi mâinile.

A doua zi după vizita vânătorului de vulpi, Pierre porni către Lacul Bain. Nepeese, din pragul cabanei, îi făcu semne de rămas bun până ce dispăru din vedere.

În dimineaţa aceleiaşi zile, Mac Taggart se sculă înainte de ivirea zorilor. Venise momentul aşteptat. Combinaţiile sale trebuiau să dea rezultate. Nu dormise întreaga noapte. Se dăduse înapoi din faţa crimei. Vrusese să-l ucidă pe Pierre, dar acum găsise un mijloc mai bun de a dispune de Nepeese. Era un plan superb, uşor de realizat, cu rezultate sigure! Şi, în acest răstimp, Pierre avea să-l creadă plecat către est. Mâncă înainte

de ivirea zorilor şi plecă o dată cu ele. La început, merse către răsărit, astfel că Pierre, care venea dinspre sud-vest, să nu-i întâlnească urmele săniei. Era important ca metisul să nu aibă nici o bănuială. Dacă pentru asta trebuia să facă mai multe mile în plus, nu conta. Oricum, a doua zi avea sa ajungă la Grey Loon. Era preferabil să piardă o zi, daca astfel Pierre putea fi păcălit.

*

Nepeese nu se temea de singurătate. Ba chiar, deseori, o încânta gândul că era singură, fiindcă dorea să viseze. Era o floare cu petalele desfăcute. Era încă o fată cu blânda catifelare a adolescenţei în priviri, purtând, totuşi, în suflet, misterul femeii… Când avea ocazia să consacre câteva ore visării, ea îşi punea rochia roşie şi îşi aranja părul cum văzuse în gravurile din revistele pe care tatăl ei i le aducea, de două ori pe an, de la Nelson House.

În cea de-a doua zi de când lipsea Pierre, ea se îmbrăcă astfel. Îşi lăsă pletele libere, de parcă avea în jurul ei o aură luminoasă. Pe frunte îşi prinse o panglică roşie. În ziua aceea, avea intenţii minunate. Pe un perete, lângă oglindă, îşi fixase o pagină dintr-o revistă pentru dame, care reda chipul unei femei frumoase cu părul cârlionţat. Dedesubt scria: Mary Pickford. La o mie cinci sute de mile la nord de studioul din însorita Californie, unde fusese făcută fotografia, Nepeese, cu o strâmbătură de mulţumire, cu fruntea încruntată, se chinuia să ghicească secretul cârlionţilor pe care-i avea micuţa Mary Pickford. Se uită în oglindă. Avea bujori în obraji, iar ochii îi străluceau. Se enerva încercând sa dea unei şuviţe de păr ce cădea mai jos de şold aspectul buclelor mult dorite. Deodată, uşa din spatele ei se deschise şi intră Bush Mac Taggart.

CAPITOLUL XIX
NESPEE ALEGE

Ramură-de-Salcie era cu spatele la uşă, atunci când funcţionarul de la Lacul Bain pătrunse în cameră. Uimirea ei dură câteva secunde. Nu se întoarse către el. La început, crezuse că era Pierre, care fusese nevoit să revină, dar, în timp ce se gândea la asta, din gâtlejul lui Bari ieşi un mârâit ce o făcu să tresară şi să se uite către uşă.

Mac Taggart îşi lăsase afară pachetul, puşca şi paltonul. Stătea în prag şi se uita la Nepeese, la superba ei toaletă, la părul ei buclat, uimit de ceea ce vedea. Soarta sau întâmplarea se dovedi potrivnică fetei. Dacă ar fi existat măcar o urmă de nobleţe ori de milă uitată în sufletul lui Bush Mac Taggart, ar fi fost anihilată de ceea ce vedea. Nepeese nu fusese niciodată mai frumoasă. Nici măcar în ziua în care Mac Donald, geograful, o fotografiase. Razele soarelui, pătrunzând printr-o fereastră, făceau să-i iasă în relief părul minunat în semiobscuritatea ce o înconjura. Mac Taggart nu-şi închipuise vreodată atâta frumuseţe. Dar ochii fetei se măriră de spaimă sub privirea ce o fixa. Când se uitară unul la celălalt, o groază nemaiîntâlnită o cuprinse pe Nepeese. Un oftat îi ieşi din piept.

— Domnule! încercă ea să rostească, dar nu se auzi decât un murmur.

Parcă se sufoca. Auzi ivărul ce fu pus la uşă. Mac Taggart făcu un pas către ea. Doar un pas. Pe podea, Bari rămăsese nemişcat ca o statuie. Mârâise ca avertisment, cât timp Mac Taggart păstrase distanţa de siguranţă. Apoi, rapid ca fulgerul, se ridicase şi se aşezase în faţa fetei. Blana i se zbârlise. Auzindu-i mârâitul furios, Mac Taggart se dădu înapoi, până la uşa zăvorâtă.

Dacă Nepeese ar fi zis un singur cuvânt, totul s-ar fi terminat atunci. Dar clipa aceea se irosi. Ea nu dădu nici o poruncă. În asemenea momente, mâna şi creierul omenesc sunt mai prompte decât înţelegerea unui câine. În timp ce Bari sări la gâtul funcţionarului, se declanşă un fulger, urmat de o explozie asurzitoare. Mac Taggart trăsese cu pistolul său. Bari se prăbuşi. Căzu pe podea şi se rostogoli până la peretele de lemn. Nici măcar nu mai dădu din labe, nici trupul nu-i tresări. Mac Taggart

râse nervos, în timp ce-şi băga pistolul în toc. Lipită de peretele din spate, Nepeese aştepta. Mac Taggart putea să-i audă respiraţia grea. Înaintă către ea:

— Am venit să te cer de nevastă, Nepeese, spuse el.

Ea nu-i răspunse. Funcţionarului i se părea că fetei i se oprise respiraţia. Nepeese îşi duse mâna la gât. Mac Taggart mai făcu câţiva paşi, apoi se opri. Nu mai văzuse asemenea ochi, atâta groază oglindită în ei. Ba chiar exista încă un lucru care-l reţinea. Repetă:

— Am venit să te cer de nevastă, Nepeese. Mâine, vei merge cu mine la Nelson House. Apoi ne vom îndrepta către Lacul Bain. Pentru totdeauna…

Adăugase ultimele cuvinte ca după un timp de gândire.

— Pentru totdeauna, repetă el.

Vorbea fără teamă. Curajul şi hotărârea îi crescură când văzu trupul fetei sprijinindu-se de perete. Nepeese era înfrântă, sfărâmată. Mac Taggart izbucni în râs. În timp ce râdea, ivărul săltă din loc şi uşa se deschise. Din pricina vântului? Se întoarse. În prag stătea Pierre. În clipa teribilă ce urmă, atât de scurtă dacă o calculăm după bătăile inimii omeneşti, se scurse o eternitate în micuţa cabana din Grey Loon, o eternitate aflată între viaţă şi moarte, fiind, uneori, în raport cu viaţa umană, numărată în secunde în loc de secole.

În timpul acela, Pierre nu mişcă din prag. Mac Taggart se întoarse repede către el. Cu privirile aţintite asupra metisului, nu se mai mişcă. Dar ochii fetei erau deschişi. O tresărire scutură trupul lui Bari, ce zăcea lipit de perete. Nu se auzea zgomotul nici unei respiraţii. În mijlocul tăcerii, Nepeese începu să plângă. Atunci, Pierre se trezi la realitate. Ca şi Mac Taggart, îşi lăsase afară paltonul şi mănuşile. Vorbi cu un glas ce nu părea al lui, un glas ciudat.

— Dumnezeu m-a trimis la timp, domnule, zise el. Am pornit şi eu către răsărit şi am văzut că drumul tău cotea apoi către cabana mea.

Nu, nu părea glasul lui Pierre. Mac Taggart tresări. Încet, o lăsă din braţe pe Nepeese. Trupul ei lunecă pe duşumea, iar factorul îşi îndreptă umerii.

— Nu-i adevărat, domnule, că am ajuns la timp? întrebă, din nou, Pierre.

Ce putere sau ce mare spaimă îl împinse pe Mac Taggart să facă un semn afirmativ din cap şi să spună, cu o voce răguşită:

— Da, la timp.

Totuşi, nu era frica. Era ceva mai presus de aceasta. Iar Pierre adăugă, cu acelaşi glas ciudat:

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu!

Un nebun se uita acum la alt smintit. Între ei se găsea moartea. Amândoi o simţeau. Amândoi credeau că văd direcţia spre care arăta degetul ei osos. Mac Taggart nu-şi scoase pistolul. Nici Pierre nu se atinse de cuţitul lui de la centură. Se izbiră piept în piept, ca două fiare, căci Pierre era furios cât un lup, o pisică sălbatică şi o panteră la un loc. Mac Taggart era mai înalt şi mai voinic, un adevărat uriaş. Totuşi, în faţa furiei lui Pierre, zbură peste masă şi căzu, cu zgomot, pe podea. De mai multe ori în viaţă se bătuse, dar nu-şi mai simţise gâtul prins într-o asemenea strânsoare cum era cea provocată de mâinile metisului. Aproape că îl ucisese pe loc. Gâtul îi pârâia. Încă puţin şi i-ar fi fost rupt. Lovi orbeşte, pe la spate. Se răsuci, ca să-l prindă pe metis sub greutatea trupului său. Dar Pierre se agăţase de el precum Sekoosew, hermina ce se prinde de gâtul fazanului. Fălcile lui Mac Taggart se contractară treptat şi se deschiseră, iar faţa lui trecu de la culoarea roşie la stacojiu.

*

Aerul rece care intrase pe uşă, glasul lui Pierre şi zgomotul luptei o aduseră rapid la realitate pe Nepeese, care îşi reveni. Căzuse lângă Bari. Ridicându-se, pentru o clipă ochii ei se aţintiră asupra câinelui, înainte chiar de a se uita la cei doi luptători. Bari trăia. Trupul lui se zbătea, ochii îi erau deschişi. Se chinui să-şi ridice capul atunci când Nepeese îl privi. Ea se târî în genunchi, apropiindu-se de cei doi bărbaţi. Pierre, în ciuda furiei sale sălbatice şi a dorinţei de a ucide, fu obligat să asculte strigătul triumfător, de bucurie, ce-i scăpă din gâtlej funcţionarului de la Lacul Bain, atunci când reuşi să-l răstoarne şi să se găsească acum el deasupra metisului.

Cu mare greutate, fata se ridică în picioare. Câteva clipe rămase astfel, clătinându-se. În momentul în care ea îşi fixase privirea asupra chipului vânăt ce sugera moartea prin strangulare adusă de degetele lui Pierre, mâna lui Bush Mac Taggart pipăia în jurul pistolului său de la centură. Îl găsi! În ciuda opunerii lui Pierre, îl scoase din tocul său de piele. Norocul îl favoriză iar, căci nu trăsese piedica după ce-l împuşcase pe Bari. Acum mai avea putere doar să apese trăgaciul. Degetul său arătător declanşă arma de două ori. Împuşcăturile răsunară.

După expresia de pe chipul tatălui ei, Nepeese înţelese tragedia care se întâmplase. Inima i se opri în piept, în vreme ce observă, fără să vrea, schimbarea pe care o provoca moartea. Pierre se ridică încet. Ochii i se dilatară o clipă şi îi rămaseră ficşi. Nu scoase nici un geamăt. Nici buzele nu i se mişcară. Apoi se prăbuşi înspre ea. Fără să mai vadă ceva, înspăimântată, nescoţând vreun strigăt sau vreun cuvânt, se aruncă asupra lui. Murise. Cât timp stătu ea ţinându-i capul în poală? Cât timp aşteptă să facă vreo mişcare, să deschidă ochii, să respire? Nu va şti niciodată...

În vremea asta, Mac Taggart se ridică şi se sprijini de perete, cu pistolul în mână. Creierul lui îşi recăpăta luciditatea. Ceea ce făcuse nu-l îngrozea. Chiar în momentele acelea tragice, când se ţinea de perete, nu se gândea decât la cum avea să se apere.

Iată cum va prezenta lucrurile. Pierre, metisul, sărise asupra lui fără nici un motiv. Îl ucisese în legitimă apărare. Nu era funcţionar la Lacul Bain? Oare Compania şi justiţia nu aveau să-l creadă pe el şi nu pe fată? Creierul lui reveni la vechile planuri. Nu avea să mai calce vreodată pe acolo. Nu. O să-l îngroape pe Pierre, apoi fata avea să meargă cu el la Lacul Bain. Uitase de mort, în vreme ce se uita la ea. Aplecată asupra tatălui ei, pletele i se revărsau ca un linţoliu de mătase peste cel plecat dintre vii. Mac Taggart îşi bagă pistolul în tocul de la centură. Trase cu putere aer în piept. Încă se mai clătina pe picioare, dar chipul său redevenise cel al unei bestii. Făcu un pas şi zgomotul o trezi pe fată din toropeala ei. În întuneric, lângă cel mai îndepărtat perete, Bari reuşise să se ridice şi acum mârâia. Nepeese îşi întoarse încet capul către el. O putere în faţa căreia nu rezistă o făcu să-şi ridice apoi privirea către Mac Taggart, să se uite în ochii lui. Aproape că uitase de el. Simţurile îi erau îngheţate, stinse, de parcă inima ei încetase să bată, o dată cu cea a lui Pierre. Ceea ce citi pe chipul factorului o trezi din amorţeală şi îi aminti de nenorocirea ce o pândea.

— Dumnezeule! murmură ea.

*

Nu scoase alt cuvânt. Nu ceru milă. Nu strigă, nici nu plânse de disperare. În momentele acelea, nici unul dintre ei nu-l auziră, nici nu-l văzură pe Bari. De două ori, traversând cabana, se prăbuşise pe podea. Acum ajunsese lângă Mac Taggart. Vroia să-i sară în spate şi să-l muşte de gât. Nu mai avea însă putere. Umărul drept din faţă aproape că-i era paralizat. Dar, cum fălcile

lui erau tari ca fierul, îl apucă pe Mac Taggart de un picior. Urlând de durere, funcţionarul îl lovea, ca să scape de el. Ramură-de-Salcie fugi de îndată către uşă. De cum ieşi afară, aerul rece îi biciui chipul şi îi revigoră plămânii. Fără să ştie ce anume spera, începu să alerge prin zăpadă către pădure.

Mac Taggart se ivi în pragul uşii, chiar când ea dispărea printre copaci. Piciorul îi era sfâşiat de colţii lui Bari, dar el nu simţea durerea. Porni pe urmele ei. Nu putea ajunge departe.

Un strigăt triumfător, neomenesc, scos parcă de o fiară, răsună din pieptul lui de îndată ce văzu că Nepeese îşi încetinise alergarea. Era pe la jumătatea drumului către liziera pădurii, când Bari se ivi şi el în prag. Fălcile îi sângerau, căci Mac Taggart îl izbise de mai multe ori cu piciorul. Între urechi, Bari avea cheaguri de sânge, ca şi cum un tăciune roşu i-ar fi fost pus acolo. Era urma lăsată de glonţul lui Mac Taggart. Un sfert de deget mai jos şi ar fi fost mort. Oricum, i se păruse că-l izbise o măciucă, paralizându-i simţurile şi făcându-l să se prăbuşească, lipsit de cunoştinţă, lângă perete. Acum putea să-şi mişte labele, fără să cadă. Încet, se luă pe urmele bărbatului şi ale fetei.

Alergând, Nepeese se gândi că orice speranţă se dovedea zadarnică, dar asta numai pentru câteva minute, chiar secunde. Redeveni lucidă şi privi în jur. Se găsea la o răscruce de cărări. Mac Taggart o mai urmărise pe acolo. Atunci, o coti brusc, la dreapta. Acum îl putea vedea pe Mac Taggart, care nu alerga prea repede şi, totuşi, se apropia de ea.

La două sute de metri mai la vale de iazul adânc în care-l aruncase pe funcţionar, dincolo de locul unde ieşise el la mal, se găsea defileul Pană Albastră. O idee înspăimântătoare luă contur în mintea ei, o idee care, cu fiecare suspin pe care-l scotea, devenea, treptat, o speranţă luminoasă. În sfârşit, ajunse şi se uită sub picioarele ei, în vreme ce, din adâncul sufletului îi urcă până pe buzele-i tremurătoare *Cântecul Lebedei* al tribului ei matern:

Strămoşi, ajutaţi-ne!
Veniţi din fundul văii
Şi arătaţi-ne drumul!
Căci azi noi murim
Şi vântul vorbeşte de moarte.

Fata ridică braţele către cer. Peste imensitatea albă a râului

înspumat, ea se contura dreaptă şi zveltă, cu pletele ajungându-i, în razele soarelui, până la genunchi. La cincizeci de metri în urma ei, funcţionarul de la Lacul Bain se opri brusc.

„Dumnezeule!”, îşi zise el. „Cât e de frumoasă!” Iar în spatele lui Mac Taggart, chinuindu-se amarnic, venea Bari.

*

Ramură-de-Salcie se aplecă iar, privind cu atenţie. Se găsea la marginea prăpastiei. În momentele acelea, nimic n-o speria. De mai multe ori, se ţinuse de mâna lui Pierre să se uite dincolo de marginea aceea. Nimeni nu putea cădea de acolo şi rămâne în viaţă…

La cincizeci de picioare sub ea, apa nu îngheţa niciodată. Înspumată, se izbea de stânci. Abisul era adânc, negru şi îngrozitor. Soarele nu pătrundea printre pereţii apropiaţi şi înalţi ai defileului. Zgomotul apei învolburate o asurzea pe Nepeese.

Se întoarse şi îl înfruntă pe Mac Taggart. Nici atunci el nu ghici ce avea să se întâmple şi înaintă către fată. Se afla la nici cincizeci de metri de ea, iar distanţa dintre ei scădea rapid. Încă o dată buzele Ramurii-de-Salcie murmurară ceva. Invoca sufletul mamei ei care îi dădea încredere în eternitate, chiar dacă nu era decât pe jumătate creştină. Înainte de a pieri, Nepeese îşi încredinţa propriul suflet celui al mamei. Cu chemarea aceea pe buze, se aruncă în prăpastie. Pletele ei, învolburate de vânt, o acopereau ca un linţoliu.

CAPITOLUL XX
SINGUR

Puţin mai târziu, funcţionarul de la Lacul Bain stătea la marginea abisului. Urlase cu sălbăticie, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Cu groază, pronunţase numele fetei în clipa în care dispărea. Se aplecă, sprijinindu-se pe mâinile lui enorme şi roşii. Privi sub el, în abisul înspăimântător. Apa clocotea printre stâncile negre. Nu se mai vedea nimic, nici o rămăşiţă din fată. Nu distinse nimic din chipul ei palid sau din părul strălucitor, prin spuma albă.

Bestiei îi părea rău. Atât de rău, că se dădu înapoi, orbit. Ameţise. Picioarele i se înmuiau sub el.

Îl ucisese pe Pierre, ceea ce era un triumf. Toată viaţa fusese o bestie plină de cruzime, necunoscând înfrângerea. Acum nu-l domina nimic din toate astea. Durerea îl făcea să se înfioare până în măduva oaselor. Rămase pe loc, parcă paralizat.

Nu-l vedea pe Bari. Nu auzea schelălăitul câinelui aflat pe marginea hăului. Timp de câteva minute, lumea intră în beznă pentru el. Apoi, revenindu-şi, alergă ca un nebun de-a lungul prăpastiei, căutând să găsească vreo urmă din fată. Dar abisul era prea întunecat. Nu mai exista nici o speranţă. Nepeese dispăruse. Făcuse asta ca să scape de el!

Îşi repeta asta de mai multe ori, prosteşte, lent, ca şi cum creierul lui nu înţelegea nimic în plus. Fata murise. Pierre murise. În câteva minute, el făcuse asta.

Se întoarse la cabană, dar nu pe poteca pe care fugise Nepeese, ci printre tufişuri, direct. Începu să ningă cu fulgi mari. Se uită pe cer. Nori grei veneau dinspre sud-est. Soarele dispăru. Curând avea să înceapă viscolul nemilos. Fulgii mari, căzându-i pe mâinile goale şi pe chip, îl făcură să gândească.

Avea noroc de viscolul acela care o să acopere totul: urmele de paşi, mormântul pe care urma să i-l facă lui Pierre. Un bărbat ca el nu întârzie să-şi revină dintr-o zguduire atât de puternică.

Nu din slăbiciune îi săpă groapa lui Pierre lângă mormântul prinţesei-mamă, sub bradul cel înalt, ci din prudenţă. Îl îngropă acolo pe metis aşa cum un alb face cu un alt alb. După care vărsă gazul pe care-l păstrase metisul prin cabană şi aprinse chibritul. Rămase la marginea pădurii până ce locuinţa se

transformă într-o torţă.

Zăpada cădea din abundenţă. Mormântul proaspăt săpat devenea o movilă albă. Urmele paşilor se ştergeau. Nu rămăsese nici o dovadă a crimelor pe care le comisese Mac Taggart. Se putea întoarce liniştit la Lacul Bain. Nimeni nu avea să deschidă vreodată mormântul lui Pierre Duquesne. Nu exista nimeni să-l denunţe, dacă s-ar fi putut întâmpla, totuşi, aşa ceva. Însă sufletul lui negru nu se putea elibera de un singur lucru. În minte îi revenea mereu chipul palid, victorios, al Ramurii-de-Salcie atunci când îl înfrunta, cu o clipă înainte de a se sinucide, când el îşi spusese: „Dumnezeule! Cât e de frumoasă!”.

*

La fel cum Bush Mac Taggart uitase de Bari şi câinele-lup uitase de el. Când funcţionarul de la Lacul Bain alergase de-a lungul prăpastiei, Bari rămăsese în locul de unde se aruncase Nepeese. O văzuse cum căzuse în abis... De mai multe ori sărise cu ea în apa adâncă şi liniştită a heleşteului, dar acolo era prea mare distanţa. Nici Nepeese nu se mai aruncase de la asemenea înălţime ameţitoare. Bari văzu vârfurile întunecate ale stâncilor ieşind şi dispărând apoi dintre apele înspumate, precum capetele unor monştri ce se jucau. Zgomotul apei îl îngrozea. Ochii lui zăreau bucăţile de gheaţă ce se fărâmau între pereţii stâncoşi. Ea se aruncase acolo!

Ar fi vrut tare mult să sară după ea, aşa cum făcuse mereu. Fata trebuia să fie acolo, jos, chiar dacă nu o vedea. Poate că se juca printre stânci şi se ascundea în spuma albă, mirându-se că nu o urmase. Dar ezita. Ezita, stând cu gâtul şi cu capul întinse peste prăpastie. Labele din faţă îi alunecară puţin prin zăpadă. Cu greu, se dădu înapoi şi gemu. Simţi mirosul proaspăt al mocasinilor lui Mac Taggart. Schelălăitul său se preschimbă, treptat, într-un lung mârâit de regret. Se uită încă o dată la prăpastie. Tot nu putea s-o vadă pe Nepeese. Lătră. Prin acel semnal, scurt şi sec, o chema. Dar nu-i răspunse nimeni. Lătră de mai multe ori, dar nu auzea decât zgomotul apei. Câteva minute după aceea, se retrase în tăcere, atent, înfiorat de o teamă ciudată, ce i se înstăpânise în trup.

Acum ningea bine de tot, iar Mac Taggart se întorsese deja la cabană. După o clipă, Bari porni pe pista pe care mersese bărbatul acela, urmând marginea abisului. De fiecare dată când se oprise Mac Taggart, se opri şi Bari. În anumite momente, ura lui era dominată de dorinţa de a o ajunge pe fată. Continuă să

înainteze de-a lungul prăpastiei până ce, la un sfert de milă de locul unde funcţionarul se uitase pentru ultima dată în adâncul abisului, ajunse la o potecă strâmtă şi abruptă pe unde mai umblase cu Nepeese, căutând flori de stâncă. Aici, cărarea şerpuia, coborând în faţa falezei. Era acoperită de zăpadă, iar Bari îşi croi drum până ce ajunse pe malul apei. Dar nici urmă de Nepeese.

Schelălăi şi lătră iar. De această dată, exista ceva în chemarea lui, un accent de jelanie ce arăta că nu mai aştepta răspuns. După care, timp de cinci minute, se aşeză pe fund, nemişcat ca o stâncă. Dar ce auzi? Din misterul acoperit de tenebre şi din tumultul apei, nişte murmure slabe se ridicară spre el. Nu putea şti ce însemnau. Asculta şi se uita atent în jur. Deveni foarte nervos. Îşi ridică încet botul către zăpada ce cădea din cer. Din gât îi ieşi un urlet lung. Era cel al unui câine care-şi plângea stăpânul dispărut...

Pe drumul ce-l ducea către Lacul Bain, Mac Taggart auzi urletul lui şi se cutremură.

Mirosul fumului, adus de vânt, îi înţepă nările, gonindu-l pe Bari de pe malul râului şi chemându-l parcă la cabana arsă. Din casă rămăsese mai nimic, după cum putu vedea, odată ajuns în poiană. În locul în care se înălţase locuinţa lui Pierre, se găsea un morman de jăratic ce ardea mocnit. Bari rămase multă vreme, uitându-se la resturile acelea, aşteptând şi ascultând. Nu mai resimţea efectul glonţului ce-l lovise. În mai puţin de o oră, lumea se schimbase în mod straniu pentru Bari.

Adineauri, Nepeese stătea în faţa oglinzii ei, îi vorbea şi râdea în vreme ce-şi aranja părul, iar el, întins pe duşumea, era tare bucuros. Acum nu mai erau nici cabana, nici fata, nici Pierre! În linişte, se chinuia să înţeleagă. Rămase un timp acolo, apoi se îndreptă către cenuşă. Nu se apropie de mormanul acela, ci înconjură poiana până ce ajunse la coteţul lui. Sub bradul cel înalt, se opri preţ de un minut întreg, adulmecă pământul proaspăt săpat de sub stratul alb de zăpadă. Când plecă de acolo, se făcu mai mic. Urechile i se pleoştiseră de tot. Coteţul era sfărâmat. Mac Taggart avusese grijă de el.

Din nou, Bari se aşeză pe fund şi urlă lugubru. De această dată, anunţa moartea lui Pierre. Urletul lui avea un alt accent faţă de cel scos pe malul râului. De data asta, era sigur de ceea ce vestea. Pe malul râului avusese unele îndoieli, o anumită speranţă în salvarea fetei. Urletul lui purtase în el parcă ceva

omenesc, încât Mac Taggart tresărise auzindu-l.

Bari ştia ce se găsea în mormântul acela acoperit de zăpadă, la care se umblase de curând. Cele trei picioare adâncime în pământ nu-i puteau ascunde secretul. Acolo exista moartea, fără nici o îndoială. În ceea ce o privea pe Nepeese, el încă spera.

Nu se îndepărtă de resturile cabanei, până la prânz. O singură dată adulmecă mormanul negru de lemne arse ce ieşea din omăt. De mai multe ori se învârti în jurul rămăşiţelor, la distanţă de tufişuri şi de pădure, adulmecând şi ascultând. De două ori, se întoarse la defileu. După-amiază, târziu, simţi o dorinţă puternică de a porni prin pădure. Nu mai alerga în văzul tuturor printre copaci. Prudenţa, neîncrederea şi teama treziseră în el instinctele lupului.

Cu urechile pleoştite, cu coada lăsată în jos, măturând zăpada, cu spinarea aplecată, ca un lup, de-abia putea fi distins printre umbrele copacilor. Nu ezita defel pe drumul pe care-l urma. Acesta era drept, ca şi cum ar fi fost trasat de o sfoară prin pădure, conducându-l, înainte de crepuscul, în poiana unde Nepeese fugise cu el în ziua în care-l împinsese pe Mac Taggart în heleşteu. În locul adăpostului dintre copaci din ziua aceea, acum exista acolo un *tepee* din scoarţă de mesteacăn, impermeabil, făcut de fată, cu ajutorul lui Pierre, în timpul verii. Bari se duse direct la acesta şi îşi băgă capul înăuntru, gemând slab.

Nu primi răspuns. Înăuntru era întuneric şi umezeală. Putea să distingă cele două pături, cutiile mari, din cositor, în care Nepeese păstra proviziile şi soba, făcută de Pierre într-o zi, din bucăţi de tablă. Dar fata nu se găsea acolo. Nici prin împrejurimi. Nimeni nu umblase pe acolo, în afara lui.

Se făcuse întuneric, atunci când se întoarse la cabana incendiată. Întreaga noapte rătăci în jurul coteţului părăsit. Cum ninsese încontinuu, în zori, câinele-lup se cufundă până la umeri când ieşi din luminiş.

Dar, în timpul zilei, cerul se însenină. Soarele se ridică şi lumea fu parcă prea strălucitoare pentru ochii săi. O nouă speranţă încălzi sângele lui Bari. Creierul său lucra mai activ decât în ajun pentru a înţelege. Desigur, Ramură-de-Salcie avea să se întoarcă în curând. Avea să-i audă iar glasul. Avea să iasă deodată din pădure, să îl strige.

Unul dintre aceste lucruri ori toate la un loc trebuiau să se întâmple. Se oprea brusc, la fiecare zgomot şi adulmeca aerul.

Mergea fără odihnă. Trupul lui trasa urme adânci prin zăpadă, în jurul şi deasupra movilei albe ce fusese cabana. Se ducea de la coteţ la bradul cel înalt. Lăsase atât de multe urme, încât se părea că o întreagă haită de lupi umblase pe acolo, pe o distanţă de o jumătate de milă, până la prăpastie.

În după-amiaza acelei zile, îi veni o nouă şi puternică dorinţă de a porni către capcanele înşirate spre nord-vest, o dorinţă lipsită de raţiune, dar nu dictată doar de instinct. Spiritul animalului se lupta în el cu misterul intangibil ce nu putea fi văzut de ochi sau auzit de urechi. Nepeese nu era în cabană, pentru că locuinţa nu mai exista. Fata nu se găsea nici în *tepee*. Nu lăsase nici o urmă pe râu. Nu era nici lângă Pierre, sub bradul cel înalt.

CAPITOOLUL XXI
O IARNĂ DE AŞTEPTARE

Nici un om nu se preocupă vreodată să aprofundeze complet misterul morţii, aşa cum o face câinele, prin simţurile sale. Acesta ajunge la el, câteodată, adus de vânt. Cel mai adesea, aşa vine. Există mii de stăpâni în nord ce ar jura că animalele lor sunt avertizate de prezenţa morţii, cu ore înainte ca ea să vină. Mulţi dintre aceşti oameni ştiu, din propria experienţă, că atelajele lor se opresc la un sfert sau la o jumătate de milă distanţă de cabana străină în care se găseşte un mort neîngropat.

Cu o zi în urmă, Bari simţise moartea, iar instinctul îi spusese că era vorba de Pierre. Cum de ştia asta şi de ce acceptase lucrul acela drept unul evident? Iată un mister care-i năuceşte pe cei care cred că în creierul unui animal nu există altceva în afară de instinct. Ştia că Pierre pierise, fără să înţeleagă exact ce însemna asta. Era însă sigur de ceva: pe Pierre nu avea să-l mai vadă. Nu avea să-i mai audă glasul, nici scârţâitul încălţămintei sale de iarnă pe potecă. De aceea, nu-l căută pe metis pe la capcane. El plecase pentru totdeauna. Dar Bari nu asociase gândul morţii şi cu Nepeese. Era tare îngrijorat. Ceea ce ajunsese până la el din străfundurile abisului îl făcuse să tremure de teamă şi de speranţă. Şi tremura din pricina a ceva straniu, ceva ameninţător. Totuşi, nu admitea că soarta fetei era aceeaşi cu a lui Pierre. Credea că Nepeese trăia încă şi era sigur că avea să dea de ea printre capcane, la fel cum încercase, cu o zi în urmă, să o găsească în adăpostul din scoarţă de mesteacăn.

De când mâncase în ajun, dimineaţa, cu Ramură-de-Salcie, nu mai pusese nimic în gură. Ca să-şi potolească foamea, trebuia să vâneze, dar el era prea ocupat cu căutarea fetei ca să se gândească la altceva. Ar fi rămas flămând întreaga zi, dacă, la trei mile de cabană, n-ar fi dat de o capcană în care se prinsese un iepure gras, cu picioare albe. Iepurele trăia încă. Bari îl ucise şi îl mâncă. Până seara, dădu de toate capcanele. Într-una din acestea se prinsese un râs. În alta, o pisică sălbatică. Pe suprafaţa albă a lacului adulmecă o moviliţă de zăpadă sub care se afla cadavrul unei vulpi roşcate, otrăvită de una dintre momelile lui Pierre. Râsul şi pisica sălbatică erau vii. Lanţurile din

oţel zăngăniră, în vreme ce se pregăteau să se bată cu Bari. Dar acesta nu avea timp de ei. Se grăbea. Neliniştea lui creştea pe măsură ce se lăsa întunericul şi nu găsea nici o urmă a lui Nepeese.

După viscol, urmă o noapte minunată, senină, rece şi luminoasa. Atunci, lui Bari îi veni cea de-a treia idee. În splendida noapte înstelată, intenţia lui era de a ajunge cât mai repede la prima dintre cele două cabane construite de Pierre în zona capcanelor. Acolo, avea să o găsească pe Nepeese. Lăsând deoparte orice altceva, se grăbi să parcurgă drumul ce-l separa de prima cabană. Între locuinţa incendiată şi cea spre care se îndrepta el exista o distanţă de douăzeci şi cinci de mile. Bari parcursese deja vreo zece. Cele cincisprezece rămase erau mai grele. Unde nu exista pădure, se cufunda până la burtă în zăpadă. Deseori, intra atât de adânc în omăt, că pentru un timp rămânea îngropat acolo. De trei ori, în ultima parte a nopţii, Bari auzi chemarea sălbatică a lupilor. Altă dată, răsună urletul lor de triumf. Vânătorii se ospătau la mai puţin de o milă de acolo, în adâncul pădurii. Dar Bari rămânea insensibil la chemarea lor. Îi ura. De fiecare dată când îi auzea, se oprea şi mârâia, iar blana i se zbârlea.

Era miezul nopţii, când ajunse în poieniţa unde Pierre tăiase lemne pentru construcţia primei cabane. Timp de cel puţin un minut, Bari rămase la marginea pădurii, cu urechile ciulite, cu ochii luminaţi de speranţă, adulmecând. Nu distinse nici fum, nici zgomot, nici lumină la singura fereastră a construcţiei. Decepţia puse stăpânire pe el. Din nou, simţi că se chinuia degeaba. Cu paşi greoi, descurajat, se îndreptă, prin zăpadă, către uşa cabanei. Parcursese douăzeci şi cinci de mile, dar nu resimţea oboseala. Pe prag, zăpada fusese îngrămădită de viscol. Bari se aşeză acolo şi gemu. Nu mai era geamătul neliniştit şi întrebător de altădată. Căpătase un accent de disperare şi de mare tristeţe. Timp de o jumătate de oră, rămase acolo, înfiorat, cu spatele la uşă, cu capul ridicat către stele, ca şi cum pe boltă se afla încă o slabă speranţa că Nepeese ar mai putea apărea pe drumul lui. După care îşi săpă un adăpost în zăpada adâncă, unde îşi petrecu restul nopţii, trezindu-se adesea din somn, din pricina coşmarurilor.

În zori, plecă mai departe. Nu se grăbea, cum făcuse în ajun. Oboseala era marcată de pleoştirea cozii, denumită *akoosewin* de indieni, semn al câinelui bolnav. Bari era bolnav, dar nu la

trup, ci în suflet. Efervescenţa speranţei sale fusese spulberată. Nu se mai aştepta să o găsească pe Ramură-de-Salcie. Totuşi, cea de-a doua cabană, de la extremitatea îndepărtată a zonei cu capcane, îl atrăgea, dar nu mai simţea entuziasmul care-l purtase către prima. Mergea încet. Se apropia de fiecare capcană cu prudenţă. De două ori îşi arătă colţii. O dată, unei nevăstuici care, de sub rădăcina unde fusese prinsă, vru să-l muşte. A doua oară, unei bufniţe mari şi albe ca zăpada ce venise să fure momeala şi se prinsese în cursă. Poate că Bari îşi imaginase că era Oohoomisew şi îşi aminti de lupta sălbatică din acea noapte, pe când era un căţel. De aceea, nu doar că îşi arătă colţii, ci o şi sfâşie.

Existau mulţi iepuri în capcanele lui Pierre. Bari nu plecă flămând de acolo. Ajunse la a doua cabană după-amiaza târziu, după zece ore de mers. Decepţia lui nu fu prea mare, căci nu sperase prea mult. Zăpada căzuse peste acea cabană, formând un taluz mai înalt de trei picioare. Fereastra era albă din pricina unui strat gros de chiciură. În locul acela, aflat la marginea unei imense câmpii aride, în faţa unei păduri dese, Pierre construise o magazie pentru a depozita lemne. Bari îşi făcu acolo adăpostul lui provizoriu. Petrecu ziua următoare, continuând să caute în zona capcanelor de la marginea câmpiei. Cursele puse de Nepeese şi Pierre peste un teren mlăştinos păstraseră urmele unor râşi. Era a treia zi înainte de plecarea către Grey Loon.

Călători fără grabă. În doua zile, parcurse douăzeci şi cinci de mile, distanţa dintre cabanele din zona capcanelor. În cea de-a doua locuinţa de acest fel, rămase trei zile. În cea de-a noua zi, ajunse la Grey Loon. Nici o schimbare. În zăpadă nu se vedeau alte urme decât ale sale, lăsate acum nouă zile. Căutarea fetei deveni pentru el un fel de ocupaţie obişnuită, zilnică. Timp de o săptămână, rămase în coteţul lui şi, de cel puţin două ori, din zori până noaptea, se ducea până la adăpostul din scoarţă de mesteacăn şi până la prăpastie.

Făcuse o potecă pe drumul lui, într-atât bătătorise zăpada. Aceasta pornea direct către pădure până la *tepee*, o lua oblic spre răsărit, pentru a traversa suprafaţa îngheţată a heleşteului unde înota odată Ramură-de-Salcie. Apoi, descria un arc de cerc printr-o parte din pădurea unde Nepeese culesese deseori braţe de flori purpurii, după care se îndrepta către prăpastie. Mergea de-a lungul marginii acesteia, cobora în micul golf de pe fundul abisului şi de acolo se întorcea direct la coteţ. Deodată, aparent

fără motiv, Bari îşi schimbă obiceiurile. Petrecu o noapte întreagă în adăpost. Apoi, deşi se găsea la Grey Loon, dormea mereu în *tepee*. Cele două pături rămase de la Nepeese formau patul lui. Acolo aşteptă el să treacă iarna.

Dacă fata s-ar fi întors în februarie şi l-ar fi luat pe nepregătite, l-ar fi găsit schimbat. Semăna mai bine ca oricând cu un lup. Totuşi, nu urla defel. Mârâia supărat când auzea chemarea haitei. Timp de mai multe săptămâni, capcanele lui Pierre l-au aprovizionat cu vânat. Acum îşi căuta însă prada de unul singur. Adăpostul, atât prin interior, cât şi pe dinafară, era acoperit de oase. Prinse chiar şi un cerb lopătar tânăr, prin zăpada groasă şi-l ucise. Altă dată, în mijlocul unui viscol de februarie, urmări un caribu de la o distanţă atât de mică, încât animalul, vrând să scape de el, sări peste o stâncă şi îşi rupse gâtul. Bari o ducea bine. Atât prin înfăţişare, cât şi prin vigoare, devenea, cu rapiditate, un uriaş al neamului său. Peste încă şase luni avea să fie la fel de voinic precum Kazan. Deja fălcile sale erau la fel de puternice ca ale tatălui. Se bătuse de trei ori, în cursul iernii. Mai întâi cu un râs ce sărise asupra lui de pe un trunchi răsturnat, în vreme ce mânca un iepure abia ucis. De încă două ori, înfruntase lupi singuratici. Râsul îl sfâşiase fără milă, înainte de a se refugia printre ramurile trunchiului. Pe cel mai tânăr dintre lupi îl ucisese. Cealaltă luptă fu o greşeală. În plus, devenea un refractar, trăind singur cu visurile şi cu speranţele sale. De mai multe ori, pe când stătea în adăpost, i se păru că aude glasul fetei. Credea că erau chemarea ei blândă, hohotele ei de râs, silabele numelui său. Deseori se ridica, redevenind vechiul Bari, pentru un minut sau două, după care se culca supărat în culcuşul lui, gemând slab. De fiecare dată, când auzea un pârâit de creangă ori vreun alt zgomot dinspre pădure, gândul la Nepeese îi trecea imediat prin minte, într-o zi avea să se întoarcă. Acest crez făcea parte din viaţa lui.

Iarna trecu şi veni primăvara. Bari continua să străbată vechile sale poteci, ca şi zona capcanelor, până la prima cabană. Cursele nu mai puteau fi folosite. Topirea zăpezii descoperi oasele şi penele aruncate peste tot. Se mai găseau bucăţi de blănuri şi de piei, ba chiar schelete de vulpi şi de lupi, în special pe gheaţa lacurilor. Animalele mâncaseră din momelile otrăvite puse de Pierre. Pâraiele umflate începură să susure zgomotoase prin păduri şi defilee. Pământul reînverzi. Primele flori se iviră.

Bineînţeles că pentru Nepeese era momentul să vină iar

acasă! O aştepta, plin de speranţă. Se duse de mai multe ori la heleşteul din pădure, unde se scăldaseră împreună. Stătea pe lângă cabana arsă şi pe lângă coteţ. De două ori, se aruncă în baltă şi gemu în timp ce înota, parcă îmbiind-o pe Nepeese să vină şi să împartă cu el plăcerea acelui joc. Astfel trecu primăvara şi se apropie vara. Tristeţea şi disperarea se abătură încet asupra lui. Toate florile se deschiseseră. Ciorchinele de scoruşe luceau ca nişte flăcări roşiatice prin pădure. Verdeaţa începuse să ascundă resturile calcinate a ceea ce fusese cabana şi glicinele cu flori albastre, ce acopereau mormântul prinţesei-mamă, ajunseseră acum şi pe cel al lui Pierre. Păsările îşi făcuseră cuiburile, dar Nepeese nu se întorcea. În cele din urmă, ceva se rupse în sufletul lui Bari. Poate ultima lui speranţă, ultimul lui vis… Într-o zi, îşi luă adio de la Grey Loon.

Nimeni nu poate spune ce însemna pentru el să plece de acolo. Nimeni nu are cum să spună cât luptă el împotriva a ceea ce-l reţinea la heleşteul, în care înotase cu Nepeese şi la *tepee*, la potecile familiare ale pădurii şi la cele două morminte de sub înaltul brad. Dar câinele-lup plecă. Poate că astfel se supusese unui stăpân a cărui mână conduce animalul, la fel de bine ca pe om şi despre care nu ştim decât că se numeşte instinct. Căci, plecând de acolo, Bari se îndrepta către necunoscut. Necunoscutul îl aştepta în nord şi într-acolo o luă şi el.

CAPITOLUL XXII
SPRE NORD

Era începutul lunii august, când Bari părăsi Grey Loon. Nu urmărea nici o ţintă anume. În suflet îi rămăsese pentru totdeauna, aşa cum lumina şi umbra impresionează o placă fotografică, amintirea primelor sale zile. Fiinţe şi fapte pe care aproape că le uitase îi apăreau acum cu claritate, în vreme ce se îndepărta de Grey Loon, rupând ultimele legături ce-l reţinuseră la cabana Ramurii-de-Salcie. Fără să vrea, urmări derularea acelor evenimente trecute, încet, acestea îl ajutară să acorde o nouă valoare lucrurilor.

Un an din viaţa lui însemna un timp îndelungat, un deceniu de experienţă umană. De mai mult de un an îi părăsise pe Kazan şi pe Lupoaică. De atunci plecase de la copacul răsturnat. Iată însă că amintirile acelea confuze, din pruncie, îi reveniră în minte. Revăzu astfel pârâul în care căzuse, bătălia lui încrâncenată cu Papayouchisiou. Vechile lui amintiri le trezeau pe cele recente. Revăzu canionul fără ieşire unde Nepeese şi Pierre vruseseră să îl prindă. Parcă totul se petrecuse ieri…

Pătrunse pe mica pajişte şi se opri lângă stânca rotundă ce fusese cât pe ce s-o zdrobească pe fată. Apoi ajunse în locul unde Wakayoo, marele lui prieten, ursul, fusese doborât de gloanţele metisului. Adulmecă oasele albite ale acestuia, risipite pe iarba verde, printre flori. Petrecu o zi şi o noapte pe mica pajişte, înainte de a ieşi din canion şi de a-şi relua vechile obiceiuri pe malul pârâului, unde Wakayoo pescuise pentru el. Acum trăia pe acolo un alt urs, poate un nepot de-al lui Wakayoo. Bari adulmecă unde îşi ţinea proviziile şi, timp de trei zile, se hrăni cu acestea, după care plecă spre nord.

Atunci, pentru prima oară în decurs de multe săptămâni, începu să se grăbească. Amintiri, crâmpeie nebuloase şi confuze redeveneau prezente. Cu sentimentul, parcă, al vagabondului ce se întoarce acasă, ajunse la vechea baltă a castorilor.

Era cea mai frumoasă parte a unei zile de vară, atunci când se opri Bari acolo, pe când soarele apunea. Balta se găsea la vreo sută de paşi de el. N-o vedea încă, dar o adulmeca. Era acolo. Dar Umisk, Dinte Rupt şi ceilalţi? Ciuli urechile, ca să audă vreun zgomot familiar. După câteva clipe, surprinse un pleoscăit.

Merse liniştit printre arini. Se opri în locul unde-l cunoscuse pe Umisk. Suprafaţa heleşteului abia dacă se ondula. Brusc, se iviră două sau trei capete. Văzu un castor bătrân ducând un băţ către malul opus, provocând valuri mici. Se uită spre dig. Era la fel cum îl lăsase cu un an în urmă.

Nu se arătă imediat, ci rămase ascuns printre arinii tineri. Simţea crescând în el un sentiment de linişte, de destindere, după lunga serie de luni de singurătate în timpul cărora o aşteptase pe Nepeese. Scoase un suspin lung. Se culcă printre arini, ridicându-şi doar capul, ca să vadă mai bine. În vreme ce soarele dispărea, heleşteul prindea viaţă.

Jos, pe malul unde-l salvase pe Umisk din colţii vulpii, zări o nouă generaţie de castori. Trei dintre ei erau graşi, durdulii. Bari gemu slab.

Întreaga noapte rămase întins sub arini. Balta cu castori redeveni locul lui favorit. Dar, în mod firesc, multe lucruri se schimbaseră. Locuitorii din colonia lui Dinte Rupt nu-l întâmpinară pe Bari, acum mare, ca pe cel de altădată.

Acum era voinic, negru, asemenea unui lup, o făptură îngrozitoare, cu colţi lungi. Deşi nu-i ameninţa cu nimic, castorii se temeau de el. Pe de altă parte, Bari nu mai simţea dorinţa de a se juca alături de ei, ca anul trecut. Şi Umisk crescuse. Era gras, prosper şi avea o tovarăşă. Pentru moment, era ocupat cu strângerea de provizii pentru iarnă.

Probabil că, în animalul negru, enorm pe care-l vedea acum, nu-l recunoscuse pe Bari.

Cât dură luna august, Bari făcu din balta castorilor cartierul său general. De câteva ori, excursiile sale îl îndepărtară de acest loc pentru două sau trei zile. Drumurile îl duceau întotdeauna spre nord, rareori spre est sau vest, niciodată spre sud. În sfârşit, la începutul lui septembrie, plecă de tot de la heleşteu. Câteva zile, merse la întâmplare. Se deplasa după cum vâna. Prindea, mai ales, iepuri şi un fel de potârnichi cunoscute sub denumirea de „găini nebune”.

Cum vâna la întâmplare, hrana lui era variată. Coacăzele şi zmeura ce deja apăruseră îi plăceau lui Bari. Gusta şi bacile amărui ale frasinilor de munte, ba chiar lingea răşina brazilor, ce constituie un excelent depurativ. În apele adânci, prindea uneori peşte. Din când în când, ataca vreun porc spinos şi, când avea noroc, se ospăta cu cea mai delicată carne din meniul lui.

De două ori, în septembrie, ucise câte un cerb lopătar.

Imensele întinderi calcinate pe care le întâlnea uneori nu-i mai inspirau teamă. Vânatul era bogat şi uită repede de zilele când stătuse flămând. În octombrie, porni spre răsărit. Ajunse tocmai la îndepărtatul râu Geikie, după care se îndreptă către nord, până la Lacul Wollaston, aflat la peste o sută de mile de Grey Loon.

În prima săptămână din noiembrie, se întoarse către sud. O parte din drum urmă cursul râului Canot. Porni apoi oblic spre apus, pe malul unui pârâu sinuos, denumit Micul-Urs-fără-Coadă.

În decursul atâtor săptămâni, Bari veni în contact, nu o dată, cu omul. În afară de un vânător cree, întâlnit pe malul superior al lacului Wollaston, nici un om nu-l zărise. De trei ori, mergând pe malurile lui Geikie, se ascunsese sub nişte tufe, aşteptând să treacă mai multe bărci. De şase ori, în liniştea nopţii, se apropiase să adulmece cabanele şi adăposturile unde se manifesta viaţa. O dată, se apropie atât de mult de postul Companiei Golfului Hudson de la Wollaston, că putu să audă lătratul câinilor şi strigătele stăpânilor lor. Căuta mereu, încercând să găsească fiinţa care-i dispăruse din viaţă.

Mirosea pragurile cabanelor, controla adăposturile, observa bărcile, cu ochii plini de speranţă. Într-o zi, crezu că vântul îi adusese mirosul fetei. Imediat picioarele i se înmuiară sub el, iar inima i se opri în loc. Asta nu durǎ decât un minut sau două, până ce o indiancă tânără, cu mâinile acoperite de brăţări din os, ieşi din *tepee*. Bari se îndepărtă de îndată, fără să fie văzut.

Era luna decembrie, când Lerue, unul dintre metişii de la Lacul Bain, îi observă urmele prin zăpada proaspăt căzută. Puţin mai târziu, îl zări prin pădure.

— Dumnezeule! Vă jur că labele lui sunt groase ca mâna mea şi că e negru precum pana corbului ce luceşte la soare! strigă el în magazinul Companiei de la Lacul Bain. O vulpe? Nu, e pe jumătate cât un urs. Un lup? Da. Şi negru ca smoala, domnilor!

Mac Taggart îl auzi. Îşi punea semnătura pe o scrisoare ce o trimitea Companiei, când cuvintele lui Lerue îi ajunseră la urechi. Mâna i se opri atât de brusc, încât o pată de cerneală murdări foaia. Un fior îi trecu prin trup, în vreme ce-şi ridică ochii către metis.

— A dispărut, uite aşa! zise Lerue, pocnind din degete.

— Negru, spui? întrebă Mac Taggart, prefăcându-se nepăsător şi evitând să-şi ia ochii de pe paginile scrise. Nu semăna cu un câine?

Lerue ridică din umeri.

— A fugit imediat, domnule, dar era un lup.

Tăcu, fiindcă Marie, o tânără indiancă cree, servitoarea lui Mac Taggart, deschisese uşa. Împăturindu-şi scrisoarea, factorul se ridică repede şi ieşi din magazin. Lipsi un ceas. Lerue şi ceilalţi se mirară.

Rareori Marie intra în magazin. Ea stătea, de obicei, în casa de lemn a funcţionarului. De fiecare dată, Lerue vedea cum chipul îi era mai tras decât înainte, ochii aveau mai multe cearcăne şi părea mai înfometată.

Simţea o mare compasiune pentru ea. Câte nopţi petrecuse lângă micuţa fereastră în spatele căreia ştia că dormea indianca! Deseori, se uita prin geam ca să-i vadă chipul palid. Trăia doar cu fericirea că Marie avea să înţeleagă lucirea aparte din ochii lui, atunci când, pentru o clipă, privirile lor se întâlneau.

Mac Taggart se întoarse după o oră. Funcţionarul se îndreptă către cei şase ce stăteau în jurul sobei imense şi, cu un mârâit de mulţumire, îşi scutură de pe umeri zăpada proaspăt căzută.

— Pierre Eustache a acceptat oferta guvernului şi a plecat să conducă expediţia geografului prin ţinuturile pustii, anunţă el. Ştii, Lerue, a pus o sută cincizeci de capcane şi are o suprafaţă vastă acoperită cu momeli otrăvite. Eu am închiriat zona lui, pentru acest sezon. Aşa, voi munci în aer liber. Trei zile pe drum, trei zile aici. Ce ziceţi de afacerea asta?

— Excelentă, spuse Lerue.

— Foarte bună, recunoscu Rouget.

— Acolo sunt multe vulpi, adăugă Mons Roule.

— Şi e o zonă uşor de străbătut, murmură Valence, cu o voce ce aducea cu a unei femei.

CAPITOLUL XXIII
PE TERITORIUL CU CAPCANE

Zona unde pusese cursele Pierre Eustache avea o lungime de trei mile, întinzându-se la vest de Lacul Bain. Nu era la fel de cuprinzătoare ca aceea a tatălui Ramurii-de-Salcie, dar constituia artera principală ce traversa inima unui teritoriu bogat în blănuri. Pământurile îi aparţinuseră bătrânului Eustache, părintele celui de azi, care-l moştenise de la înaintaşii săi.

Registrele lui Mac Taggart nu cuprindeau date decât de la străbunicul lui încoace. Cele mai vechi dovezi ale proprietăţii se găseau la Churchill. Oricum, era teritoriul cel mai bogat în vânat de la Lacul Remdeer la Ţinuturile Pustii. Abia în decembrie, Bari ajunse acolo.

Se îndrepta iar către sud. Mergea încet, la întâmplare, căutând hrană prin zăpezi. Viscolul cel mare sau *kistisew kestin* venise mai devreme în iarna aceea. În săptămâna ce urmă, doar câteva animale cu copite sau cu gheare mişcară pe acolo.

Bari, spre diferenţă de alte animale, nu se târa prin zăpadă ca să aştepte să se însenineze şi să se formeze gheaţa. Era voinic, puternic, plin de energie. Avea doi ani, cântărea peste optzeci de livre. Labele îi semănau cu cele ale lupilor. Pieptul şi spinarea îi păreau croite ca să umble. Ochii îi erau mai mari decât ai fraţilor lui sălbatici şi nu aveau, ca la ei, firişoare de sânge, *wuttooi*.

În timpul săptămânii cu viscol, merse fără să mănânce. Timp de patru zile ninse mult, vântul bătu furios şi troieni omătul. Urmară trei zile de ger intens, în cursul cărora toate făpturile vii se ascunseră în adăposturile lor de sub zăpadă. Chiar şi păsările dispăruseră. Ai fi putut umbla pe spinările elanilor şi căpriorilor caribu, fără să-ţi dai seama de asta. Bari se ascundea şi el, atunci când viscolul făcea ravagii, dar nu lăsa omătul să îl acopere.

Fiecare vânător, de la Golful Hudson până în regiunea Athabasca, ştia că, după marea viforniţă, animalele cu blănuri, flămânde, caută hrană şi că toate capcanele puse unde trebuie aveau şanse mari să prindă o pradă bogată. Câţiva dintre ei se duseră să le inspecteze în a şasea zi, alţii în a şaptea ori în a opta.

În cea de-a şaptea plecă şi Mac Taggart către teritoriul lui

Eustache, devenit proprietatea lui în timpul sezonului. Îi trebuiră două zile ca să descopere capcanele, să le dezgroape din zăpadă, să repare cuştile şi să pună noile momeli. În cea de-a treia zi, se întoarse la Lacul Bain.

Chiar atunci ajunse şi Bari la cabana situată la marginea zonei cu capcane a lui Mac Taggart. Urmele funcţionarului erau imprimate de curând în omătul din jurul cabanei. De îndată ce le adulmecă, fiecare picătură din sângele lui începu să fiarbă. Îi trebuise vreo jumătate de minut ca să identifice mirosul pe care-l simţea în nări, apoi scosese un mârâit furios.

Câteva clipe rămase ca o stâncă neagră în zăpadă, neclintit, observând locuinţa. Apoi, încet, începu să se învârtă în jurul acesteia, apropiindu-se tot mai mult de ea. Până la urmă se duse să-i miroase pragul. Nu se auzea nici un zgomot, nu se percepea nici o manifestare de viaţă. Simţea, totuşi, mirosul lui Mac Taggart.

Atunci se uită către imensa câmpie, în partea în care se găseau capcanele, către Lacul Bain. Se înfioră. Muşchii i se contractară. Scoase un geamăt. Imaginile îi treceau din ce în ce mai repede prin minte. Revăzu lupta din cabană, pe Nepeese, urmărirea încrâncenată, prin zăpadă, până la marginea prăpastiei, ba chiar şi înfruntarea mai veche, dintre el şi Mac Taggart, care-l prinsese într-un laţ pentru iepuri. Schelălăi. Trăia o emoţie puternică, ce aducea cu o speranţă. Dar aceasta se stinse încet.

La urma urmei, mirosul acela provenea de la o fiinţă pe care o detestase întotdeauna şi pe care vroise s-o ucidă, nu de la una la care ţinuse. Pentru o clipă, natura îi impusese asocierea ideilor. Schelălăitul se stinse şi urmă un mârâit furios.

Fără grabă, se luă după urme. La un sfert de milă de cabană, ajunse la prima capcană. Foamea îi lipise burta de spinare, încât părea acum un lup gata să cadă de slăbit ce era.

În prima capcană, Mac Taggart pusese drept momeală labele din spate ale unui iepure. Bari se apropie prudent de ea. Ştia multe despre cursele lui Pierre. Cunoştea felul în care se declanşau. Simţise durerea crudă provocată de fălcile de oţel. Ştia, mai bine ca vulpea cea mai vicleană, de ce era în stare o cursă din aceea, când se declanşa. Chiar Nepeese îl învăţase să nu se apropie de momelile otrăvite.

De aceea, îşi înfipse uşor colţii în carnea iepurelui şi trase cu aceeaşi îndemânare cu care Mac Taggart îl prinsese acolo. Vizită

cinci capcane până seara şi mâncă cinci momeli, fără să declanşeze arcurile. Cea de-a şasea era una mortală. O înconjură de mai multe ori, astfel că făcu o potecă prin zăpadă. Apoi se îndreptă către o mlaştină călduţă dintre copaci, unde găsi un loc de dormit peste noapte.

Ziua următoare trăi începutul luptei dintre spiritul omului şi cel al animalului. Pentru Bari, a mânca momelile din capcanele lui Mac Taggart nu însemnase război, ci un mijloc de a găsi hrană.

Prin zăpada atât de adâncă, încât uneori se scufunda în omăt până la urechi, cursele acelea erau foarte utile. În a treia capcană a funcţionarului găsi un iepure şi îl ucise. După ce termină ospăţul, pe zăpadă nu rămaseră decât petice de blană şi câteva dâre de sânge. Cum nu mâncase nimic de mai multe zile, îi era o foame de lup. Înainte de sfârşitul zilei, furase momelile de la peste douăsprezece capcane de-ale lui Mac Taggart.

De trei ori dădu peste bucăţi de carne otrăvită. Vânatul sau grăsimea de caribu aveau doze de stricnina pe care nările lui fine le descopereau, îndepărtându-se de primejdie. Pierre observase de câteva ori acest lucru surprinzător, anume că Bari putea simţi prezenţa otrăvii, chiar şi atunci când era injectată, cu abilitate, în carnea îngheţată a unui cerb lopătar. Vulpile şi lupii mâncau momelile, în vreme ce Bari se ferea de moartea ascunsă în ele.

De aceea, evita capcanele otrăvite ale lui Mac Taggart, adulmecându-le din timp. Îşi lăsa urmele prin zăpadă, astfel că, acolo unde funcţionarul se oprise, la prânz, să mănânce, Bari se învârti de mai multe ori, cu prudenţă.

A doua zi, fiindu-i mai puţin foame, atenţia lui se concentră asupra mirosului detestabil al duşmanului său. Bari mânca mai puţin, distrugea mai mult. Mac Taggart nu era la fel de abil ca Pierre Eustache în a îndepărta mirosul mâinilor sale de pe capcane şi mirosul ajungea până la câinele-lup, declanşând o ură vie în sufletul lui Bari, deşi, cu câteva zile în urmă, un asemenea simţământ aproape că fusese uitat.

Funcţionarul era singura făptură pe care o detesta mai mult ca pe lupi. Mac Taggart îl rănise, îl omorâse pe Pierre, îl făcuse să o piardă pe Nepeese. Şi era acolo, în zona capcanelor! Dacă până atunci rătăcise fără nici o ţintă, acum Bari avea una. Va scotoci toate capcanele, se va hrăni cu ceea ce va găsi în ele, răzbunându-se cât va trăi.

A doua zi, în mijlocul unui lac, dădu peste leşul unui lup ce pierise după ce mâncase carne otrăvită. O jumătate de oră se

înverşună pe animalul mort, până ce îi sfâşie toată pielea. Nu se atinse de carnea aceea. Nu-i plăcea. Dar astfel se răzbuna pe neamul lupilor. Se opri, când ajunse la douăsprezece mile de Lacul Bain. Apoi se întoarse. În locul acela, zona de capcane traversa un râu îngheţat, dincolo de care se întindea o câmpie lipsită de copaci. Peste ea, vântul aducea fumul şi mirosul omului. Bari îşi petrecu a doua noapte sub nişte pini micuţi. În a treia zi, porni iar către apus, printre capcane.

Mac Taggart se trezi dis-de-dimineaţă în acea zi, ca să se ducă să culeagă vânatul. Când trecea peste râu, la vreo şase mile de Lacul Bain, observă urmele lui Bari. Se opri să le cerceteze cu un interes brusc şi neobişnuit. Îngenunche, îşi scoase mânuşa din mâna dreaptă şi luă puţin păr din zăpadă.

— Lupul negru!

Pronunţase cuvintele acelea cu un glas ciudat. Fără voie, îşi întoarse privirea către Grey Loon, după care, mai atent ca înainte, cercetă urmele imprimate în zăpadă. Când se ridică, pe chip i se citea neplăcerea acelei descoperiri.

— Un lup negru! repetă el, ridicând din umeri. Lerue e nebun. E vorba despre un câine.

După o clipă, murmură stins:

— Câinele ei!

Continuă să meargă după urmele lăsate. Se aprinsese rău de tot. Erau, într-adevăr, urmele unui câine negru. Atunci ajunse la prima capcană din care fusese furată momeala.

Îi scăpă o înjurătură. Momeala dispăruse, dar cursa nu se declanşase. Băţul ascuţit care ţinuse nada căzuse.

Întreaga zi, Bush Mac Taggart merse după urmele lui Bari. Descoperi toate furturile. Ajunse pe lac, la lupul mutilat. Supărarea lui, stârnită încă de când îl descoperise pe Bari, se preschimbă treptat în furie, iar aceasta se accentuă pe măsură ce se scurgea ziua. Era obişnuit cu hoţii cu patru labe din zona capcanelor. Dar, în mod normal, un lup sau o vulpe nu strică mai mult de câteva curse.

Or, Bari trecuse pe la toate, după cum arătau urmele. Mac Taggart considera că exista o adevărată răutate omenească în faptele sale. Câinele evita nadele otrăvite. Fără nici un motiv, distrusese o lutră superbă, a cărei blană strălucitoare fusese făcută bucăţi prin zăpadă. Spre sfârşitul zilei, Mac Taggart ajunse la o cursă unde se găsea un râs mort. Bari îi sfâşiase blana argintie atât de rău, încât nu mai valora nici jumătate din preţul

ei iniţial. Funcţionarul scoase o imprecaţie surdă şi se înfurie peste măsură.

Pe înserate, ajunse la cabana pe care Eustache o construise pe la mijlocul zonei cu capcane şi îşi inventarie blănurile. Avea abia o treime din numărul lor obişnuit. Râsul era pe jumătate pierdut, iar o vidră fusese distrusă complet.

În a doua zi, dezastrul găsit de el se dovedi mai mare. Funcţionarul parcă înnebunise. Când ajunse la a doua cabană, după-amiaza târziu, urmele lui Bari prin zăpadă nu erau mai vechi de o oră. De trei ori, în timpul nopţii, îl auzi pe câine urlând.

În a treia zi, Mac Taggart nu se întoarse la Lacul Bain, ci vru să-l găsească pe Bari. Căzuse un deget de zăpadă proaspătă. De parcă ar fi dorit să se răzbune mai tare pe duşmanul său uman, câinele îşi lăsase urmele pe un cerc cu raza de o sută de metri în jurul cabanei.

Funcţionarului îi trebui o jumătate de ceas ca să găsească pista cea bună. O urmări timp de două ore, printre nişte tufişuri dese. Bari mergea în direcţia din care bătea vântul, astfel că uneori îi parvenea mirosul duşmanului său. De vreo douăsprezece ori, aşteptă ca Mac Taggart să se apropie atât de mult, încât îi auzi zgomotul paşilor şi sunetele metalice scoase de puşca lui atunci când atingea crengile. Apoi, împins parcă de o inspiraţie bruscă, blestemată de către funcţionar, câinele se îndrepta direct şi repede către zona capcanelor.

Când Mac Taggart ajunse acolo, pe la prânz, Bari îşi începuse deja treaba. Omorâse şi mâncase un iepure, distrusese trei capcane pe distanţă de o milă, apoi fugise spre Lacul Bain.

În a cincea zi, Mac Taggart se întoarse la magazinul lui. Era supărat rău de tot. Dintre cei patru francezi, doar Valence era acolo şi el îi ascultă povestirea.

CAPITOLUL XXIV
BARI ÎL SUPĂRĂ PE MAC TAGGART

Pe la mijlocul lui ianuarie, războiul dintre Bari şi Mac Taggart devenise nu doar un incident, o aventură trecătoare pentru câine, ci o evidenţă care devenea tot mai supărătoare pentru om. La vremea aceea, însemna chiar scopul esenţial al existenţei lor! Câinele trecea mereu pe la capcane. Le bântuia ca un spectru devastator. De fiecare dată când adulmeca mirosul funcţionarului de la Lacul Bain, el simţea şi mai puternic instinctul ce-l îndemna să se răzbune pe duşmanul lui de moarte.

De mai multe ori, îl întrecu în abilitate pe Mac Taggart. Continua să jupoaie capcanele de momeli, avea din ce în ce mai multă poftă să distrugă blănurile găsite pe drum. Marea lui plăcere nu consta în a mânca vânatul, ci în a-l distruge. Focul urii sale se aţâţa pe măsură ce treceau săptămânile, până când ajunse să muşte cu colţii săi ascuţiţi şi să râcâie cu ghearele zăpada călcată de picioarele lui Mac Taggart. În tot acest timp, imaginea din ce în ce mai clară a fetei începuse să-l domine.

Prima mare perioadă de singurătate, cea din zilele şi nopţile interminabile când căuta şi spera la Grey Loon, era resimţită ca în timpul imediat următor dispariţiei Ramurii-de-Salcie. În nopţile cu stele ori sub clar de lună, o chema din nou, schelălăind şi urlând prelung. Mac Taggart, ascultându-l în miez de noapte, se înfiora.

Ura omului diferea de cea a animalului, dar se dovedea la fel de necruţătoare. Iar Mac Taggart nu doar că-l ura pe Bari. În el o vedea pe Nepeese. Gândul că, prin existenţa câinelui, cineva ar fi putut demonstra nemernicia faptelor sale ucigaşe nu-i dădea pace.

În fiecare zi, funcţionarul îşi amintea de fată. În fiecare noapte, chipul ei îi apărea în vis. Pe timp de furtună, o dată, îşi închipui că-i aude glasul purtat de vânt. La nici un minut după aceea, percepu, slab, un urlet îndepărtat, venind dinspre pădure. În noaptea aceea, fu cuprins de groază. Se ridică din pat şi îşi aprinse pipa. Curând, camera în care se găsea se umplu de un nor gros de fum.

Îi blestemă pe Bari şi furtuna, dar nu mai avea curajul de fanfaron de altădată. Îl detesta în continuare pe câine, aşa cum

nu mai detestase vreun om şi îşi dorea mai mult ca oricând să-l ucidă. În timpul somnului, îi venise ideea precum că duhul fetei îl împingea pe Bari să-i distrugă capcanele şi aceasta devenise o obsesie pentru el.

După o vreme, încetă să mai vorbească la oficiu de lupul negru ce-i strica toate cursele. Blănurile distruse de colţii lui Bari fură ascunse şi ţinute într-un loc tainic. În schimb, încerca să afle de la vânători orice mijloc prin care se puteau ucide vulpile şi lupii în ţinuturile pustii.

Folosi trei otrăvuri diferite. Una dintre ele era atât de puternică, încât o singură picătură provoca moartea. Încercă stricnina în capsule de gelatină, în grăsime de cerb lopătar, în carne de caribu, ficat de elan şi chiar muşchi de porc spinos. Pentru a pregăti otrăvurile, îşi cufunda mâinile în ulei de castor, astfel încât momeala să nu mai păstreze mirosul omenesc. Vulpile, lupii, vidrele, herminele şi nevăstuicile mureau din pricina acelor nade, dar câinele se ferea, cu prudenţă, de ele.

În ianuarie, Mac Taggart otrăvi toate momelile din capcane. Acest lucru avu un rezultat bun. Din ziua respectivă, Bari nu se mai atinse de cursele lui, ci mânca doar iepurii prinşi în laţuri.

Tot în ianuarie, funcţionarul îl zări pe câine pentru prima dată. Îşi lăsase puşca sprijinită de un copac, la vreo doisprezece paşi de el. De parcă Bari ar fi ştiut asta şi ar fi venit să-l necăjească, apăru brusc înaintea lui, printre brazi, la vreo douăzeci de metri. Colţii albi îi luceau, iar ochii îi ardeau ca nişte cărbuni.

Câteva clipe, Mac Taggart râmase încremenit, uitându-se fix la el. Era Bari. Îl recunoştea după steaua albă, după urechea cu pată albă. Inima îi bătea ca un baros în piept. Foarte încet, începu să se târască înspre puşcă, dar, când o atinse cu mâna, câinele dispăru ca o nălucă.

Asta îi inspiră un nou gând lui Mac Taggart. Trasă un drum proaspăt, prin pădure, paralel cu linia lui de capcane, la o distanţă de cinci sute de metri de aceasta. În locurile unde avea curse, cărarea paralelă făcea un fel de V, permiţându-i să se apropie de capcană, dinspre copaci, fără să fie văzut. Graţie acestei viclenii, credea că, atunci când se va ivi ocazia, îl va lua prin surprindere pe câine. Dar, din nou, planul omului dădu greş.

Când Mac Taggart folosi prima oară noua lui cărare, acelaşi lucru îl făcu şi Bari. Pentru scurtă vreme, existenţa ei îl miră. De trei ori se întoarse din drum, trecând de pe noua potecă pe cea veche şi invers. Apoi o urmă pe cea dintâi, mergând după

funcţionarul de la Lacul Bain. Mac Taggart nu ştia ce se întâmplase şi nu află decât la întoarcere, văzând amprentele din zăpadă.

Câinele vizitase toate capcanele, folosind acele V-uri. După o săptămână de urmăriri zadarnice şi de aşteptări, o perioadă în care funcţionarul blestemă de douăzeci de ori, în timpul acceselor sale de furie, îi veni altă idee. Inspiraţia îl ajuta. Noul plan era atât de simplu încât se miră că nu-l concepuse de la început.

Se întoarse grăbit la Lacul Bain. După două zile, porni iar la drum, chiar în zori. De data asta ducea un pachet în care se găseau o duzină de curse solide, pentru lupi, unse proaspăt cu ulei de castor. Momeala era un iepure prins în laţ de curând. Din când în când, se uita neliniştit spre cer.

Bolta rămase destul de senină până după-amiaza târziu. Atunci, masele de nori negri începură să se ivească dinspre răsărit. După o jumătate de oră, fulgii prinseră să cadă. Mac Taggart luă un fulg în palmă şi îl cercetă. Zăpada era pufoasă şi moale. Asta şi dorea. Până dimineaţă, un strat de nea de şase degete grosime avea să acopere potecile.

Se opri la prima capcană şi se apucă de treabă. Mai întâi, scoase momeala otrăvită din cutie şi o înlocui cu iepurele, apoi începu să aşeze cursele lui pentru lupi. Le puse în jurul iepurelui, astfel că Bari nu avea pe unde să treacă spre pradă, decât călcând pe una dintre ele. Între două capcane lăsase doar o distanţă de un pas.

După ce termină, Mac Taggart plecă grăbit, prin întunericul serii, întorcându-se la cabana sa. Era foarte mulţumit. De această data nu putea da greş. Luase aproape toate celelalte curse pe care le întâlni pe drum, până la Lacul Bain. Oricum, Bari nu avea să găsească nimic de mâncare în cele rămase.

O zăpadă groasă de şapte degete căzu în noaptea aceea. Lumea întreaga se îmbrăcă cu o haină nouă şi albă. Ca un penaj argintiu, omătul acoperi copacii şi arbuştii, ba chiar şi stâncile. Neaua era atât de moale, încât un cartuş căzut din mână se cufunda cu totul în ea. Bari sosi devreme în zona capcanelor. Ajunse la prima dintre acestea, aflată la jumătatea drumului dintre Lacul Bain şi cabana unde-l aştepta funcţionarul. Nu conţinea nici o momeală. Una după alta, le vizită pe toate. Nu găsi nici o nadă sau vreun animal prins.

Adulmecă prudent aerul. Încercă în zadar să simtă mirosul

fumului sau pe cel de om. Spre prânz, ajunse la cuibul de curse pentru lupi. Cele douăsprezece maşinării perfide îl aşteptau. Arcurile stăteau încordate la o jumătate de picior adâncime, sub zăpada. Timp de un minut, rămase în afara zonei primejdioase, adulmecând şi ascultând. Văzuse iepurele şi clănţănea din colţi, fiindcă îi era foame.

Se apropie cu un pas, dar se opri prudent. Ceva ciudat, inexplicabil, îi prevestea un pericol. Neliniştit, cerceta folosindu-şi nasul, ochii, urechile. Dar în jurul lui era doar linişte şi pace. Clănţăni iar din dinţi. Gemu slab. De ce se agita? Nu putea să simtă unde se afla primejdia. Încet, se învârti în jurul capcanei. Făcu lucrul acesta de trei ori. Cu fiecare cerc, se apropia mai mult, până ce labele sale ajunseră la cordonul exterior de capcane.

Se opri iar pentru un minut, cu urechile lăsate. În ciuda mirosului aţâţător de iepure, ceva îl îndemna să se îndepărteze de acolo. Încă o clipă şi ar fi plecat, dar, în spatele cursei, se auzi un chiţăit, ca de şobolan. Imediat, Bari văzu o hermină albă muşcând, înfometată, din carnea iepurelui. Uită de primejdia pe care o intuise. Mârâi furios, dar mica şi îndrăzneaţa lui rivală nu plecă de la ospăţ.

Atunci Bari se repezi în mijlocul capcanelor pregătite pentru el de către Mac Taggart.

CAPITOLUL XXV
TRIUMFUL LUI MAC TAGGART

În dimineaţa zilei următoare, funcţionarul auzi zăngănitul lanţurilor, de la mai mult de un sfert de milă de cursă. Era un râs? Vreo pisică sălbatică? Un lup sau o vulpe? Sau Bari? Parcurse aproape alergând distanţa până acolo. Ajunse la o depărtare de la care putea vedea. Inima îi sări din piept de bucurie, când constată că îşi capturase duşmanul. Se apropie, cu puşca pregătită, gata să tragă în caz că Bari ar fi reuşit să scape.

Acesta zăcea întins pe o parte. Respira greu, era epuizat şi doborât de durere. Un strigăt de bucurie ieşi din pieptul lui Mac Taggart, în vreme ce se apropia cercetând zăpada. Aceasta era înroşită de sânge, bătătorită în jurul cursei, fiindcă Bari se zbătuse. Sângele se scurgea mai ales de pe fălcile câinelui, unde se rănise cel mai grav. Plăgile nu se închiseseră. Arcurile de oţel ascunse sub zăpadă îşi făcuseră bine treaba, fără nici o milă. Una dintre labele din faţă îi fusese prinsă de undeva, de deasupra primei încheieturi. Şi cele două picioare din spate fuseseră capturate. A patra capcană îl apucase de şold. Zbătându-se să scape, Bari îşi rupsese o bucată din piele de lăţimea mâinii lui Mac Taggart.

Zăpada povestea cum se luptase disperat întreaga noapte. Fălcile însângerate arătau că încercase zadarnic să sfărâme cu colţii oţelul ce-l ţinea prizonier. Ochii îi erau injectaţi de sânge. Respira tare greu. Dar nici în clipele acelea de agonie curajul nu-i scăzuse. Când îl văzu pe Mac Taggart, se chinui să se ridice, însă căzu iar în zăpadă. Mârâitul ce-i ieşi din gâtlej părea al unui tigru.

Acolo, la mai puţin de o duzină de paşi de el se găsea fiinţa pe care o ura mai mult decât pe lupi. Din nou era însă neputincios, cum fusese atunci când se prinsese în laţul pentru iepuri.

Ferocitatea mârâitului său nu-l tulbură pe funcţionar. Îşi dăduse seama că animalul era la mâna lui. Cu un hohot de râs mulţumit, îşi lăsă puşca lângă un copac, îşi scoase mănuşile şi începu să-şi umple pipa. De când urmărise acest triumf!

În sufletul lui exista o ură la fel de neîmblânzită, precum cea a lui Bari, ură pe care doar un om o poate purta altuia.

La început se gândise să-l împuşte pe câine. Se răzgândi însă. Era mai bine să-l lase să moară încet, să-l tortureze ca pe un om,

plimbându-se în jurul lui, uitându-se cum i se scurgea sângele în zăpadă, forţându-l să se ridice ca să încerce să-l apuce cu colţii de picior. Răzbunarea părea tare frumoasă astfel. Mac Taggart se gândea la asta atât de intens, că nu auzi paşii celui ce se apropie de el.

Glasul unui bărbat îl făcu să se întoarcă brusc.

Era un străin, mai tânăr decât el cu vreo zece ani. Nu părea a avea peste treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani, în ciuda bărbii sale scurte şi blonde. Era omul pe care-l placi de la prima vedere: tânăr, voinic, cu ochii limpezi, cu privirea cinstită. Purta o căciulă de blană, precum indienii. Chipul lui nu avea semnele dure ale sălbăticiei din regiune.

Totuşi, chiar înainte ca bărbatul să-i vorbească, Mac Taggart ştiu că avea de a face cu un om din sălbăticie, că inima şi sufletul lui îi aparţineau acesteia. Purta o manta din piele de caribu puţin tăbăcită, strânsă pe talie cu o centură cu franjuri, ca indienii. Interiorul hainei era îmblănit. Pantalonii săi erau din stofă groasă, după moda celor din Golful Hudson. Purta mocasini. Avea şi pantofi lungi şi strâmţi, ca în ţinuturile deluroase. Pe umeri, legat cu o curea, ducea un pachet. Puşca şi-o ţinea într-o teacă de stofă. De la căciulă până la pantofi părea un slujbaş la calea ferată. Doar văzându-l, Bush Mac Taggart ar fi jurat că străbătuse sute de mile în ultimele zile.

Dar nu acest lucru îl făcu să se înfioare, ci teama ca străinul acela să nu poarte, pe sub haina din piele de caribu, insigna poliţiei regale călare din nord-vest şi să nu fi aflat, într-un fel sau altul, cele petrecute la Grey Loon.

Timp de un minut, spaima aceea îl paraliză, astfel că nu putu rosti nici un cuvânt.

Străinul nu scosese până atunci decât o exclamaţie de uimire. Acum zise, cu ochii aţintiţi asupra lui Bari:

— Dumnezeule! L-aţi nenorocit pe bietul animal, nu-i aşa?

În glasul lui exista ceva care-l linişti pe Mac Taggart. Străinul nu avea o voce bănuitoare. Se interesa mai mult de câine decât de el. Respiră uşurat.

— Îmi fura din capcane, zise el.

Străinul se uită mai atent la Bari. Lăsă puşca jos şi se apropie de animal.

— Dumnezeule! Dar e un câine! exclamă el.

Din spate, Mac Taggart îi observa mişcările, foarte curios.

— Da, un câine. Dar unul sălbatic, pe jumătate lup, răspunse

el. Mi-a furat mai mult de o mie de dolari în blănuri în iarna asta.

Străinul se aplecă. Îşi sprijini mâinile înmănuşate pe genunchi, iar dinţii albi îi străluciră atunci când râse.

— Bietul animal! zise el, cu simpatie. Deci tu eşti hoţul de capcane, nu? Un răufăcător. Şi te-a prins poliţia, nu? Dumnezeule! N-a fost prea corectă cu tine, te-a păcălit rău de tot poliţia asta.

Se ridică şi se uită în ochii lui Mac Taggart.

— A trebuit să pun mai multe curse pentru el, se scuză funcţionarul, înroşindu-se mai tare, sub privirea cinstită a străinului cu ochi albaştri. Apoi, pe neaşteptate, îşi dădu arama pe faţă. Va muri aici, în chinuri! zise el. Îl voi lăsa să crape şi să putrezească în capcană, drept pedeapsă pentru ce a făcut!

Îşi luă puşca şi adăuga, cu ochii aţintiţi asupra noului venit, cu degetul pe trăgaci, pregătit să folosească arma:

— Sunt Mac Taggart, funcţionarul Companiei de la Lacul Bain. Mergeţi într-acolo, domnule?

— Doar câteva mile. Mă întorc pe meleagurile mele, dincolo de Ţinuturile Pustii.

Mac Taggart simţi iar un fior ciudat.

— Sunteţi de la guvern? întreba el.

Străinul confirmă printr-un gest.

— De la poliţie? insistă Mac Taggart.

— De ce vă interesează? Da, fireşte că de la poliţie, răspunse omul, uitându-se drept în ochii lui. Acum, domnule, în conformitate cu legea, vă rog să-i trageţi un glonţ în cap acestui animal, înainte de a pleca. Vă supuneţi, sau o fac eu?

— Mă supun regulii de la noi, zise Mac Taggart. Un hoţ de capcane trebuie lăsat să putrezească în cursă. Şi câinele ăsta e o bestie. Ascultaţi-mă…

Repezindu-se, fără să uite vreun amănunt, îi vorbi despre săptămânile şi lunile de luptă dintre el şi Bari, de inutilitatea, ce-l adusese în pragul disperării, a tuturor stratagemelor sale, de planurile lui şi de îndemânarea uimitoare a câinelui în evitarea capcanelor, până ce reuşise, nesperat, să îl prindă.

— E un tâlhar, o bestie! strigă el, furios, când termină. Cum vreţi să-l omor cu un glonţ în cap, în loc să-l las să putrezească aici, după câte mi-a făcut?

Străinul se uită cu atenţie la Bari. Cu spatele la Mac Taggart, îi zise, fără să se întoarcă:

— Cred că aveţi dreptate. Să-l lăsăm să putrezească aici. Dacă

mergeţi spre Lacul Bain, domnule, voi face cu dumneavoastră o

Străinul se uită mai atent la Bari...

parte din drum. Voi parcurge câteva mile într-acolo, ca să-mi scurtez calea către meleagurile mele.

Îşi luă puşca de jos. Mac Taggart porni înainte. După o jumătate de oră, străinul se opri şi arătă către nord.

— Voi porni într-acolo. Am de mers cinci sute de mile, zise el, vorbind cu atâta uşurinţă, de parcă ar fi urmat să ajungă acasă la el chiar în noaptea aceea. Aici ne despărţim.

Nu-i strânse mâna lui Mac Taggart. Plecând, îi spuse:

— Puteţi zice că John Madison a trecut pe aici!

După care se îndreptă către nord, pe o distanţă de o jumătate de milă, prin pădurea deasă. Apoi coti spre apus încă două mile, se întoarse către sud şi, o jumătate de oră mai târziu de la despărţirea lui de Mac Taggart, se găsea lângă Bari.

Vorbea cu el, precum cu un prieten:

— Deci asta eşti tu, amice? Un hoţ de capcane? Un răufăcător? Şi l-ai păcălit timp de două luni? Din pricina asta, fiindcă eşti mai bun ca el, te va lăsa să crăpi aici. Răufăcătorule!

Izbucni în râs.

— Ciudat, continua el. Noi doi ar trebui să ne strângem mâinile. El a zis că eşti un sălbatic. Şi eu sunt. I-am zis că mă cheamă John Madison. Nu-i adevărat. Mă numesc Jim Carvel. I-am spus că am legătură cu poliţia. Dumnezeule, n-am minţit! Sunt căutat de toată trupa lor. Orice poliţist întreabă de mine, de la Golful Hudson la fluviul Mackenzie. Dă-mi mâna, prietene! Suntem amândoi în aceeaşi barcă, nu? Mă bucur de cunoştinţă.

CAPITOLUL XXVI
PRETENIE

Jim Carvel întinse mâna şi mârâitul se stinse în gâtlejul lui Bari. Omul se ridică. Rămase acolo, uitându-se în direcţia în care plecase Mac Taggart. Râse mulţumit. Era un om prietenos. Dinţii albi îi străluciră, în vreme ce hohotea şi se uita iar la câine. Bărbatul acela avea ceva în jurul lui ce făcea ca ziua să se însenineze şi gerul să slăbească, ceva din care izvora curajul, speranţa, camaraderia, precum focul aduce binefacerea căldurii. Bari simţea asta.

Pentru prima oară, de când cei doi bărbaţi se întâlniseră, trupul lui zdrobit de capcană se destinse. Spinarea i se înclină, dinţii îi clănţăniră de parcă intrase în agonie. Acestui om putea să-i trădeze slăbiciunea pe care o resimţea. Ochii săi erau injectaţi de sânge, dar privirea era cea a unui animal înfometat. Îl privi atent pe Carvel, un fărădelege, cum îşi spusese singur.

Jim Carvel întinse iar mâna către el, de data asta aproape să-l atingă.

— Bietul animal, zise el, încetând să mai zâmbească.

Cuvintele lui fură o alinare pentru Bari. Prima, de când îi pierduse pe Nepeese şi pe Pierre. Lăsă capul în jos până ce fălcile îi atinseră zăpada. Carvel putea vedea sângele ce i se scurgea încet din bot.

— Bietul animal! repetă el.

Nu se temu să întindă mâna. Era dovada unei mari sincerităţi şi a unei mile adânci. Atinse fruntea lui Bari şi îl mângâie încet, cu prudenţă. Se apropie de cursa în care câinele îşi prinsese laba. În mintea lui înceţoşată, Bari se chinuia să priceapă ce se întâmpla. Înţelese abia când oţelul se desfăcu şi îşi scoase piciorul de acolo.

Atunci făcu un lucru care fusese doar privilegiul lui Nepeese. Îl linse pe mână cu limba lui roşie. Omul începu să râdă. Cu mâinile sale puternice desfăcu şi celelalte capcane, iar Bari fu liber!

Câteva clipe rămase întins, fără să mişte, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului. Carvel se aşezase pe un butuc şi îşi umplea pipa. Bari se uită cum o aprinse. Cu mare interes văzu norişorii de fum cenuşiu ce ieşeau din gura lui Carvel. Omul era la o distanţă de doar două lungimi de lanţ de capcane. Se strâmbă

către Bari.

— Ridică-te, prietene! îl încurajă el. N-ai nici un os sfărâmat. Eşti doar puţin înţepenit. Hai, ar fi cazul să plecăm.

Se întoarse către Lacul Bain. Bănuia că Mac Taggart putea reveni. Poate că Bari avea şi el aceeaşi bănuială, căci, atunci când Carvel se uită din nou atent la el, se sculase deja şi, deşi se clatină puţin pe labe, îşi recâştiga lent echilibrul.

În clipa următoare, bărbatul îşi dădu jos geanta de pe umăr şi o deschise. Băgă mâna înăuntru şi scoase de acolo o bucată roşie de carne crudă.

— Am vânat-o chiar în dimineaţa asta, îi explică el lui Bari. E o căprioară caribu de un an, fragedă ca o potârniche şi suculentă ca măduva dintr-un os de la picioarele din spate. Gustă puţin!

Îi întinse carnea lui Bari. Acesta nu ezită nici o clipă să accepte asemenea dar. Câinele era înfometat, iar bucata provenea de la un prieten. Îşi împlântă colţii în carne. Fălcile lui o rupseră. O flacără nouă circula prin sângele lui, în vreme ce se ospăta, dar ochii săi însângeraţi nu se dezlipiră nici o clipă de chipul celuilalt. Carvel îşi închise geanta şi o puse iar pe umăr. Se ridică, înhăţă puşca, îşi fixă tălpigii şi se întoarse către nord.

— Hai, băiete! zise el. Trebuie să plecăm.

Era o adevărată invitaţie, ca şi cum amândoi băteau drumurile împreună de multă vreme. Şi poate nu doar o invitaţie, ci şi un ordin. Asta îl miră pe Bari. Timp de o jumătate de minut rămase pe loc, fără să se mişte, uitându-se la spatele lui Carvel, care o luase, cu paşi mari, către nord. Bărbatul nu se întoarse. Un fior brusc îl scutură pe câine. Îşi îndreptă botul către Lacul Bain. Se uită iar la Carvel şi gemu de parcă ar fi suspinat. Bărbatul tocmai dispărea printre brazii deşi. Se opri şi se întoarse:

— Hai, băiete!

Chiar de la distanţa aceea, Bari văzu că-i zâmbea prieteneşte. Zări mâna întinsă şi glasul îi trezi senzaţii noi. Nu se asemăna cu cel al lui Pierre. Nu era nici blând şi tandru ca al fetei.

Cunoscuse doar câţiva oameni şi nu prea avea încredere în ei. Dar glasul acela îl dezarma. Fu subjugat de chemarea lui. Dorea să-i răspundă. Pe neaşteptate, simţi dorinţa să se ia după urmele străinului. Pentru prima oară în viaţă, nevoia de a deveni prietenul unui bărbat îl domina. Rămase nemişcat până ce Jim Carvel pătrunse în pădurea de brazi. Apoi se luă după el.

În noaptea aceea, făcură tabăra printre copaci, la zece mile nord de capcanele lui Mac Taggart. Ninsese timp de două ore şi li

se şterseseră urmele. Mai cădeau încă fulgi, dar nu pătrundeau printre crengile dese ale copacilor, până la ei.

Carvel îşi pregătise cortul de mătase şi făcuse focul. Mâncară, apoi Bari se întinse pe burtă, lângă om. Cu spatele sprijinit de un copac, bărbatul fuma încântat. Îşi scosese căciula şi haina groasă. La minunata căldura a focului, parcă întinerise. Maxilarele îi exprimau şi mai puternic voinţa, iar ochii îşi înteţiseră vivacitatea şi limpezimea.

— E bine să poţi vorbi cu cineva, îi zicea el lui Bari. Cineva care să te înţeleagă, chiar dacă tace. Tu n-ai poftă sa urli câteodată, chiar dacă nu îndrăzneşti s-o faci? Eu, da. Uneori era cât pe ce să explodez, pentru că doream să vorbesc cu cineva şi nu îndrăzneam s-o fac.

Îşi frecă mâinile, una de cealaltă şi le întinse deasupra focului. Bari îi observa toate mişcările şi asculta atent fiecare cuvânt ce-i ieşea din gură. Ochii lui exprimau acum un fel de adoraţie mută, aveau o privire ce-i încălzea inima lui Carvel şi îndepărta singurătatea nopţii. Bari se târî până la picioarele omului. Deodată, Carvel se aplecă spre el şi-l mângâie pe cap.

— Sunt un rău, prietene, zâmbi el. N-ai observat asta la mine? Vrei să afli ce-am păţit?

Aşteptă un moment şi, cum Bari se uita atent la el, începu, de parcă i-ar fi vorbit unui om:

— Iată, acum cinci ani, în decembrie, înainte de Crăciun, aveam un tată. Ce prieten îmi era tatăl meu! N-aveam mamă, numai tată. Într-o zi veni, din America, un dihor cu şireturi de argint, pe nume Hardy. L-a împuşcat pe tata care făcuse altă politică decât el, mai demult. Iată o crimă ticăloasă! Dar dihorul n-a fost spânzurat. Nu, domnule, nici vorbă de aşa ceva. Era prea bogat şi avea prea mulţi prieteni politicieni. S-a ales doar cu doi ani de puşcărie. Dar n-a ajuns acolo. La fel de adevărat cum că există Dumnezeu, n-a ajuns până la puşcărie.

Carvel strânse cu putere din pumni. Un zâmbet îi lumină faţa. Ochii lui aruncau fulgere. Bari suspină greu. Simplă coincidenţă, dar momentul era patetic.

— Nu a ajuns la puşcărie, continuă Carvel, uitându-se iar fix la câine. Ştii ce înseamnă asta, nu, prietene? Ar fi fost eliberat după un an. Dar tata, cea mai bună jumătate din mine însumi, era în mormânt! Aşa că m-am apropiat de dihorul cu fir de argint şi l-am omorât, chiar sub ochii părinţilor şi prietenilor săi. Apoi am fugit pe o fereastră, mai înainte ca ei să-şi dea seama ce s-a

întâmplat. Am plecat în ţinuturile deluroase şi am parcurs sute de mile de atunci. Şi cred că Dumnezeu m-a ajutat, prietene. Căci, vara trecută, a făcut ceva ciudat ca să mă scoată din încurcătură: cum jandarmii mă urmăreau de aproape şi orizontul era întunecat, s-a descoperit un înecat în ţinutul Remdeer, chiar în locul unde credeau ei că mă încercuiseră. Şi bunul Dumnezeu a făcut ca omul acesta să-mi semene, de aceea l-au îngropat sub numele meu. Aşadar, oficial, am murit, prietene. N-am de ce să mă tem, orice ar fi, cu condiţia să nu mă arăt printre oameni, măcar un an. De atunci, în adâncul meu, m-am gândit că Dumnezeu a avut un scop ca să mă ajute la greu. Ce părere ai?

Se aplecă spre animal, sperând să obţină un răspuns. Bari ascultase tot. Poate, într-un anume fel, chiar înţelesese. Dar un alt glas decât cel al lui Carvel îi ajungea acum la urechi.

Cu capul lipit de pământ, îl auzea foarte clar. Gemu, apoi mârâi atât de gros, că bărbatul de-abia pricepu avertismentul lui. Se ridică. Rămase în picioare, întors către sud. Bari stătea lângă el, cu blana zbârlită.

După un moment de linişte adâncă, bărbatul îi zise:

— Rudele tale, prietene. Lupii.

Şi se duse în cort să-şi ia puşca şi cartuşele.

CAPITOLUL XXVII
CHEMAREA SUDULUI

Bari stătea în picioare, nemişcat ca o statuie, când Carvel ieşi din cort. Bărbatul păstră liniştea o vreme, uitându-se atent la el. Câinele avea să răspundă chemării haitei? Era de-al lor? Avea să se ducă la ei? Lupii se apropiau. Nu veneau făcând ocolişuri, ca la un caribu sau la un cerb, ci de-a dreptul către tabăra lor. Semnificaţia acestui lucru nu era greu de înţeles pentru Carvel.

În timpul după-amiezii, Bari lăsase urme de sânge pe drum, iar lupii descoperiseră asta acolo unde ninsoarea nu reuşise să acopere suficient de bine pământul. Carvel nu se agita defel. Nu doar o dată, în timpul celor cinci ani de hoinăreli rătăcitoare între Cercul Arctic şi Pol, avusese de a face cu lupii. Acum nu se temea. Nu doar că focul era aprins, dar, în caz că n-ar fi avut destule crengi ca să ardă, se putea urca în copacii din jur. Ce urma însă să facă Bari? Dacă el ar fi plecat, ar fi rămas singur pentru a doua oară. De aceea îi zise, cu glasul cât mai firesc:

— Nu vrei să pleci, nu, prietene?

L-o fi înţeles Bari? Carvel, care se uita atent la el, văzu că blana de pe trup se zbârlise ca o perie. Din gâtlej îi răsună un mârâit ce exprima ura lui sălbatică faţă de lupi.

Cu acelaşi mârâit îl întâmpinase pe factorul de la Lacul Bain. Carvel, deschizând chiulasa puştii sale ca să vadă dacă totul era în regulă, începu să râdă vesel. Poate că Bari îl auzi. Poate că avea o anumită semnificaţie pentru el, fiindcă se întoarse deodată, cu urechile lăsate în jos, să se uite la tovarăşul lui. Lupii încetaseră să-şi mai facă cunoscută prezenţa. Carvel ştia ce însemnă asta. Rămase la pândă. În liniştea aceea, zăngănitul metalic al piedicii armei răsună până departe. Câteva clipe, nu se mai auzi decât pârâitul crengilor arse în foc. Apoi, muşchii lui Bari se destinseră. Se dădu înapoi. Se întoarse către zona din spatele omului, cu capul între umeri, arătându-şi colţii lungi şi strălucitori, mârâind către pădurea întunecată în care nu pătrundea lumina focului lor. Carvel se întoarse, cu rapiditate, la rândul lui.

Aproape că se sperie de ceea ce văzu. O pereche de ochi ardea cu flăcări verzui. Se ivi altă pereche, apoi altele, atât de multe, că nu le puteai număra. Oftă. Ai fi zis că erau ochi de

pisică, doar că mai mari. Unii dintre aceştia, luminaţi de foc, erau roşii ca tăciunii. Alţii aruncau scânteieri albastre şi verzi.

Carvel se uită repede spre pădure. Printre copaci se iviseră alţi ochi, la fel de numeroşi. Timp de câteva secunde, uită de Bari, tulburat şi uimit de cordonul ochilor monstruoşi, aducători de moarte, care îi încercuiau. În jurul lor se găseau cincizeci de lupi, poate o sută, ce nu se temeau de nimic pe lume decât de foc. Veniseră fără să facă zgomot, fără să rupă vreo crenguţă. Dacă ar fi fost ceva mai târziu şi ar fi adormit, focul s-ar fi stins.

Se înfioră la acest gând, iar curajul îl părăsi câteva clipe. Nu vrusese să tragă decât în caz de necesitate, dar se hotărî pe neaşteptate. Îşi propti puşca în umăr şi ţinti acolo unde se găseau mai mulţi ochi. Bari ştia ce însemnau gloanţele. Furios, vroia să sară la gâtul unui duşman. Porni, în direcţia lor. Carvel scoase un strigăt de groază, privindu-l cum se repezea într-acolo. Îl văzu pe Bari trecând ca fulgerul. Apoi fu înghiţit de întuneric. Auzi colţii înfruntându-se, după care căderea unor trupuri.

Fu străbătut de un fior sălbatic. Câinele atacase singur, iar lupii aşteptau. Asta nu avea decât o singură soluţie. Tovarăşul lui cu patru labe se aruncase în gurile lor.

Putea auzi, dezgustat, hăpăitul lacom al fălcilor în întuneric. Mâna i se îndreptă către revolverul de la centură. Aruncă puşca descărcată în zăpadă. Ridică apoi Coltul 38 la înălţimea ochilor. Porni în fugă spre întuneric, în timp ce de pe buze îi ieşi un strigăt sălbatic ce putu fu auzit de la distanţă de o milă. În acelaşi timp, urletul său şi revolverul ce se descărca provocară o învălmăşeală de nedescris printre animalele ce se băteau.

Trăsese unsprezece gloanţe. Încărcătorul era gol. Dar Carvel nu încetase să strige şi nici nu se retrăgea la lumina focului. Ascultă, răsuflând din greu. Nu mai vedea nici un ochi prin întuneric, nici mişcarea trupurilor. Bruscheţea şi rapiditatea atacului său speriaseră haita de lupi. Dar unde era câinele? Respiră adânc şi îl căută din priviri. O umbră se târa către lumină. Era Bari! Carvel se îndreptă spre el. Îl prinse şi îl trase lângă foc.

După aceea, o vreme, în ochii omului persistă o privire întrebătoare. Îşi reîncărcă arma, puse lemne pe foc, iar din geantă scoase nişte fâşii cu care-i bandajă rănile. De mai multe ori, îl întrebă mirat:

— De ce ai făcut asta, prietene? Ce ai împotriva lupilor?

Toată noaptea nu dormi defel, ci stătu de veghe.

Întâmplarea cu lupii rupse ultima barieră de neîncredere ce mai putea exista între ei. În zilele următoare, în vreme ce se îndreptau fără grabă către nord-vest, Carvel îl îngriji pe Bari ca pe un copil bolnav. Din cauza rănilor câinelui, nu făceau decât câteva mile pe zi.

Bari îi înţelese eforturile. În el creştea afecţiunea faţă de omul ale cărui mâini erau la fel de binefăcătoare ca ale fetei şi a cărui voce răsuna prietenoasă. Nu se mai temea, nici nu mai avea vreo reţinere faţă de el. Carvel, la rândul lui, observa asta.

Golul nesfârşit al lumii din jurul lor şi singurătatea le dădeau ocazia să observe lucrurile cele mai neînsemnate. Dar, într-o zi, bărbatul descoperi ceva foarte important. Ori de câte ori se opreau, Bari se întorcea către sud, adulmecând mult timp. Când făceau tabără, tot spre sud îşi îndrepta botul. Carvel îşi zicea că era ceva firesc, într-acolo aflându-se terenul lui de vânătoare.

Dar, cu cât zilele treceau, remarcă şi altceva. Din când în când, întorcându-se spre ţinuturile îndepărtate de unde veneau ei, Bari gemea slab şi era tare agitat. Nu manifesta dorinţa de a-l părăsi pe Carvel, dar omul pricepu că exista ceva misterios care-l chema către sud.

Intenţiona să se îndrepte spre regiunea Lacului Marelui Sclav, la vreo opt sute de mile spre nord-vest, înainte de topirea zăpezilor, după care, la dezgheţul apelor, o dată cu venirea primăverii, să meargă cu barca spre apus până la Mackenzie şi să ajungă, în cele din urmă, la munţii din Columbia britanică.

Planurile lui se modificară în februarie. Călătorii fură surprinşi de un viscol puternic în regiunea Lacului Wholdaia şi condiţiile deveniră nemiloase. Carvel dădu, din întâmplare, peste o cabană, în inima unei păduri dese de brazi. Acolo, găsi un cadavru. Leşul era îngheţat bocnă şi zăcea în acel loc de câteva zile. Carvel săpă o groapă în pământ, în care depuse trupul neînsufleţit.

Cabana se dovedi o adevărată comoară pentru om şi câine. Nu avusese alt proprietar decât mortul. Era confortabilă şi bine garnisită cu provizii. În plus, proprietarul acesteia strânsese o recoltă bogată de blănuri, înainte ca gerul să-i muşte plămânii şi să moară. Carvel inventarie pieile cu atenţie, bucuros de aşa pleaşcă.

Cele de acolo valorau mai mult de o mie de dolari. Nu vedea de ce nu ar fi fost ale lui de acum încolo. În mai puţin de o săptămână, descoperise zona cu capcane a răposatului, acum

acoperită de zăpadă şi o luă în primire spre propriul folos.

Se găseau la două sute de mile nord-vest de Grey Loon. Curând, Carvel observă că Bari nu se mai întorcea drept către sud, ci spre sud-est. Acum, pe măsură ce zilele treceau, soarele se ridica mai sus pe cer. Aerul se încălzea, zăpada se topea sub paşii lor. În atmosferă se simţeau umiditatea şi vibraţia primăverii.

Atunci, vechea dorinţă puse iar stăpânire pe Bari. Ceva îl chema către mormintele singuratice de la Grey Loon, către cabana incendiată şi adăpostul părăsit de lângă heleşteu. În somn, o revedea pe Nepeese şi locurile acelea. Îi auzea glasul, îi simţea atingerea mâinilor, se juca încă o dată cu ea în umbra pădurii. Carvel îl observa în timp ce visa, chinuindu-se să afle ce vedea el şi ce auzea.

În aprilie, bărbatul îşi luă pe umăr blănurile şi porni către Lacul La Biche, să le vândă la oficiul de acolo al Companiei Golfului Hudson, care putea fi găsit mai la nord de ei. Bari îl întovărăşi până la mijlocul drumului. Apoi, la apusul soarelui, într-o seară, porni iar pe calea ce ducea la cabană. După o săptămână, Carvel se întoarse acolo şi îl regăsi. Fu atât de mulţumit, că-l luă în braţe şi îi ţinu capul în dreptul inimii sale. Rămaseră în cabană până în luna mai. Mugurii plesneau şi parfumul florilor ce se iveau răzbea din pământul reavăn.

Într-o seară, Carvel începu să-şi împacheteze lucrurile.

— A venit timpul să plecăm, îi zise el lui Bari. M-am hotărât să o luăm într-acolo.

Cu degetul, arătă spre sud.

CAPITOLUL XXVIII
SFÂRŞITUL CĂUTĂRILOR

O ciudată presimţire puse stăpânire pe Carvel, când îşi începu drumul către sud. Nu credea în prevestiri bune sau rele. Superstiţia jucase doar un rol minor în viaţa sa, dar avea, în schimb, o curiozitate excesivă şi o mare plăcere pentru aventură. Anii în care rătăcise de unul singur îi dezvoltaseră o percepere clară a lucrurilor, ceea ce, în alţi termeni, s-ar putea numi o imaginaţie deosebit de activă.

Ştia că nişte forţe irezistibile îl atrăgeau pe Bari către sud, că-l împingeau nu doar către o oarecare direcţie din spaţiu, ci spre un punct precis. Fără să ştie de ce, faptul în sine începu să-l preocupe din ce în ce mai mult. Cum timpul nu conta pentru el şi nu avea un scop precis în viaţă, vru să vadă ce putea ieşi de aici.

În primele două zile, îl lăsă pe Bari să meargă de capul lui. De cincizeci de ori, în acest răstimp, cercetă cu busola direcţia în care mergea câinele. Se îndrepta spre sud-est. În a treia dimineaţă, Carvel porni pieziş spre apus. De îndată, în Bari se produse o schimbare: mai întâi se agită, apoi, necăjit, îl urmă pe tovarăşul său de drum. Pe la prânz, Carvel coti spre sud-est. Aproape imediat, câinele îşi recâştigă vechiul entuziasm şi porni, alergând, înaintea stăpânului său.

După aceea, timp de mai multe zile, bărbatul îl urmă pe Bari.

— Poate că sunt un prost, prietene, se scuză el într-o seară, dar vreau să mă distrez puţin. Mă joc cu tine, cât timp nu mă duci către tipul ăla de la Lacul Bain. Acum, ce vrei? Să ajungi iar în zona lui cu capcane, ca să te prindă iar? Asta da, afacere!

Scoase din pipa lui un nor de fum. Se uita la Bari, iar câinele, cu capul pe labele sale din faţă, îl privi, la rândul său.

După o săptămână, Bari răspunse la întrebarea lui Carvel, îndreptându-se către vest, ferindu-se să se apropie de Lacul Bain. Pe la mijlocul după-amiezii, când traversară zona de capcane a lui Bush Mac Taggart, câinele nici măcar nu se opri. Se îndrepta spre sud, mergând atât de repede, că uneori Carvel îl pierdea din vedere. Bari se enerva şi mârâia de câte ori bărbatul se oprea să se odihnească, adulmecând, în acelaşi timp, către miazăzi. Primăvara, florile, pământul înverzit, cântecul păsărelelor şi adierea blândă a vântului îi aminteau de trecut,

când îi aparţinea fetei.

Pentru creierul lui incapabil să raţioneze, nu mai exista iarna. Lungile luni de foame şi de ger dispăruseră. Le uitase, cedând locul lor noilor imagini ce-i cucereau spiritul. Păsărelele, florile, cerul albastru reveniseră şi, o dată cu acestea, de bună seamă că şi Ramură-de-Salcie. Ea îl aştepta acolo, dincolo de pădurea cea verde.

Ceva mai mult decât simpla curiozitate începu să-l intrige pe Carvel. O fantezie bizară deveni o idee fixă. O obsesie iraţională era însoţită de un freamăt de nerăbdare stăpânită. De cum ajunseră la heleşteul bătrânului castor, misterul ciudatei aventuri îl cuceri cu totul. De la colonia lui Dinte Rupt, Bari îl conduse pe Carvel la pârâul de-a lungul căruia Wakayoo, ursul negru, pescuia, iar de acolo, la Grey Loon.

De-abia începea după-amiaza unei zile splendide. Era atât de linişte, că apele primăverii, cântând prin mii de torente şi pâraie, umpleau pădurea cu o muzică trândavă.

Sub soarele fierbinte, alunul purpuriu lucea ca sângele. În poieni, aerul purta mirosul iasomiei. Păsărelele îşi făceau cuiburile în copaci şi prin tufişuri.

După lungul somn de iarnă, natura se înfăţişa în toată splendoarea ei. Era *Unepekine*, luna împerecherii, luna de construire a caselor. Bari se îndrepta către locuinţa sa, dar nu ca să-şi întâlnească partenera, ci pe Nepeese. El ştia că fata se găsea pe-acolo, poate pe marginea prăpastiei, unde o văzuse ultima oară. Curând, aveau să se joace iar împreună, aşa cum o făcuseră ieri şi alaltăieri şi cu câtva timp în urmă.

De bucuros ce era, lătra, sărind în faţa lui Carvel, forţându-l să se grăbească mai tare. Ajunseră în poiană şi, încă o dată, Bari se opri, rămânând nemişcat ca o stâncă. Deodată, Carvel văzu ruinele arse ale colibei şi, puţin mai târziu, cele două morminte de sub bradul înalt. Începea să înţeleagă. Ochii i se întoarseră încet spre câinele ce aştepta şi asculta. Un oftat adânc îi scăpă din piept, în vreme ce zise, cu blândeţe:

— Prietene, ghicesc că aici este casa ta.

Bari nu-l auzea. Cu capul ridicat, cu nasul îndreptat spre cerul albastru, adulmeca vântul. Ce simţea el odată cu parfumul pădurilor şi al câmpiilor înverzite? De ce se înfiora? Ce era în aer? Carvel se întreba toate aceste lucruri. Ochii lui se chinuiau să afle răspunsurile. Dar nimic. Aici nu era decât moarte. Doar moarte şi locuri părăsite. Deodată, Bari scoase un sunet ciudat, ca un

strigăt omenesc, apoi plecă precum o săgeată dintr-un arc.

Carvel îşi lăsă jos geanta de pe umăr. Puse deoparte puşca. Se luă după Bari. Acesta alerga cât de tare putea, traversând poiana, luând-o pe o potecă prin iarba ce fusese, odinioară, călcată deseori de picior omenesc. Fugi până ce nu mai putu. Apoi, bărbatul se opri şi ascultă. Nu-l mai auzea pe Bari, dar, cum poteca mergea prin pădure, porni pe aceasta.

Câinele se oprise lângă heleşteul adânc, unde plonjase alături de fată, de atâtea ori. Putea auzi fierberea apei. Ochii îi străluceau, ca aprinşi de un foc interior, în vreme ce o căuta pe Nepeese. Se aştepta să o vadă acolo, cu trupul ei zvelt, scăldându-se sub umbra unui brad ce se apleca peste apă.

Ochii săi scotociră vechile ascunzători în care el şi Ramură-de-Salcie călcaseră de atâtea ori, stânca despicată, digurile găurite sub care obişnuiau să înoate ca vidrele. Vedea ramurile brazilor ce atingeau suprafaţa apei, printre care se furişa fata, atunci când o căuta el. Până la urmă însă, fu cuprins de certitudinea că ea nu se găsea acolo şi că trebuia să meargă mai departe.

Se duse la *tepee*. Poieniţa în care fusese construit adăpostul secret era inundată de soarele ce traversa pădurea, îndreptându-se către apus. *Wigwam*-ul era tot acolo. Lui Bari nu i se păru schimbat. Un fum, al cărui miros slab ajunse până la el, se ridica în văzduhul curat. Provenea de la un mic foc, peste care stătea aplecat cineva. Asta nu-l miră pe Bari. Nici măcar faptul că avea două cozi de păr, lungi şi strălucitoare, date pe spate. Schelălăi. Auzindu-l, persoana se întoarse încet spre el.

Chiar şi atunci, lui Bari i se păru firesc să fie Nepeese şi nu altcineva. O pierduse ieri. Azi o regăsea. Ca răspuns la schelălăitul lui, un strigăt înduioşător ieşi din pieptul fetei.

Carvel îi găsi după câteva minute. Fata strângea la piept câinele. Ramură-de-Salcie plângea de parcă era o copilă, cu chipul lipit de gâtul lui Bari. Nu-i deranjă, ci aşteptă. În timpul acesta, ceva din glasul acoperit de hohote de plâns şi tăcerea pădurii păreau să-i murmure puţin din povestea cabanei incendiate şi a celor două morminte, ca şi despre chemarea misterioasă ce-l adusese pe Bari în sud.

CAPITOLUL XXIX
PLATA PENTRU FĂRDELEGI

În acea noapte, un nou foc de tabără se aprinse în poiană. Nu mai era unul stingher, pornit din teama de a nu fi văzut de ochi străini, ci unul cu flăcări impunătoare. În lumina lor, stătea Carvel. Şi, tot aşa cum flăcările acelea ţâşniseră din cenuşa deasupra căreia Ramură-de-Salcie îşi pregătise mâncarea, la fel se transformase şi bărbatul, răufăcătorul oficial decedat. Barba îi dispăruse de pe faţă. Îşi scosese hainele din piele de caribu. Îşi suflecase mânecile până la coate. I se îmbujorase chipul ce nu-i mai era bronzat de soare, vânt şi furtună.

În ochi avea o strălucire care-i lipsise timp de cinci ani. Se uita la Nepeese. Ea stătea în lumina focului, puţin aplecată spre flăcări, iar părul ei minunat strălucea. Carvel nu făcu nici o mişcare, cât ea rămase în poziţia aceea. Parcă nici nu respira. Deodată, Nepeese se întoarse şi îl surprinse, înainte ca el să-şi întoarcă privirea de la ea.

Nu avea ce să-i ascundă fetei. Ochii lui, ca şi chipul, străluceau animaţi de o speranţă nouă, de o fericire promisă. Carvel se aşeză lângă ea, pe buşteanul unui mesteacăn. Bari se culcase la picioarele lor şi îi observa.

— Mâine sau poimâine voi pleca spre Lacul Bain, zise el, cu un accent aspru şi amar, ce i se ghicea în blândeţea glasului. Nu mă voi întoarce decât după ce îl voi fi ucis.

Ramură-de-Salcie se uita fix la foc. Pentru o clipă, liniştea fu tulburată doar de pârâitul flăcărilor. Gândurile i se întoarseră în trecut. Ce ocazie avusese în ziua în care se aflase în zona cu capcane a lui Mac Taggart! Dacă ar fi ştiut despre ce era vorba! Strânse din dinţi, în vreme ce îşi reprezenta, în minte, scenele petrecute în ziua în care funcţionarul de la Lacul Bain îl ucisese pe Pierre.

Ea îi povestise tot. Cum fugise, cum se aruncase în apa îngheţată, unde crezuse că avea să moară. Fusese însă salvată în mod miraculos de către Tuboa, bătrânul cree fără dinţi, care o găsise pe jumătate moartă şi pe care Pierre, din milă, îl lăsase să vâneze pe o parte din teritoriul său. Carvel trăia întreaga tragedie şi oroarea cumplitului ceas în care soarele dispăruse de pe cer pentru Ramură-de-Salcie. Printre flăcări şi-l imagina pe

credinciosul Tuboa adunându-şi toate puterile ca s-o transporte pe Nepeese de la pârâu până la cabana lui. Urmaseră săptămâni petrecute în locuinţa sa, în care lipsa hranei şi frigul făcuseră ca viaţa fetei să atârne de un fir de aţă. Apoi, după ce zăpezile se mai topiră, Tuboa muri. Carvel scoase un suspin greu şi se uită, mai departe, la foc.

— Mâine voi pleca spre Lacul Bain…

Nepeese nu-i răspunse imediat. Şi ea se uita fix la foc. Apoi zise:

— Tuboa vroia să-l ucidă la revenirea primăverii, când se putea călători. Când a pierit el, am înţeles că era rândul meu să-l omor. Am luat atunci puşca lui Tuboa. Ieri am încărcat-o pentru asta. Şi, domnule Jeem…

Îşi ridică privirea spre el. O lumină triumfătoare îi anima ochii, în timp ce murmura:

— Nu vă veţi duce la Lacul Bain. I-am trimis un mesager.

— Un mesager?

— Da, Ookimew Jeem, un curier. Acum două zile. I-am transmis că n-am murit şi că voi deveni soţia lui, *iskwao*, cum zic indienii. Va veni! Sunt sigură de asta. Iar dumneavoastră nu-l veţi ucide.

Inima lui Carvel bătea ca o tobă, în vreme ce ea îi zâmbea.

— Am puşca încărcată, spuse ea. Eu voi trage.

— Mesagerul a plecat acum două zile, zise Carvel, iar până la Lacul Bain sunt…

— Mâine va fi aici, răspunse Nepeese. Mâine, la apusul soarelui, va intra în poiană. Ştiu asta. Mă bucur nespus că vine. Mâine, va străbate drumul cât de repede va putea. Da, va veni în mare grabă, Ookimew Jeem, murmură ea.

Rosti numele acela ca pe o adiere, atât de încet, încât Carvel nici n-o auzi.

Dacă bătrânul Tuboa ar fi fost acolo, în seara aceea, în mod cert ar fi citit avertismentele ciudate din vântul ce şoptea, blând, legănând vârfurile copacilor. Era o noapte foarte frumoasă, în cursul căreia zeii indieni schimbau între ei vorbe de neînţeles, o adevărată desfătare şi până şi stelele cerului păreau să palpite de viaţă. Probabil că bătrânul Tuboa, cu cei nouăzeci de ani ai săi, experimentat, ar fi înţeles ceea ce Carvel, tânăr şi ignorant, nu pricepea. Ramură-de-Salcie, exaltată, îl asigurase că ucigaşul avea să apară mâine. Dar bătrânului Tuboa, copacii i-ar fi murmurat: „De ce nu în noaptea asta?”

Era miezul nopţii, când luna, strălucind din plin, se opri deasupra marginii pădurii. Fata dormea în *tepee*. În umbra unui copac, în spatele focului aproape stins, se odihnea Bari. Ceva mai încolo, lângă un pâlc de brazi, dormea Carvel. Câinele şi bărbatul erau obosiţi. Merseseră mult şi repede în ziua respectivă, de aceea nu auziră zgomotele.

Dar şi Bush Mac Taggart umblase mult şi repede. De la răsăritul soarelui până la miezul nopţii, străbătuse patruzeci de mile, ajungând astfel în poiana unde se înălţase cabana lui Pierre Duquesne. De două ori, din marginea pădurii, o strigase pe fată. Cum nu-i răspunsese nimeni, rămăsese în picioare, sub clar de lună, ascultând. Nepeese trebuia să fie acolo, ca să-l primească.

Undeva, nu departe, fata îl aştepta. Inima lui bătea mai tare, în vreme ce cerceta locurile. Dar nimeni nu-l chema. Timp de un minut, de emoţie nici nu respiră. Apoi trase aer în piept şi simţi un miros foarte slab de fum.

Cu instinctul primitiv al omului din pădure, se întoarse în direcţia din care bătea vântul. O adiere slabă de-abia se simţea sub cerul luminat de stele. N-o mai strigă pe Nepeese, ci se grăbi să traverseze poiana. Fata era undeva mai departe, dormea lângă focul ei. Bărbatul abia se stăpâni să nu scoată un ţipăt de bucurie. Ajunse la marginea pădurii. Întâmplarea îl conduse pe cărarea plină cu iarbă. O urmă, iar mirosul de fum îi parveni mai intens. Tot instinctul omului din pădure îl sfătui să înainteze cu prudenţă. Liniştea deplină a nopţii stăpânea ţinuturile. Nici o crenguţă nu trosni sub paşii săi. Înainta fără zgomot.

Când ajunse, în sfârşit, în poieniţa unde focul lui Carvel mai ridica încă în aer o spirală de parfum de răşină, se furişă astfel că nici măcar Bari nu s-ar fi trezit. În adâncul sufletului său, avea o bănuială. Văzu adăpostul şi inima îi bătu mai repede. Era lumină ca în plină zi şi luna descoperea în faţa lui toate tainele acelor locuri.

Mac Taggart zări, suspendate în faţa adăpostului, câteva haine femeieşti. Înaintă cu paşi de pisică. După o clipă, stătea cu mâna pe pânza ce forma uşa adăpostului, cu capul aplecat, încercând să surprindă şi cel mai mic zgomot. O auzi pe Nepeese respirând. După un minut, se întoarse, astfel că luna îi lumină ochii. Avea o strălucire ameninţătoare în priviri. Fără zgomot, ridică pânza ce servea drept uşă. Poate că fâşâitul acela, foarte slab, îl trezi pe Bari, ascuns de întunericul copacilor, la vreo duzină de paşi de *tepee*. Poate mirosul bărbatului. Nările câinelui fremătară mai

întâi, după care se ridică. Câteva secunde, ochii săi cercetară trupul încovoiat de la uşa *wigwam*-ului. Ştia că nu era Carvel. Vechiul miros, cel al bestiei umane, îi umplu nările, ca o otravă. Se mişcă fără zgomot şi rămase o clipă pe loc. Buzele îi dădeau la iveală, încet, colţii lungi. Mac Taggart dispăruse.

Din interiorul adăpostului se auzi un zgomot. Deodată, se produse agitaţie. Cineva ţipă, ca şi cum ar fi fost trezit cu brutalitate, pe neaşteptate. Strigătul, pe jumătate sufocat, exprima spaimă. Ca răspuns, Bari ieşi repede dintre copaci, mârâind cumplit. De lângă pâlcul de brazi, Carvel se întoarse pe cealaltă parte, destul de greoi. Zgomotele ciudate îl treziseră. Fiind obosit, le auzea ca prin vis. În sfârşit, se ridică. Apoi, cuprins de o spaimă bruscă, fugi la *wigwam*. Nepeese era în poiană, strigându-l pe numele pe care i-l dăduse:

— Ookimew Jeem! Ookimew Jeem!

Era acolo, cu ochii strălucitori ca stelele. Când îl văzu pe Carvel, îl strânse în braţe, strigând:

— Ookinew Jeem! Oh! Ookinew Jeem!

Din interiorul adăpostului, Carvel auzi mârâitul furios al unui animal şi gemetele unui om. Uitase că nu venise acolo decât la căderea nopţii şi o luă în braţe pe fată. Braţele ei îl cuprinseră de după gât, în vreme ce ea plângea:

— Ookinew Jeem, bestia e acolo, înăuntru! Ucigaşul de la Lacul Bain e cu Bari…

Carvel pricepu tot. O luă pe fată în braţe şi fugi cu ea departe de zarva ce devenise îngrozitoare. Ajuns printre brazi, o lăsă jos. Braţele fetei îi rămăseseră încă înlănţuite de gât. Hohotele de plâns îi scuturau pieptul, iar ochii îl implorau. Auzi murmurul slab al glasului ei:

— Ookimew Jeem!

Când se întoarse singur la adăpost, cu pistolul în mână, Bari stătea în faţa uşii, aşteptându-l. Carvel luă o creangă aprinsă şi intră. Aproape imediat apăru din nou, palid la chip. Aruncă băţul aprins în foc şi se întoarse la Nepeese. O acoperi cu păturile sale. Îngenunche lângă ea şi îi zise:

— E mort, Nepeese.

— Mort? Ookimew Jeem!

— Da. Bari l-a ucis.

Fata împietri. Cu blândeţe, Carvel îi şopti viziunile sale despre viitorul lor paradis.

— Nimeni nu va afla ce s-a întâmplat aici, iubito. În această

noapte, îl voi îngropa şi voi da foc adăpostului. Mâine vom merge la Nelson House, unde este un preot. Apoi ne vom întoarce şi voi construi o cabană nouă, pe locul unde cea veche a fost arsă. Mă iubeşti, Ka Sakahet?

— Da, Ookimew Jeem, te iubesc!

Deodată, se opriră. Bari urla triumfător. Urletul lui se ridică până la stele. Trecu peste pădure, înfiorând văzduhul tăcut. Era urletul de bucurie al lupului ce-şi doborâse prada, ce încheiase vânătoarea, ce se răzbunase. Ecourile acestuia se stinseră încet, în depărtare, apoi liniştea redeveni stăpâna nopţii.

Pacea respira prin freamătul lent al frunzelor. Dinspre nord, răsună chemarea frăţească a unui lup singuratic.

Braţele Ramurii-de-Salcie se strânseră mai tare în jurul umerilor lui Carvel. Iar el îi mulţumi Domnului din adâncul inimii, pentru norocul ce dăduse peste el şi pentru faptul că scăpaseră întregi de sub ameninţarea morţii!

SFÂRŞIT.

CUPRINS

James-Oliver Curwood

Bari, câinele-lup

Când se uitară unul la celălalt,
o groază nemaiîntâlnită
o cuprinse pe Nepeese.
Un oftat îi ieşi din piept.
— Domnule! încercă ea să rostească, dar nu se auzi
decât un murmur.
Parcă se sufoca. Auzi ivorul ce fu pus la uşă.
Mac Taggart făcu un pas către ea. Doar un pas.
Pe podea, Bari rămăsese nemişcat ca o statuie.
Mârâise ca avertisment, cât timp Mac Taggart
păstrase distanţa de siguranţă.
Apoi, rapid ca fulgerul, se ridicase şi se aşezase în faţa
fetei. Blana i se zbârlise. Auzindu-i mârâitul furios,
Mac Taggart se dădu înapoi, până la uşa zăvorâtă.
Dacă Nepeese ar fi zis un singur cuvânt,
totul s-ar fi terminat atunci. Dar clipa aceea se irosi.
Ea nu dădu nici o poruncă. În asemenea momente,
mâna şi creierul omenesc sunt mai prompte
decât înţelegerea unui câine.
În timp ce Bari sări la gâtul funcţionarului, se declanşă un
fulger, urmat de o explozie asurzitoare.
Mac Taggart trăsese cu pistolul său.
Bari se prăbuşi.

ISBN: 973-653-189-9

BIBLIOGRAFIE ŞCOLARĂ